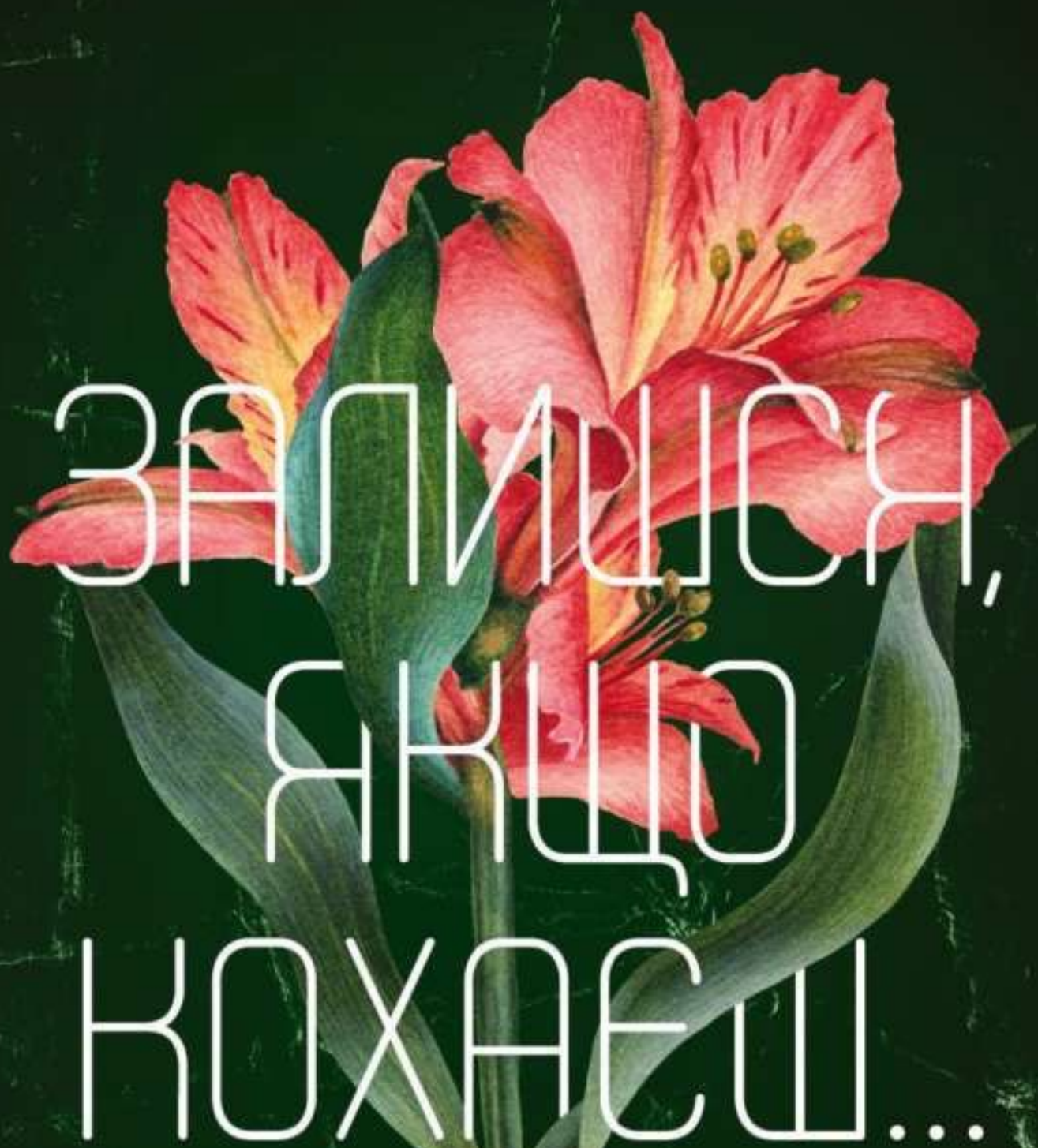

Від авторки зворушливого бестселера
The New York Times «Покинь, якщо кохаєш»

ЗАЛИШСЯ,
ЯКЩО
КОХАЄШ...

КОЛЛІН ГУВЕР

Дорогий, читачу

Ця книга є продовженням роману «It ends with us» і починається з того місця, де закінчилася перша книга. Для отримання найкращого враження від читання «Все почнеться з нас» її слід читати другою у серії із двох книг.

Після виходу «It ends with us» я ніколи не думала, що колись наважуся на продовження. Я також ніколи не думала, що книга буде сприйнята так, як її сприйняли багато з вас. Я так вдячна всім вам, хто знайшов історію Лілі такою ж натхненною, як і історію моєї власної матері.

Після того, як «It ends with us» набрала обертів на платформі TikTok, я була завалена проханнями про продовження історії Лілі та Атласа. І як я можу відмовити спільноті, яка змінила моє життя? Цей роман був написаний як подяка за величезну підтримку, тому я захотіла зробити його легшим.

Лілі та Атлас цього заслуговують.

Сподіваюсь, вам сподобається їхня подорож.

***З любов'ю,
Коллін Гувер***

Розділ 1.

Атлас

Те, як червоною аерозольною фарбою написано з помилкою на задніх дверях Bib`s, змушує мене думати про мою матір.

Вона завжди вставляла коротку паузу між складами, щоб це звучало як два окремі слова. Я хотів сміятися щоразу, коли чув це, але в дитинстві було важко знайти в цьому гумор, коли я завжди був одержувачем кинутої образи.

— Ass... — ціла, — бурмотить Дерін. — Це має бути дитина. Більшість дорослих знає, як це пишеться.

— Ти будеш здивований. Я торкаюся фарби, але вона не прилипає до моїх пальців. Той, хто це зробив, мабуть, зробив це одразу після того, як ми закрилися минулої ночі.

— Як ти вважаєш, орфографічні помилки були навмисними? — Запитує він.

— Вони припускають, що ти настільки мудака, що ти ціла Дупа?

— Чому ти припускаєш, що це було націлено на мене? Це могло, бути призначено тобі чи Бреду.

— Це твій ресторан. — Дерін знімає куртку і використовує її, щоб витягнути великий уламок відкритого розбитого скла з вікна.

— Можливо, це був незадоволений співробітник.

— У мене є незадоволені співробітники? — Я не можу придумати жодної людини на зарплаті, яка б зробила щось подібне.

Остання людина яку я звільнив, п'ять місяців тому, вона пішла у добрих стосунках після здобуття вищої освіти.

— Раніше був хлопець, який мив посуд до того, як ти найняв Бреда. Як його звали? Його назвали на честь якогось мінералу або щось таке — це було дивно.

— Кварц, — говорю я. — Це було прізвисько. — Я давно не думав про цього хлопця. Маю сумніви, що він ображається на мене, вже пройшло доволі багато часу. Я звільнив його одразу після того, як ми відкрилися, бо дізнався, що він не миє посуд, якщо не бачить на ньому їжу. Склянки, тарілки, столове срібло — все, що поверталось на кухню зі столу, у досить чистому вигляді, він просто клав це прямо на сушарку.

Якби я не звільнив його, нас закрити би департамент охорони здоров'я.

— Ти маєш викликати поліцію, — каже Дерін. — Нам треба подати заяву до страхової.

Перш ніж я заперечую, Бред з'являється біля задніх дверей, його туфлі хрумтять битим склом під ногами. Бред був усередині, проводячи інвентаризацію, щоб дізнатися, чи щось було вкрадено.

Він чуває щетину на щелепі.

— Вони взяли грінки.

Виникає незручна пауза.

— Ти сказав "грінки"? — запитує Дерін.

— Так. Вони взяли всі грінки, які були приготовлені минулої ночі. Однак, схоже, нічого більше не пропало.

Це зовсім не те, на що я очікував від нього. Якщо хтось увірвався до ресторану і не взяв побутову техніку чи ще щось цінне, він, ймовірно, увірвався, бо був голодний. Я знаю такий розпач не з чуток.

— Я не повідомлю про це.

Дерін повертається до мене.

— Чому б і ні?

— Вони можуть упіймати того, хто це зробив.

— В тому то й справа.

Я беру порожню коробку зі смітцевого контейнера і починаю збирати уламки скла.

— Одного разу я вдерся до ресторану. Вкрав бутерброд з індичкою.

Бред і Дерін зараз дивляться на мене.

— Ти був п'яний? — запитує Дерін.

— Ні. Я був голодний. Я не хочу, щоб когось заарештовували за крадіжку сухариків.

— Добре, але, можливо, їжа була лише початком. Що, якщо вони повернуться по техніку наступного разу? — каже Дерін. — Камера відеоспостереження досі зламана?

Я мав відремонтувати її вже як кілька місяців.

— Я був зайнятий.

Дерін забирає в мене коробку зі склом і шматочки, що залишилися.

— Ти маєш попрацювати над безпекою, перш ніж це повториться. Чорт забирай, вони можуть навіть спробувати дістатися до Corrigan's цього вечора, тому що Bib's був такою легкою мішенню.

— У Corrigan's працюють камери. І я сумніваюся, що хто б це не був, він здійснить акт вандалізму у моєму новому ресторані. Це було питання зручності, а не цілеспрямоване зламування.

— Сподівайся, — каже Дерін.

Я відкриваю рота, щоб відповісти, але мене перериває вхідне текстове повідомлення. Я не думаю, що колись тягнувся до свого телефону швидше. Коли я бачу, що текст не від Лілі, я трохи здуваюсь.

Я зіткнувся з нею сьогодні вранці, коли бігав у справах. Це був перший раз, коли ми бачилися за півтора року, і вона запізнювалась на роботу, а я щойно отримав повідомлення від Деріна, в якому повідомлялося, що у нас злом. Ми розлучилися трохи незручно з обіцянкою, що вона напише мені, коли прийде на роботу.

З того часу минуло півтори години, і я досі не отримав від неї звісток. Півтори години — це ніщо, але я не можу ігнорувати скиглення в грудях, яке намагається переконати мене, що вона має сумніви у всьому, що було сказано між нами в цій п'ятихвилинній розмові на тротуарі.

У мене безперечно немає сумнівів у тому, що я сказав. Можливо, зараз я побачив, як щасливо вона виглядала, і дізнався, що Лілі більше незаміжня. Але я мав на увазі кожне слово, яке сказав їй.

Я готовий до цього. Більше, ніж готовий.

Я знаходжу її контактну інформацію у своєму телефоні. Я хотів написати їй так багато разів за останні півтора року, але востаннє, коли я розмовляв із нею, я залишив м'яч на її майданчику. Вона мала так багато всього, що я не хотів ще більше ускладнювати її життя.

Проте тепер вона самотня, і це звучало так, ніби вона нарешті готова дати шанс усьому, що може бути між нами. Втім, у неї було півтори години, щоб подумати про нашу розмову, і півтори години — це достатньо часу, щоб висловити жаль. Кожна хвилина, яка проходить без тексту, буде схожа на цей чортівий день.

Вона все ще вказана в моєму телефоні як Лілі Кінкейд, тому я редагую її контактну інформацію та змінюю її прізвище назад на Блум.

Я відчуваю, як Дерін зависає, дивлячись через плече на екран телефону.

— Це наша Лілі?

Бред пожвавлюється.

— Він пише Лілі?

— Наша Лілі? — Я питаю, збентежений. — Хлопці, ви зустрічалися з нею одного разу.

— Вона все ще одружена? — запитує Дерін.

Я хитаю головою.

— Добре для неї, — каже він. — Вона була вагітна, правда? Хто в неї народився? Хлопчик чи дівчинка?

Я не хочу обговорювати Лілі, бо поки що нема чого обговорювати. Я не хочу робити це більшим, ніж це може бути.

— Дівчинка, і це останнє питання, на яке я відповідаю. — Я зосереджуюсь на Бреді. — Тео прийде сьогодні?

— Сьогодні четвер, він буде тут.

Я заходжу до ресторану. Якщо я з кимось і обговорюватиму Лілі, то це буде з Тео.

Розділ 2.

Лілі

Мої руки все ще тремтять, хоча минуло майже дві години з того часу, як я зіткнулася з Атласом. Я не можу сказати, чи тремчу я через те, що я схвильована або тому, що я була надто зайнята, щоб поїсти з того часу, як увійшла у двері. У мене ледь вистачило п'яти секунд спокою, щоб обміркувати те, що сталося сьогодні вранці, не кажучи вже про сніданок, який я принесла з собою.

Це насправді щойно сталося? Чи справді я поставила Атласу низку питань, настільки незручних, що відчуватиму приниження до кінця наступного року?

Однак він не виглядав ніяково. Він здавався дуже щасливим побачивши мене, а потім, коли він обійняв мене, здавалося, що частина мене, яка спала, раптом ожила.

Але це вперше, коли мені навіть довелося зробити перерву у ванній, і, подивившись на себе в дзеркало зараз, мені хочеться плакати. Я вся в плямах, у мене морква розмазана на сорочці, мій лак для нігтів обліз із січня.

Не те щоб Атлас чекав чи хотів досконалості. Просто я уявляла, що стикаюся з ним так багато разів, але жодна з цих фантазій не призвела до того, що я зіткнулася з ним посеред метушні ранку, через півгодини після того, як стала мішенню одинадцятимісячної дитини зі жменькою дитячого харчування.

Він виглядав так добре. Він так добре пахнув.

Я, мабуть, пахну грудним молоком.

Мене так вразило те, що може означати наша випадкова зустріч, що сьогодні вранці мені знадобилося вдвічі більше часу, щоб організувати все для кур'єра. Я навіть не перевірила наш сайт на наявність нових

замовлень. Я востаннє дивлюся на себе в дзеркало, але все, що я бачу, це змучена, перевтомлена роботою одинока мати.

Я виходжу з ванної кімнати і повертаюся до каси. Я дістаю замовлення із принтера і починаю оформлювати картку. Мій розум ніколи так не потребував відволікання, тому я рада, що це був напружений ранок.

Замовлення на букет троянд для когось на ім'я Грета від когось на ім'я Джонатан. У повідомленні йдеться: «Я шкодую через минулу ніч. Прости мене?»

Я стогну. Квіти вибачення — це мій найменш улюблений вид букетів. Зрештою, я завжди одержима тим, за що вони вибачаються. Він пропустив їхнє побачення? Він прийшов додому пізно? Вони билися?

Він вдарив її?

Іноді я хочу написати на картках номер місцевого притулку для жертв домашнього насильства, але я маю нагадати собі, що не всі вибачення пов'язані з чимось таким жахливим, як ті, що були пов'язані з вибаченнями, які я раніше отримувала. Можливо, Джонатан — друг Грети, і він намагається підбадьорити її. Можливо, він її чоловік і зайшов надто далеко.

Хоч би яка була причина квітів, я сподіваюся, що вони означають щось хороше. Я засовую листівку в конверт і встромляю її в букет троянд. Далі ставлю їх на полицю доставки та підтягую наступне замовлення, коли отримую повідомлення.

Я кидаюся до телефону, ніби текст ось-ось самознищиться, і я маю лише три секунди, щоб прочитати його. Я стискаюся, коли дивлюсь на екран. Це не від Атласа, а скоріше від Райла.

— Чи може вона їсти картоплю фрі?

Я швидко відповідаю.

— М'яку.

Я кидаю свій телефон зі стукотом на прилавок. Мені не подобається, коли вона занадто часто їсть картоплю фрі, але у Райла вона буває всього один — два дні на тиждень, тому я намагаюся, щоб вона отримувала більше поживних продуктів, коли вона зі мною.

Було приємно не думати про Райла кілька хвилин, але його текст нагадав мені, що він існує. І поки він існує, я боюся, що будь-яких стосунків чи навіть дружби між мною та Атласом бути не може. Як Райлі сприйме, якщо я почну зустрічатися з Атласом? Як він вчинить, якщо їм колись доведеться бути поруч один з одним?

Можливо, я випереджаю події.

Я дивлюся на свій телефон, питаючи, що сказати Атласу. Я сказала, що напишу йому після того, як відкрию магазин, але покупці чекали ще до того, як я відчинила двері. І тепер, коли Райлі написав повідомлення, я згадала, що Райлі також існує в цьому сценарії. Це змушує мене взагалі сумніватися, чи варто писати Атласу.

Вхідні двері відчиняються, і моя співробітниця Люсі нарешті входить. Вона завжди здається такою зібраною, навіть коли я бачу, що має поганий настрій.

— Доброго ранку, Люсі.

Вона прибирає волосся з очей і зітхаючи, ставить свою сумочку на прилавок.

— Доброго?

Люсі не найприязніша вранці. Ось чому моя інша співробітниця Серена або я зазвичай працюємо на касі, принаймні, до одинадцятої, в той час як Люсі працює в підсобці. Їй набагато краще спілкуватися з клієнтами після другої філіжанки кави.

— Я тільки-но дізналась, що наші листівки так і не прийшли, бо їх зняли з виробництва, а замовляти нові вже запізно. Весілля менш ніж за місяць.

Доволі багато всього пішло не так напередодні весілля, що я вже думаю, щоб сказати їй не робити його. Але я не забобонна. Сподіваюся, вона також.

— Саморобні листівки у моді, — пропоную я.

Люсі заковчує очі.

— Я ненавиджу рукоділля, — бурмотить вона. — Я навіть не хочу весілля зараз. Таке відчуття, що ми планували це довше, ніж зустрічалися. — Це точно. — Може, ми просто скасуємо все та поїдемо до Вегаса. Адже ви втекли? Ти шкодуєш про це?

Я не знаю, до якої частини всього цього звернутися насамперед.

— Як ти можеш ненавидіти рукоділля? Ти працюєш у квітковому магазині. І я в розлученні; звичайно, я шкодую про те, що втекла. — Я вручаю їй невелику купу замовлень, до яких ще не дісталася. — Але це було весело, — зізнаюся я.

Люсі йде в підсобку і починає виконувати інші замовлення, а я повертаюся до думок про Атлас. І Райлі. І на армагедон, який створили ці двоє в моїй голові одночасно.

Уявлення не маю, як це має працювати. Коли ми з Атласом зіткнулися один з одним, все навколо ніби зникло, включаючи Райла. Але тепер Райлі починає просочуватися в мої думки. Не так, як колись думки про Райла займали мій розум, проте зараз це скоріше надто відволікає. Моє особисте життя, нарешті пішло прямо без вибоїв і вигинів, в основному тому, що його не було вже більше півтора року, але тепер здається, що попереду немає нічого, крім перетнутої місцевості, перешкод і обривів.

Це того варто? Звичайно, Атлас того вартий.

Але чи варті ми цього? Чи потенційно ми стаємо річчю, яка стоїть на стресі, який неминуче перенесе це все до всіх інших сфер мого життя?

Я так давно не відчувала такої суперечності. Частина мене хоче зателефонувати до Аліси і розповісти їй про зустріч з Атласом, але я не можу. Вона знає, як Райлі все ще ставиться до мене. Вона знає, що він відчує, якщо я втягну Атласа в цю історію.

Я не можу поговорити з мамою, бо вона моя мати. Якими б близькими ми не були останнім часом, я б ніколи не стала вільно обговорювати з нею своє життя на побаченнях.

Насправді є лише одна жінка, з якою мені комфортно розмовляти про Атласа.

— Люсі?

Вона з'являється ззаду, витягаючи навушник із вуха.

— Потрібна допомога?

— Ти можеш прикрити мене на якийсь час? Мені потрібно виконати доручення. Я повернусь через годину.

Вона пробирається за прилавок, а я беру свою сумочку. Тепер, коли у мене є Емерсон, у мене не так багато часу на самотність, тому я іноді краду годину тут і там протягом робочого тижня, коли є кому підстрахувати мою відсутність у магазині.

Іноді мені подобається сидіти у своїх думках, а це неможливо зробити у присутності дитини, бо навіть коли вона спить, я перебуваю в маминому режимі. А за постійного потоку на роботі я рідко можу знайти хвилинку спокою, коли мене не переривають.

Я виявила, що іноді достатньо побути однією в машині з включеною музикою або шматочком десерту з Cheesecake Factory, щоб розібратися в заплутаних думках у моїй голові.

Як тільки я припаркувалася з видом на Бостонську гавань, я відкидаюсь назад і беру блокнот та ручку, які взяла із собою. Я не знаю, чи це допоможе так само, як іноді допомагає десерт, але мені потрібно випустити свої думки так само, як я робила це в минулому.

Цей метод допомагав раніше, коли мені було потрібно, щоб усе стало на свої місця. Хоча цього разу я сподіваюся, що це допоможе повністю не розвалитися.

Дорога Еллен,

Вгадай, хто повернувся?

Я.

І Атлас.

Ми обидва.

Я зіткнулася з ним, коли йшла на зустріч із Райлом та Еммі сьогодні вранці. Я була така рада його бачити. Але якби не було приємно бачити його і знати, де ми обидва перебуваємо на даному етапі нашого життя, це закінчилося трохи ніяково. Він мав невелике ЧП з рестораном, і він поспішав; я запізнювалася із відкриттям магазину. Ми розлучилися, пообіцявши, що я йому напишу.

Я хочу написати йому. Хочу. Тим більше, що зустріч з ним нагадала мені про те, як сильно я сумую за тими відчуттями, які я відчуваю, коли він поруч.

Я не розуміла, як самотньо почувалася до тих кількох хвилин проведених з ним сьогодні вранці. Але відколи ми з Райлом розлучилися... о, почекай.

Ух ти. Я не говорила тобі про розлучення.

Пройшло надто багато часу, відколи я тобі писала. Дозвольте мені повернутися назад.

Я вирішила, що моє розставання з Райлом має бути постійним після народження Еммі. Я попросила його про розлучення одразу після її народження. Я не намагалася бути жорстокою у своєму виборі, я просто не знала, який вибір я збираюся зробити, доки не взяла її на руки і не зрозуміла всіма фібрами своєї істоти, що зроблю все можливе, щоб розірвати порочне коло насильства.

Так, просити про розлучення було боляче. Так, у мене було розбите серце. Але ні, я не шкодую про це. Мій вибір допоміг мені зрозуміти, що іноді найважчі рішення, які може прийняти людина, швидше за все, приведуть до найкращих результатів.

Я не можу брехати і говорити, що не сумую за ним, бо це не так. Я сумую за тим, ким ми були тоді. Я сумую за сім'єю, якою ми могли б бути для Емерсон. Але я знаю, що ухвалила правильне рішення, хоча іноді мене переповнює його важкість. Це важко, тому що мені досі потрібно спілкуватися з Райлом. Він, як і раніше, має всі хороші якості, в які я закохалася, а тепер, коли я більше не у відносинах з ним, рідко бачу негативний бік, який зрештою поклав кінець нашому шлюбу.

Я думаю, що це пов'язано з тим, що він поводить себе якнайкраще. Він повинен був бути зговірливим і не надто чинити опір, тому що він знав, що я могла б подати на нього до суду за всі випадки насильства в сім'ї, які я пережила від його рук. Він міг втратити набагато більше, ніж його дружина, тому, коли справа дійшла до угоди про опіку, все було більш доброзичливим, ніж я очікувала.

Можливо, це було більше, бо я менше чинила опір, ніж він. Мій адвокат був щиро відвертим, коли я сказала, що хочу одноосібної опіки. Якщо я не була готова тягнути найбрудніші частини нашого кам'яного дна до зали суду, я мало що могла зробити, щоб перешкодити Райлу зустрічатися з Емерсон. І навіть якби я порушила питання про домашнє насильство, мій адвокат сказав, що дуже рідко зацікавлений, успішний батько без

судимостей, який надає фінансову підтримку, буде позбавлений будь-яких прав.

Я розглядала два варіанти. Я могла б висунути звинувачення і провести це через суди, щоб зустрітися з цілком можливою угодою про спільну опіку. Або я могла б спробувати укласти угоду з Райлом, яка б задовольнила нас обох, зберігаючи при цьому наші стосунки з батьками.

Думаю, ти могла б сказати, що ми прийшли до компромісу, навіть незважаючи на те, що у світі немає угоди, яка б дозволила мені почуватися комфортно, відправляючи свою дочку до людини, яка, як я знаю, має запальний характер. Але все, що я можу зробити, це вибрати менше з двох лих, коли йдеться про опіку, і сподіватися, що Еммі ніколи не побачить його іншу сторону.

Я хочу, щоб Еммі зблизилась зі своїм батьком. Я ніколи не хотіла захистити її від нього. Я просто хочу переконатися, що вона в безпеці, тому я благала Райла погодитися на денні візити протягом перших кількох років. Я ніколи не говорила йому прямо, що це пов'язано з тим, що я не знаю, чи довіряю йому повністю.

Я думаю, що, можливо, звинуватила в цьому свою ситуацію з грудним вигодовуванням і той факт, що він весь час на зв'язку, але в глибині душі я впевнена, що він знає, чому я ніколи не хотіла, щоб вона залишалася з ним на ніч.

Насильство у минулому – це те, про що ми не говоримо. Ми говоримо про Еммі, ми говоримо про роботу, ми натягуємо посмішки, коли ми у присутності нашої дочки. Іноді це здається вимушеним і фальшивим, принаймні з мого боку, але це краще, ніж те, що могло б бути, якби я подала на нього до суду та програла. Я натягуватиму посмішку, поки їй не виповниться вісімнадцять років, якщо це означає, що мені не доведеться ділити опіку і потенційно піддавати свою дочку регулярнішому впливу гірших сторін її батька.

Досі все йшло добре, якщо не брати до уваги періодичного залякування і небажаного флірту від нього. Хоч би як ясно я висловлювала свої почуття під час розлучення, він все ще сподівається на нас. Іноді він каже речі, які вказують на те, що не повністю відпустив ідею про нас. Я боюся, що величезна частина співпраці Райла ґрунтується на тому, що він зрештою поверне мене, якщо буде досить гарний, досить довго. Він убив собі в голову, що я згодом пом'якшусь.

Але життя складається інакше, Еллен. Зрештою я збираюся рухатися далі, і якщо чесно, я сподіваюся, що врешті-решт рухатимуся далі в напрямку до Атласа. Ще зарано говорити про це, але я точно знаю, що я ніколи не повернуся до Райла, скільки б часу не минуло.

Проїшов майже рік з того часу, як я попросила Райла про розлучення і майже дев'ятнадцять місяців після сварки, яка зрештою призвела до нашого розлучення. Це означає, що я самотня вже понад півтора року.

Півтора роки розлуки між потенційними відносинами видається великим терміном, і, можливо, так і було б, якби це був хтось інший, окрім Атласа. Але як я можу зробити так, щоб це спрацювало? Що, якщо я напишу Атласу, і він запросить мене на обід? А потім обід пройде чудово, в чому я певна, а обід приведе до вечері? І вечеря приведе до того, що ми знову опинимося там, де ми зупинилися, коли були підлітками? А потім ми обидва щасливі, і ми знову закохуємось, і він стає постійною частиною мого життя? Я знаю, що це звучить так, ніби я забігаю вперед, але ми говоримо про Атласа. Якщо тільки йому не пересадили особистість, я думаю, що ми з тобою знаємо, як легко мені любити Атласа, Еллен. Ось чому я так вагаюся, бо боюся, що все вийде. І якщо це спрацює, як Райлі поставиться до моїх нових стосунків? Емерсон майже рік, і ми пройшли весь рік без особливих драм, але я знаю, що це тому, що ми знайшли хороший потік, який нічого не перервало. То чому мені здається, що будь-яка згадка про Атласа викличе цунамі? Не те щоб Райлі заслуговує на те занепокоєння, яке я зараз відчуваю з приводу цієї ситуації, але в нього є потенціал перетворити моє життя на побачення у пекло. Чому Райлі все ще займає цілу стіну у багатьох моїх думках? Ось яке це — начебто ці чудові речі

трапляються, але коли вони починають проникати в душу, вони зрештою досягають тієї частини мене, яка все ще приймає рішення, ґрунтуючись на Райлі та його можливих реакціях. Його реакція — це те, чого я боюся найбільше. Я хочу сподіватися, що він не ревнуватиме, але він буде. Якщо я почну зустрічатися з Атласом, він створить труднощі всім. Незважаючи на те, що я знаю, що розлучення було правильним вибором, цей вибір все ще має наслідки. І один із цих наслідків полягає в тому, що Райлі завжди буде дивитися на Атласа так, ніби він зруйнував наш шлюб.

Райлі — батько моєї дочки. Незалежно від того, що люди з'являються і зникають в моєму житті з цього моменту, Райлі — єдина константа, яку я завжди повинна умиряти, якщо хочу, щоб моя дочка була спокійна. І якщо Атлас Корріган повернеться до мого життя, Райла ніколи не заспокоїти. Я хотіла б, щоб ти сказала мені, яке рішення прийняти.

Чи я пожертвую тим, що, як я знаю, зробить мене щасливою заради того, щоб уникнути неминучих потрясінь, які викличе присутність Атласа?

Чи в моєму серці завжди буде дірка у формі Атласа, якщо я не дозволю йому заповнити її?

Він чекає, що я напишу йому, але я думаю, що мені потрібно більше часу, щоб усе обміркувати. Я навіть не знаю, що сказати. Я не знаю що робити. Я дам тобі знати, якщо розберуся.

— Лілі.

Розділ 3

Атлас

— Ми нарешті дісталися берега? — сказав Тео.

— Ти насправді сказав їй все це? Вголос?

Я ніяково зсуваюся на дивані.

— Ми зблизилися через "У пошуках Немо", коли були підлітками.

— Ти процитував мультфільм. — Тео драматично хитає головою. — І це не спрацювало. Минуло понад вісім годин з того часу, як ви зіткнулися, і вона досі не написала тобі.

— Можливо, вона була зайнята.

— Або, можливо, ти надто наполегливий, — каже Тео, нахилившись уперед.

Він стискає руки між колінами та фокусується.

— Гаразд, то що ж сталося після того, як ти сказав усі вульгарні фрази?

Він жорстокий.

— Нічого. Нам обом довелося йти на роботу. Я запитав, чи має вона ще мій номер, і вона сказала, що запам'ятала його, а потім ми сказали добре...

— Стривай, — перериває Тео. — Вона запам'ятала твій номер?

— Мабуть, так.

— Добре. — Він виглядає надійним. — Це щось означає. Ніхто більше не запам'ятовує номери.

Я думав про те саме, але мені також було цікаво, чи вона запам'ятала мій номер з інших причин. Коли я записав його і поклав їй в чохол для телефону, це було на крайній випадок. Можливо, частина її боялася того дня, коли він їй знадобиться, тому вона запам'ятала це з причин, які не мали до мене жодного стосунку.

— То що мені робити? Написати їй? Зателефонувати їй? Зачекати, доки вона сама вийде на зв'язок?

— Минуло вісім годин, Атласе. Заспокойся.

Від його порад у мене болить голова.

— Дві хвилини тому ти поводився так, ніби вісім годин без повідомлення — це надто довго. Тепер ти кажеш мені заспокоїтись?

Тео знизує плечима, а потім штовхає мій стіл, змушуючи його стілець обертатися.

— Мені дванадцять. У мене ще навіть немає телефону, а ти хочеш дізнатися мою думку про етикет смс?

Мене дивує, що він ще не має телефону. Бред, схоже, не був би суворим батьком.

— Чому в тебе немає телефону?

— Тато сказав, що я можу отримати його, коли мені виповниться тринадцять. Ще два місяці, — задумливо каже він.

Тео приходить в ресторан пару днів на тиждень після школи відтоді, як Бред отримав підвищення шість місяців тому. Він сказав мені, що хоче стати терапевтом, коли виросте, тому я дозволив йому попрактикуватися на мені. Спершу наші розмови були спрямовані на користь для нього. Але останнім часом я відчуваю, що це я отримую вигоду.

Бред заглядає до мого кабінету у пошуках свого сина.

— Ходімо. Атлас має роботу.

Він просить Тео підвестися, але Тео просто продовжує обертатися в моєму кріслі.

— Це Атлас покликав мене сюди. Йому потрібна була порада.

— Я ніколи цього не зрозумію, що б це не було, — каже Бред, показуючи між мною і Тео. — Яку пораду ти можеш отримати від мого сина? Як уникнути роботи по дому та виграти в Minecraft?

Тео підводиться і простягає руки над головою.

— Взагалі-то, дівчина. І перемога — це не сенс Minecraft, тато. Це радше гра в пісочницю.

Тео дивиться на мене через плече, коли виходить із мого кабінету.

— Просто напиши їй.

Він каже, що це очевидне рішення. Можливо, так і є.

Бред відтягує його від дверей.

Я знову сів за стіл і дивлюсь на пустий екран телефону. Може, вона запам'ятала неправильний номер.

Я відкриваю її контакт і вагаюся. Тео може мати рацію. Я міг би бути надто наполегливим сьогодні вранці. Ми мало що сказали, коли зіткнулися один з одним, але те, що ми сказали, мало сенс і намір. Можливо, це її налякало. Або... можливо, я правий, і вона запам'ятала неправильний номер.

Мої пальці нависають над телефонною клавіатурою. Я хочу написати їй, але не хочу тиснути на неї. Однак, ми обидва знаємо, що наше життя склалося б зовсім інакше, якби я не припустився стільки помилок у минулому.

Я витратив роки, виправдовуючись за те, чому моє життя було недостатньо хорошим, щоб воно було частиною цього, але Лілі завжди підходила. Вона ідеально пасувала. Цього разу я відмовляюся

дозволити їй піти без зусиль з мого боку. Я почну з того, щоб переконатися, що вона має правильний номер.

— *Радий був побачити тебе сьогодні, Лілі.*

Я чекаю, щоб дізнатися, чи вона відповість мені. Коли я бачу що спливає три крапки, я затримую подих у передчутті.

— *Я теж.*

Я надто довго дивлюся на її відповідь, сподіваючись, що він супроводжуватиметься ще одним смс. Але немає.

Це все, що я отримую. Це лише два слова, але я можу читати між рядками.

Я зітхаю в поразці та кидаю телефон на стіл.

Розділ 4

Лілі

Наша ситуація з Райлом була нестандартною з моменту народження Емерсон. Не думаю, що багато пар подають документи про розлучення одночасно з підписанням свідоцтва про народження новонародженого.

Всупереч тому, що я була розчарована в Райлі через те, що саме через нього мені довелося ухвалити рішення про припинення нашого шлюбу, я не хотіла заважати йому спілкуватися з нашою дочкою. Я співпрацюю з ним, наскільки це можливо, тому що його графік такий напружений. Іноді я навіть беру доньку з собою на роботу, щоб відвідати її йому в обідню перерву. Він також мав ключ від моєї квартири ще до народження Емерсон. Я віддала його йому тільки тому, що жила сама і боялася, що в мене почнуться пологи, і йому знадобиться доступ до квартири. Але він так і не повернув ключа після її народження, хоча я хотіла попросити його про це. Іноді Райлі користується ним у поодиноких випадках, коли у нього пізня операція, і є додатковий час, щоб провести його з Еммі вранці, після того, як я піду на роботу. Ось чому я не попросила його повернути. Але останнім часом він використовує ключ, щоб привести Еммі додому.

Він написав мені якраз перед тим, як я закрила магазин і сказав, що Еммі втомилася, тому він відвіз її до мене, щоб укласти спати. Як часто, він використовує ключ останнім часом, змушує мене задуматися, чи не є Еммі єдиною, з ким він намагається проводити більше часу.

Мої вхідні двері не замкнені, коли я, нарешті, дісталася своєї квартири. Райлі на кухні. Він дивиться на мене, коли чує, як зачиняються вхідні двері.

— Я захопив вечерю, — каже він, тримаючи пакет із мого улюбленого тайського закладу. — Ти ж не їла, так?

Мені це не подобається. Тут він почувається все більш комфортно. Але я вже емоційно виснажена за цей день, тому я хитаю головою і вирішую обговорити це питання іншим часом.

— Ні. Дякую. — Поклавши свою сумочку на стіл, я проходжу повз кухню, прямуючи до кімнати Еммі.

— Я щойно вклав її, — попереджає він.

Я зупиняюся прямо перед її дверима і притискаю до них вухо. Тихо, тому я відходжу від дверей і йду на кухню, не розбудивши її. Я почуваюся жахливо через мою коротку відповідь Атласу, але це спілкування з Райлом підтверджує всі мої побоювання. Як мені почати щось із кимось новим, коли мій колишній все ще приносить мені вечерю і має ключ від моєї квартири?

Мені потрібно встановити тверді кордони з Райлом, перш ніж зможу навіть почати розглядати ідею про Атласа.

Райлі вибирає пляшку червоного вина з моєї настільної винної стійки.

— Не заперечуєш, якщо я відкрию?

Я знизую плечима, коли накладаю ложкою пада та й на свою тарілку.

— Валяй, але я не хочу.

Райлі ставить пляшку назад і вибирає склянку чаю. Я беру воду з холодильника, і ми обоє сідаємо за стіл.

— Як вона сьогодні? — питаю я його.

— Трохи примхлива, але я мав багато справ. Думаю, вона просто втомилася сидіти в автокріслі. Їй було краще, коли ми поїхали до Аліси.

— Коли в тебе наступний вихідний? — питаю я його.

— Гадки не маю. Я дам тобі знати. — Він тягнеться вперед і великим пальцем витирає щось із моєї щоки. Я трохи здригаюся, але він не помічає. Або, можливо, він вдає, що не помічає. Я не впевнена, чи він розуміє, що моя реакція, коли його рука наближається до мене, є негативною. Знаючи Райла, він, мабуть, думає, що я здригнулася, бо відчула іскру. Після народження Еммі були моменти, коли я відчувала іскру між нами. Він робив або говорив щось приємне, або тримав Еммі, коли співав їй, і я відчувала, як у мені вирує знайоме бажання до нього. Але я якимось чином знаходила у собі сили щоразу відсторонятися від цього моменту.

Це був довгий, вибоїстий шлях, але ці почуття нарешті зникли. Я пов'язую це зі списком причин, з яких я вирішила розлучитися з ним. Іноді, після його відходу, я йду до своєї спальні та читаю, щоб повторити, що ця домовленість найкраща для всіх нас.

Ну що ж. Можливо, це не точна домовленість. Я все одно хотіла б, щоб мені повернули мій ключ.

Я вже збираюся відкусити ще один шматочок локшини, коли чую приглушену мелодію з моєї сумочки через стіл. Я кидаю вилку і швидко тягнуся до телефону, поки це не зробив Райлі. Не те щоб він читав мої повідомлення, але останнє, чого я хочу зараз, це щоб він навіть спробував бути ввічливим, вручивши мені мій телефон. Він може побачити, що повідомлення від Атласа, і я не готова до того, що це викликає бурю.

Проте текст не від Атласа. Це від моєї матері. Вона надсилає фотографії Еммі, які вона зробила на початку цього тижня.

Я вимкнула телефон та взяла вилку, але Райлі дивиться на мене.

— Це була моя мати, — говорю я.

Я навіть не знаю, чому я так говорю. Я не винна йому пояснень, але мені не подобається, як він дивиться на мене.

— На кого ти сподівалася? Ти практично кинулась через стіл за своїм телефоном.

— Ні на кого.

Я п'ю.

Він все ще дивиться.

Я гадки не маю, як добре Райлі вміє мене читати, але, схоже, він знає, що я брешу.

Він крутить вилку в локшині й дивиться в тарілку із застиглою щелепою.

— Ти з кимось зустрічаєшся? — Тепер у його голосі чути різкість.

— Не те щоб це було твоєю справою, але ні.

— А я й не кажу, що це моя справа. Просто невимушена розмова.

Я не відповідаю на це, бо це брехня. Будь-який нещодавно розлучений чоловік, який запитує свою колишню дружину, "чи зустрічається вона з кимось", веде не просто невимушену розмову.

— Я дійсно думаю, що в якийсь момент нам потрібно провести серйознішу розмову про побачення, — каже він. — Перш ніж будь-хто з нас буде приводити інших людей до кола Емерсон. Можливо, встановити якісь основні правила.

Я киваю.

— Гадаю, що нам потрібно встановити основні правила не лише для цього.

Його очі звужуються.

— Наприклад?

— Твій доступ до моєї квартири. — Я ковтаю. — Я хотіла б повернути свій ключ.

Райлі стоїчно дивиться, перш ніж відповісти.

Потім він витирає рота і каже:

— Я не можу вкласти власну доньку спати?

— Я зовсім не це маю на увазі.

— Ти знаєш, що в мене графік божевільний, Лілі. Я майже не бачу її.

— Я не говорю, що хочу, щоб ви бачилися менше. Я просто хочу повернути свій ключ. Я ціную своє особисте життя.

Вираз обличчя Райла напружений. Він засмучений через мене. Я знала, що буде, але він перетворює це на більше, ніж є. Це не має нічого спільного з тим, як сильно я хочу, щоб він бачив Еммі. Я просто не хочу, щоб він мав вільний доступ до моєї квартири. Я переїхала і розлучилася з ним не так. Це не буде величезною зміною, але це має статися, інакше ми назавжди застрягнемо в цій нездоровій рутині.

— Тоді я просто почну залишати її на ніч. — Він каже це з такою переконаністю, спостерігаючи за моєю реакцією.

Я знаю, що він відчуває дискомфорт, у якому я раптово тону.

Я тримаю спокійний голос.

— Не думаю, що готова до цього.

Райлі із гуркотом кидає вилку на тарілку.

— Можливо, нам потрібно змінити угоду про опіку.

Ці слова розлючують мене, але я якимось чином не даю своєму гніву закипіти. Я підводжусь і піднімаю свою тарілку.

— Справді, Райле? Я прошу повернути ключ від моєї квартири, а ти погрожуєш мені судом?

Ми погодилися на цю домовленість, але він поводить ся так, ніби це було вигідно тільки мені. Він знає, що я могла б подати до суду за одноосібну опіку після всього, через що він мене провів. Чорт його навіть не заарештували. Він повинен бути вдячний, що я була така щедра.

Коли я приходжу до кухні, я опускаю тарілку і стискаю краї стійки, дозволяючи голові впасти між плечей.

Заспокойся, Лілі. Він просто реагує.

Я чую, як Райлі з жалем зітхає, а потім іде за мною на кухню.

Він тулиться до стійки, поки я споліскую свою тарілку.

— Ти можеш хоча б назвати мені терміни? — Його голос став нижчим, коли він заговорив. — Коли я зможу ночувати з нею?

Я притискаюся стегном до прилавка і повертаюся до нього обличчям.

— Коли вона зможе говорити.

— Чому тільки тоді?

Я ненавиджу, що йому потрібно, щоб я сказала це вголос.

— Що б вона могла сказати мені, якщо щось трапиться, Райле.

Коли весь сенс того, що я щойно сказала, доходить до нього, він прожовує нижню губу і трохи киває.

Я бачу розчарування у венах, що підіймаються у нього в шії.

Він виймає ключі з кишені та дістає ключ від моєї квартири.

Він кидає його на стійку та йде.

Коли Райлі хапає свою куртку і зникає за дверима, я відчуваю, як знайоме почуття провини закрадається в мої груди. За почуттям провини завжди йдуть сумніви: — Чи не надто я строга до нього? — І

що, якщо він справді змінився? Я знаю відповіді на ці запитання, але іноді мені приємно читати нагадування. Я йду до своєї кімнати й дістаю список зі своєї скриньки.

- 1) Він дав тобі ляпас, тому що ти засміялась.
- 2) Він зіштовхнув тебе зі сходів.
- 3) Він тебе вкусив.
- 4) Він намагався натиснути на тебе.
- 5) Через нього тобі довелося накласти шви.
- 6) Твій чоловік завдав тобі фізичного болю неодноразово. Це відбувалося б знову і знову.
- 7) Ти зробила це заради своєї дочки.

Я проводжу пальцем по татуюванню на своєму плечі, відчуваючи маленькі шрами, які він залишив там своїми зубами. Якщо Райлі зробив це зі мною в найвищих точках наших стосунків, на що він був здатний на найнижчому рівні?

Я складаю список і кладу його назад у скриньку для коштовностей, щоб наступного разу мені знадобилось нагадування.

Розділ 5

Атлас

— Це безперечно була мета, — каже Бред, дивлячись на графіті.

Той, хто вчинив акт вандалізму в Bib's дві ночі тому, вирішив зайти до мого нового ресторану вчора ввечері. У Corrigan's пошкоджено два вікна, а на задніх дверях намальовано ще одне повідомлення.

"Fuck u Atlass"

Він додав s та підкреслив дупу у моєму імені.

Я ловлю себе на тому, що хочу посміятися з цієї кмітливості, але мій настрій сьогодні вранці не створений для гумору.

Вчора вандалізм мене ледь збентежив. Не знаю, чи було це тому, що я щойно зіткнувся з Лілі та все ще був під кайфом, але сьогодні вранці я прокинувся від того, що вона явно уникає мене. Через це шкода завдана моєму новому ресторану, начебто ріже трохи глибше.

— Я перевірю записи із камер спостереження.

Я сподіваюся, що вони покажуть щось корисне. Я все ще не знаю, чи хочу йти в поліцію. Можливо, якщо це хтось, кого я знаю, я зможу принаймні протистояти їм, перш ніж буду змушений звернутися в поліцію.

Бред слідує за мною до мого кабінету. Я вмикаю комп'ютер і відкриваю програму безпеки. Здається, Бред відчуває моє розчарування, тому що він мовчить, поки я кілька хвилин переглядаю відзнятий матеріал.

— Ось, — каже Бред, вказуючи на лівий нижній кут екрана.

Я уповільнюю кадри, доки ми не побачимо фігуру.

Коли я натискаю "відтворити", ми обоє дивимося збентежено. Хтось згорнувся калачиком на задніх сходах і не ворухиться. Ми дивимося

на екран приблизно пів хвилини, доки я знову не натискаю на перемотування. Судячи з позначки часу на кадрах, людина залишається на сходах понад дві години.

Без ковдри у Бостонському жовтні.

— Він спав тут? — промовляє Бред. — Він не надто переймався тим, що його зловлять, чи не так?

Я перемотую кадри ще більше, поки до кадру не потрапляє людина, яка вперше входить у кадр, трохи пізніше за годину ночі. Через темряву важко розібрати риси обличчя, але він видається молодим. Скоріше підліток, ніж дорослий.

Він нишпорить протягом декількох хвилин — копається у сміттєвому контейнері. Перевіряє замок на задніх дверях. Дістає балончик із фарбою та залишає своє розумне послання.

Потім він використовує балончик з фарбою, щоб спробувати розбити вікна, але вікна в Corrigan's потрійні, тому людині в кінцевому підсумку стає нудно, або він втомився від спроб зробити досить великий отвір, щоб пролізти всередину, як це було в Bib's. Тоді він продовжує лежати на сходах, де й засинає.

Незадовго до сходу сонця він прокидається, озирається довкола, а потім іде, ніби всю ніч нікого не було.

— Ти впізнаєш його? — Запитує Бред.

— Ні. А ти?

— Ні.

Я припиняю запис на тому, що, можливо, є найчіткішим зображенням людини, але воно зернисте. На ньому джинси та чорна толстовка з капюшоном, натягнутим так, щоб волосся не було видно.

Ми ніяк не зможемо дізнатися, хто це, якщо побачимо його особисто. Це недостатньо чітке зображення, і він ніколи не дивився прямо в камеру.

Поліція навіть не визнає ці кадри корисними.

Я все одно надсилаю файл на свою електронну пошту. У той момент, коли я натискаю "Надіслати", дзвонить телефон. Я дивлюся на свій, але це Бред отримав повідомлення.

— Дерін каже, що Bib's в порядку. — Він кладе телефон у кишеню й прямує до дверей мого кабінету. — Я почну прибирання.

Я чекаю, доки файл закінчить надсилатися на мою електронну пошту, а потім знову переглядаю відзнятий матеріал, відчуваючи більше жалю, ніж роздратування. Це просто нагадує мені про холодні ночі, які я провів у тому покинутому будинку, перш ніж Лілі запропонувала мені притулок у своїй спальні. Я практично відчуваю холод у кістках, просто думаючи про це.

Уявлення не маю, хто це може бути. Неприємно те, що вони написали моє ім'я на дверях, а ще більше дратує те, що вони відчували себе досить комфортно, щоб потусуватись і подрімати дві години. Начебто вони наважуються змусити мене протистояти їм.

Мій телефон починає вібрувати на столі. Я тягнуся до нього, але це номер, який я не впізнаю. Зазвичай я не відповідаю на такі дзвінки, але Лілі все ще у моїй голові. Вона могла зателефонувати мені з робочого телефону.

Боже, я звучу жалюгідно.

Я підношу слухавку до вуха.

— Алло?

На іншому кінці лунає зітхання. Жінка.

Вона відчуває полегшення, коли я відповів.

— Атласе?

Я теж зітхаю, але не від полегшення. Я зітхаю, бо це не голос Лілі. Я не впевнений, хто це, але хтось, крім Лілі, розчаровує очевидно.

Я відкидаюсь на спинку офісного крісла.

— Чим можу я вам допомогти?

— Це я.

Уявлення не маю, хто "я". Я згадую всіх колишніх, які могли б подзвонити мені, але жоден з них не схожий на цю людину. І ніхто з них не припустив би, що я дізнаюся, хто вони, якщо вони просто скажуть: Це я.

— Хто говорить?

— Я, — знову каже вона, наголошуючи на цьому, ніби це щось змінює. — Саттон. Твоя матір.

Я відразу ж відриваю телефон від вуха і знову дивлюся на номер. Це має бути якийсь жарт. Як моя мати отримала мій номер телефону? Навіщо їй?

Прошло багато років з того часу, як вона ясно дала зрозуміти, що більше ніколи не хоче мене бачити.

Я нічого не кажу. Мені нічого сказати. Я витягую хребет і нахиляюся вперед, чекаючи, поки вона виплюне причину, через яку вона доклала зусиль, щоб зв'язатися зі мною.

— Я... гм. — Вона робить паузу. Я чую телевізор на задньому плані. Схоже, "Ціна вірна". Я майже можу уявити, як вона сидить на дивані, пиво в одній руці й сигаревою в іншій о десятій ранку. Мати здебільшого працювала вночі, коли я ріс, тому вона вечеряла, а потім не спала, щоб подивитися "Ціна вірна" прямо перед сном.

Це був мій найменш приємний час доби.

— Чого ти хочеш? — Мій голос уривчастий.

Вона видає звук у задній частині горла, і хоча минуло багато років, я можу сказати, що вона роздратована. Це може сказати про те, що вона не хотіла мені дзвонити. Вона робить це, тому що мусить. Вона дзвонить не для того, щоб перепросити; вона дзвонить, бо у розпачі.

— Ти вмираєш? — питаю я.

Це єдине, що може завадити мені закінчити цей дзвінок.

— Я вмираю? — Вона повторює моє запитання зі сміхом, ніби я абсурдний, нерозумний і зад... цілий. — Ні, я не вмираю. Я абсолютно в порядку.

— Тобі потрібні гроші?

— А кому не потрібні?

Кожна унція занепокоєння, якою вона наповнювала мене, повертається лише за ці кілька секунд телефонної розмови з нею. Я негайно завершую дзвінок. Мені немає чого їй сказати. Я блокую її номер, шкодуючи, що дав їй стільки часу на розмову. Я повинен був закінчити дзвінок, щойно вона сказала мені, хто вона така.

Я нахиляюся вперед над столом і обхоплюю голову руками. Мій шлунок вирує від несподіванки останніх кількох хвилин.

Щиро кажучи, я здивований своєю реакцією. Я думав, що одного разу це може статися, але уявляв, що мені байдуже. Я припускав, що відчуватиму себе байдужим до її повернення в моє життя так само як і тоді, коли вона змусила мене залишити її. Але тоді я був байдужий до багатьох речей.

Зараз мені справді подобається моє життя. Я пишаюся тим, чого досяг. У мене немає абсолютно ніякого бажання дозволяти, будь-кому з мого минулого увійти та погрожувати цьому.

Я проводжу руками по обличчю, змушуючи себе пережити останні кілька хвилин, потім відштовхуюсь від столу. Я виходжу надвір, щоб допомогти Бреду з ремонтом і роблю все можливе, щоб пережити цей момент. Проте це важко. Ніби моє минуле обрушується на мене з усіх боків, і мені абсолютно ні з ким це обговорити.

Після кількох хвилин після, коли ми обидва працювали в тиші, я кажу Бреду:

— Тобі потрібно купити телефон Тео, йому майже тринадцять.

Бред сміється.

— Тобі потрібно звернутися до терапевта, ближчого до твого віку.

Розділ 6

Лілі

— Ти вже вирішила, що робитимеш на день народження Емерсон?

— Запитує Аліса.

Аліса та Маршалл влаштували вечірку з нагоди першого дня народження своєї дочки Райлії, яка була настільки грандіозною, що її можна було назвати «солодкі шістнадцять».

— Я впевнена, що просто дозволю їй з'їсти торт і подарую пару подарунків. У мене немає місця для великої вечірки.

— Ми могли б щось зробити в нас удома, – пропонує Аліса.

— Кого б мені запросити? Вона буде одна, в неї немає друзів. Вона навіть не вміє говорити.

Аліса закочує очі.

— Ми не влаштовуємо дитячих вечірок для наших дітей. Ми влаштовуємо їх, щоб справити враження на наших друзів.

— Ти моя єдина подруга, і мені не потрібно справляти на тебе враження. — Я передаю Алісі замовлення з принтера. — Ми сьогодні вечеряємо?

Ми збираємось на вечерю у них вдома не рідше двох разів на тиждень. Час від часу Райлі заїжджає, але я цілеспрямовано планую свої візити ночами, коли він на чергуванні. Я не знаю, чи помітила Аліса. Якщо й помічала, то, мабуть, не звинувачує мене. Вона каже, що їй боляче дивитися на Райла, коли я поряд, тому що вона також підозрює, що він все ще сподівається на нас. Вона воліє проводити з ним час, коли мене немає поряд.

— Батьки Маршалла сьогодні приїжджають до міста, пам'ятаєш?

— Отак. Успіхів тобі. — Алісі подобаються батьки Маршалла, але я не думаю, що комусь справді подобається приймати своїх свекрів цілий тиждень.

Лунає стукіт вхідних дверей, і ми з Алісою одночасно підіймаємо очі. Я маю сумнів, що її світ починає обертатися, як і мій.

Атлас іде до нас.

— Це...

— О боже, — бурмочу я собі під ніс.

— Так, він Бог, — шепоче Аліса.

Що він тут робить?

І чому він схожий на Бога? Це набагато ускладнює рішення, над яким я довго розмірковувала. Я навіть не можу знайти свого голосу, щоб привітатися з ним. Я просто посміхаюся й чекаю, поки він підійде до нас, але шлях від дверей до прилавка, здається, розтягнувся на цілу милю.

Він не зводить з мене очей, поки пробирається. Підійшовши до нас, він нарешті впізнає Алісу посмішкою. Потім він озирається на мене, ставлячи пластикову миску з кришкою на прилавок.

— Я приніс тобі обід, — каже він невимушено, ніби приносить мені обід щодня, і я мала цього очікувати.

Ох, цей голос. Я забула, як далеко він простягається. Я хапаю миску, але не знаю, що сказати, коли Аліса крутиться поруч зі мною, спостерігаючи за нашим спілкуванням. Вона вдає, що не помічає, але коли я не перестаю дивитися на неї, вона зрештою поступається.

— Добре. Я піду квітчати... квіти. — Вона йде, залишаючи нас наодинці.

Я звертаю увагу на обід, який приніс Атлас.

— Дякую. Що це?

— Наша спеціальна пропозиція вихідного дня, — каже Атлас. — Це називається, "чому ти уникаєш мене" паста.

Я сміюся.

Потім зіщулююся.

— Я не уникаю... — Я хитаю головою, і швидко зітхаю, знаючи, що не можу йому брехати. — Я уникаю тебе.

Я спираюсь ліктями на стійку і закриваю обличчя руками.

— Мені шкода.

Атлас мовчить, і я зрештою дивлюся на нього.

Він виглядає щирим, коли каже:

—Ти хочеш, щоб я пішов?

Я хитаю головою, і щойно я це роблю, його очі трохи морщаться у куточках. Це ледве усмішка, але вона викликає тепло в моїх грудях.

Учора вранці, коли я зіткнулась з ним, я так багато наговорила. Зараз я надто розгублена, щоби говорити. Я не знаю, як вести повну розмову з ним про все, що відбувалося у мене в голові протягом останніх двадцяти чотирьох годин, коли я почуваюся розв'язаною поруч із ним.

Він справив на мене такий самий вплив, коли я була підлітком, але тоді я була наївнішою. Я не знала, наскільки рідкісними є такі чоловіки, як Атлас, і не знала, як мені пощастило, що він є в моєму житті. Тепер я знаю, тому мене лякає те, що я можу все зіпсувати. Або, що Райлі може все зіпсувати.

Я піднімаю миску макаронів, яку він приніс.

— Дуже смачно пахне.

— Звичайно, смачно. То я готував.

Я повинна сміятися з цього або посміхатися, але моя реакція не відповідає розмові. Я відставляю миску убік. Коли я знову дивлюся на нього, він бачить війну у моєму виразі обличчя. Атлас відповідає мені підбадьорливим поглядом. Між нами не так багато слів, але невербальні сигнали, якими обмінюємося, говорять достатньо. Мої очі просять вибачення за моє мовчання протягом останніх двадцяти чотирьох годин, він мовчки каже мені, що все гаразд, і ми обидва запитуємо, що буде далі.

Атлас повільно ковзає рукою по стійці, наближаючись до моєї. Він піднімає вказівний палець і проводить його по довжині мого мізинця. Це найменший, найніжніший рух, але він змушує моє серце перевернутися.

Він відводить руку й стискає її в кулак, наче він міг відчути те саме, що я.

Він прочищає горло.

— Чи можу я подзвонити тобі сьогодні ввечері?

Я збираюся кивнути, коли Аліса раптово вривається у двері з підсобки, з широкими очима.

Вона нахилиється і шепоче:

— Райлі майже тут.

Мені здається, що моя кров застигає в жилах.

— Що? — Я говорю це, не для того, щоб вона повторила. Я говорю це, тому що я шокована, але вона все одно повторює.

— Райлі підїжджає. Він щойно написав.

Вона махає рукою у бік Атласа.

— Ти маєш десять секунд, щоб сховати його.

Я впевнена, що Атлас бачить абсолютний страх у моєму виразі обличчя, коли я дивлюся на нього, але він дуже спокійно каже:

— Де ти хочеш мене сховати?

Я вказую на свій кабінет і кваплю його в цьому напрямку. Як тільки ми опиняємось у кабінеті, я сумніваюся у собі.

— Він може зайти сюди. — Я прикриваю рот тремтячою рукою, поки думаю, а потім вказую на шафу. — Ти можеш сховатися там?

Атлас дивиться на шафу, а потім дивиться на мене.

Він вказує на двері.

— У шафі?

Я чую брязкіт вхідних дверей, і мене охоплює паніка.

— Будь ласка? — Я відчиняю двері шафи. Це не ідеальне місце, щоб сховати справжню людину, але він чудово поміститься там. Я навіть не можу дивитися йому в очі, коли він проходить повз мене і заходить у шафу. Я можу померти зараз. Це так принизливо.

Все, що я можу, це пробурмотіти:

— Мені так шкода, — зачиняючи двері. Я роблю все можливе, щоб тримати себе в руках. Аліса розмовляє з Райлом, коли я виходжу з кабінету. Він вітає мене кивком, але його увага знову прикута до Аліси. Вона копається у своїй сумочці у пошуках чогось.

— Вони були тут раніше, — каже вона.

Райлі нетерпляче постукує пальцями.

— Що ти шукаєш? — Я питаю її.

— Ключі. Я випадково взяла їх із собою, і Маршаллові потрібен позашляховик, щоб забрати своїх батьків з аеропорту.

Райлі виглядає роздратованим.

— Ти впевнена, що не відклала їх убік, коли я сказав тобі, що прийду за ними?

Я нахилию голову, зосереджуючись на Алісі.

— Ти знала, що він прийде?

Як вона могла забути сказати мені, що він їде сюди, коли з'явився Атлас?

Вона трохи червоніє.

— Мене відвернули... несподівані події.

Вона тримає руку на знак перемоги.

— Знайшла! — Вона кидає їх у долоню Райла.

— Гаразд, поки що, можеш йти.

Райлі робить крок, наче збираючись піти, але потім він повертається й нюхає повітря.

— Що так добре пахне?

Його та погляд Аліси зустрічаються з мискою одночасно.

Аліса тягне її до себе та бере до рук.

— Я приготувала обід для нас з Лілі, — бреше вона.

Райлі піднімає брову.

— Ти готувала? — Він тягнеться до миски. — Я маю це побачити. Що це?

Аліса вагається, перш ніж передати йому миску.

— Так, це курка... бараба-дула... м'ясо. — Вона дивиться на мене, і її очі розширені.

Вона така жахлива брехня.

— Що за курка? — Райлі відкриває миску та оглядає її. — Це схоже на пасту із креветками.

Аліса прочищає горло.

— Так, я приготувала креветки в... курячому бульйоні. Ось чому це називається куряче барба-дула м'ясо.

Райлі знову накриває кришку й дивиться на мене занепокоєно, пересуваючи миску через прилавок назад до Аліси.

— На твоєму місці я замовив би піцу.

Я невимушено сміюся, але й Аліса також.

Ми обидві сміємося, наша реакція здається занадто обов'язковою для жарту, який навіть не був смішним. Вираз обличчя Райла звужується.

Він робить кілька кроків, підозріло дивлячись у вічі. Він, мабуть, звик до того, що у нас двох є внутрішні жарти, частиною яких він не є, тому що він навіть не ставить запитань. Він поспішає і виходить із квіткової крамниці, щоб віддати ключі Маршаллу.

Ми з Алісою стоїмо нерухомо, як статуї, доки переконаємося, що він залишив будинок і далеко за межами чутності.

Тоді я недовіжливо дивлюсь на неї.

— Куряча барба, що? Ти щойно повністю вигадала нову мову?

— Я мусила щось сказати, — каже вона, захищаючись. — Ти стояла там, як статуя! Немає за що.

Я чекаю кілька хвилин, щоб переконатися, що Райлі встиг піти. Я виходжу навпроти, щоб пересвідчитися, що машина Райла зникла. Тоді я, з жалем, заходжу до свого кабінету і прямую до шафи з речами, щоб повідомити Атласу, що він у безпеці.

Я видихаю, перш ніж відчинити двері.

Атлас терпляче чекає, схрестивши руки, притулившись до полиці, ніби те, що він захований у шафі, його анітрохи не турбує.

— Мені так шкода. — Я не знаю, скільки знадобиться вибачень, щоб компенсувати те, про що я щойно попросила Атласа, але я готова сказати це ще тисячу разів.

— Він пішов?

Я киваю, але замість того, щоб вийти з шафи, Атлас хапає мене за руку, затуляє всередину та зачиняє двері.

Тепер ми обидва у шафі.

У темній шафі.

Але не так темно, щоб я не бачила мерехтіння в його очах, яке свідчить про те, що він стримує посмішку. Може, він не зовсім ненавидить мене за це.

Він відпускає мою руку, але нам двом тут так тісно, що частини його торкаються мене. Мій шлунок зводить, тож я протискаюся спиною до полиці позаду, намагаючись не притискатися до нього, але таке відчуття, ніби він накинувся на мене, як тепла ковдра. Він так близько, що я відчуваю запах його шампуню.

Я дуже спокійно намагаюся дихати крізь нерви.

— Ну? Чи можу я? — Він питає пошепки.

Я гадки не маю, про що він мене запитує, але я хочу відповісти впевнено "так". Замість того, щоб випалити свою згоду на питання, яке я навіть не знаю, тому мовчки рахую до трьох.

Тоді я говорю:

— Можеш що?

— Зателефонувати тобі сьогодні ввечері.

О. Він відразу повернувся до нашої розмови, яку ми вели біля входу, наче Райлі навіть не переривав нас.

Я втягую нижню губу й кусаю її. Я хочу сказати "добре", тому що я хочу, щоб Атлас зателефонував мені, але я також хочу, щоб Атлас знав, що те, що я ховаю його від Райла всередині цієї шафи, ймовірно, буде рівноцінним тому, як відбуватимуться інші наші взаємодії. Оскільки, Райлі завжди буде в полі зору, враховуючи те, що у нас є спільна дитина.

— Атласе ... — Я вимовляю його ім'я, ніби щось жахливе ось-ось піде за цим, але він перебиває мене.

— Лілі. — Він каже моє ім'я з посмішкою, ніби ніщо з того, що я можу додати до його імені, було б жахливим.

— Моє життя складне. — Я не хотіла, щоб це прозвучало як попередження, але це так.

— Я хочу допомогти тобі розібратися.

— Я боюся, що твоя присутність ще більше ускладнить ситуацію.

Він піднімає брову.

— Я ускладню твоє життя чи життя Райла? — Його ускладнення стають моїми ускладненнями. Він батько моєї дитини.

Атлас трохи нахилив голову.

— Точно. Він її батько. Він не твій чоловік, тож ти не повинна дозволити своїй турботі про його почуття переконати тебе відмовитися від того, що могло б бути другим найкращим, що з тобою коли-небудь траплялося.

Він це каже з такою переконливістю, що моє серце відчуває, ніби воно провалюється в грудну клітку, як фішка для гри в Plinko. Друга найкраща річ, яка коли-небудь траплялася зі мною? Хотіла б я, щоб його впевненість у Нас була заразною.

— Що перше найкраще, що зі мною коли-небудь траплялося? – питаю я

Він пильно дивиться на мене.

— Емерсон.

Почувши, як він називає мою доньку, найкращим, що зі мною коли-небудь траплялося, змушує мене танути.

Я обіймаю себе та стримую посмішку.

— Ти збираєшся ускладнити мені завдання, так?

Атлас повільно хитає головою.

— Труднощі — це останнє, чим я хочу бути для тебе, Лілі.

Він рухається, і двері починають відчинятися, проливаючи світло в шафу.

Він стоїть переді мною, тримаючись однією рукою за двері, а другою за стіну.

— Коли буде слухний час, щоб подзвонити тобі сьогодні ввечері?

Він здається таким спокійним у цій розмові, що я хочу затягнути його назад у шафу і поцілувати, щоб, можливо, частина його впевненості та терпіння просочилася в мене.

Мій рот як вата, коли я говорю:

— Коли завгодно.

Його очі зупиняються на моїх губах, і я відчуваю його погляд аж до пальців ніг.

Але потім Атлас зачиняє двері, залишаючи мене одну в шафі.

Я це заслужила.

Суміш збентеження, знервованості і, можливо, навіть трохи бажання заливає мої щоки. Я не рухаюся, поки не чую слабкий дзвін відчинених вхідних дверей.

Я обмахую себе віялом, коли Аліса відчиняє дверцята шафи. Я швидко опускаю руки на стегна, щоб приховати те, що присутність Атлас робить зі мною.

Аліса складає руки на грудях.

— Ти сховала його у шафі?

Мої плечі падають від сорому.

— Я знаю.

— Лілі. — Схоже, вона розчарована в мені, але що вона вважала б за краще, щоб я зробила? Знову познайомити їх одне з одним? — Я маю на увазі, я рада, що ти це зробила, тому що я не впевнена, як це обернулося, але... ти сховала його в шафі. Ти просто засунула його сюди, як старе пальто.

Її повторне обговорення моменту не допомагає мені оговтатися від цього.

Я рухаюся до входу в магазин, Аліса йде за мною по п'ятах.

— У мене не було вибору. Атлас — єдиний хлопець на цій землі, якого Райлі ніколи б не схвалив.

— Мені не хочеться тебе засмучувати, але на цій землі є тільки один хлопець, з яким Райлі, схвалив би твої стосунки, і це Райлі.

Я не відповідаю на це, бо боюся, що вона має рацію.

— Почекай, — каже Аліса. — Ви зустрічаєтеся з Атласом?

— Ні.

— Але ти щойно сказала, що це той хлопець, якого Райлі ніколи б не схвалив, якби ти зустрічалася б з ним.

— Я сказала це, тому що якби Райлі побачив його тут, це те, що він припустив би.

Аліса складає руки на стійці і виглядає пригніченою.

— Зараз я почуваюся дуже обділеною. Є величезна прогалина, яку вам потрібно заповнити.

— Прогалина? Що ти маєш на увазі? — Я намагаюсь виглядати зайнятою, притягуючи до себе вазу та переміщуючи деякі квіти.

Аліса забирає в мене вазу.

— Він приніс тобі обід. Чому він приніс тобі обід, якщо ви двоє активно не спілкуєтеся? А якщо ви активно спілкуєтеся, то чому ти не розповіла мені про це?

Я забираю вазу.

— Ми зіткнулися вчора. Нічого особливого. Я навіть не розмовляла з ним з того часу, як народилася Еммі.

Аліса знову хапає вазу.

— Я щодня стикаюся зі старими друзями. Вони не приносять мені обід. — Вона повертає мені вазу. Ми використовуємо його як раковину, наче вона нам потрібна для дозволу говорити.

— Твої друзі, мабуть, не шеф-кухарі. Ось що роблять кухарі: вони готують людям обід. — Я повертаю їй вазу, але вона нічого не каже.

Вона така зосереджена, ніби намагається прочитати мої думки, щоб зрозуміти всю брехню, яку, на її думку, я викидаю.

Я відтягую від неї вазу.

— Чесно кажучи, нічого страшного. І все ж. Ти перша дізнаєшся, якщо щось зміниться.

Вона виглядає на мить задоволеною такою відповіддю, але щось миготить на її обличчі, перш ніж вона відводить погляд. Я не можу

зрозуміти, це занепокоєння чи смуток. Я не питаю її, бо знаю, що це важко для неї. Я уявляю, що думка про те, що будь-який чоловік, який не є Райлом, приніс мені обід, мабуть, трохи засмучує її.

У поданні Аліси про ідеальний світ у неї був би брат, який ніколи не кривдив би мене, і я все одно була б її невісткою.

Розділ 7

Атлас

— Коли працюєш із камбалою, завжди тримайте ніж ось так. — Я демонструю, як почати з тупого кінця біля хвоста, але Тео відводить погляд, як тільки я починаю знімати луску з риби.

— Гидота, — бурмотить він, прикриваючи рота. — Я не можу.

Тео переходить на інший бік стійки, звільняючи місце між собою та уроком кулінарії.

— Я лише знімаю з неї луску. Я ще не розрізав її.

Тео видає блювотний звук.

— Я не зацікавлений у роботі з їжею. Я буду твоїм терапевтом. — Тео навалюється на стійку. — До речі, ти все ж таки написав Лілі?

— Написав.

— Вона тобі відповіла?

— Схоже на те. Це було коротке повідомлення, тому я вирішив пообідати із нею сьогодні, щоб подивитися, що в неї в голові.

— Це був сміливий крок.

— Я провів своє життя, не роблячи сміливих кроків, коли справа стосувалася її. Я хотів переконатися, що вона знає, де я цього разу.

— О ні,— каже Тео. — Яку вульгарну річ ти сказав їй про рибу, пляжі та береги?

Мені не слід було розповідати йому те, що я сказав Лілі про те, що нарешті досяг до берега. Я не збираюся почути це до кінця.

— Замовкни. Ти, ймовірно, ніколи навіть не розмовляв із дівчатами. Тобі дванадцять.

Тео сміється, але потім я помічаю незручність, що опановує його, коли він думає, що я не дивлюся. Він замовкає, попри шум довкола нас. Зараз на кухні ще щонайменше п'ятеро людей, але всі настільки зосереджені на своїй роботі, що ніхто не звертає уваги на розмову, яку я веду з Тео.

— Тобі хтось подобається? — питаю я.

Він знизує плечима.

— Кінда.

Розмови, які я веду із Тео, зазвичай односторонні. Не дивлячись на те, що він не любить ставити запитання, він не відповідає на багато з них, тому я обережний.

— О так? — Я намагаюся поводитися невимушено, щоб він міг відповісти. — Хто вона?

Тео дивиться на свої руки.

Він колупає ніготь великого пальця, але я бачу, як його плечі трохи опускаються після мого запитання, наче я зробив щось не так.

Або сказав щось не так.

— Або він, — уточнюю я.

Я шепочу, щоб переконатись, що він єдиний, хто це чує.

Очі Тео метнулися до моїх.

Йому не потрібно нічого підтверджувати чи заперечувати. Я бачу правду, написану в страху, що ховається за його очима.

Я повертаю свою увагу на рибу, яку готую, і якомога безтурботніше кажу:

— Ти ходиш із ним до школи?

Тео не відповідає одразу.

Я не впевнений, що я перша людина, якій він зізнався в цій частині себе, тому я хочу переконатися, що ставлюся до цього з тією турботою, на яку він заслуговує. Я хочу, щоб він знав, що у нього є союзник у моїй особі, але я також сподіваюся, що він знає, що у нього теж є союзник в особі його батька.

Тео озирається навколо, щоб переконатися, що ніхто не затримується досить довго, щоб стежити за нашою розмовою.

— Він ходить зі мною до математичного клубу весь рік. — Його слова швидкі та короткі, ніби він хоче відпустити їх і більше ніколи не казати.

— Твій батько знає?

Тео хитає головою.

Я спостерігаю, як він ковтає те, що виглядає як нервові думки.

Я відкладаю ножа, коли закінчую чистити рибу, і рухаюся до раковини, найближчої до Тео, щоб помити руки.

— Я давно знаю твого батька. Не дарма він один із моїх найкращих друзів. Я не оточую себе людьми, які є поганими. — Я бачу впевненість у ньому, коли говорю це, але я також можу сказати, що йому ніяково і, мабуть, він хоче змінити тему. — Я б сказав, що тобі варто написати тій людині, яка тобі подобається, але ти, ймовірно, єдина дванадцятирічна дитина на землі, яка не має мобільного телефону. З такою швидкістю ти ніколи не зустрічатимешся ні з ким. Ти, мабуть, назавжди залишишся самотнім і без телефону.

Тео радий, що я його обіймаю.

— Я так радий, що ти вирішив стати шеф-кухарем, а не терапевтом. Ти відстійний порадник.

— Це прикро. Я даю хороші поради.

— Добре, Атласе. Як скажеш.

Здається, він розслаблюється.

Він слідує за мною, коли я повертаюся на свою ділянку.

— Ти запросив Лілі на побачення, коли ходив до неї на роботу?

— Ні. Я зроблю це сьогодні ввечері. Я подзвоню їй, коли повернусь додому.

Я проходжу повз Тео і скуйовджую його волосся, йдучи до морозильної камери.

— Агов, Атласе?

Я роблю паузу. Його очі сповнені занепокоєння, але один з офіціантів проштовхується через двері й проходить між нами, не даючи Тео сказати те, що він збирався сказати. Однак він не повинен цього говорити.

— Ні слова, Тео. Конфіденційність клієнта діє в обидві сторони.

Здається, це його заспокоює.

— Добре, бо якби ти щось сказав моєму батькові, я б сказав йому, який ти вульгарний зі своїми пікапами.

Тео насмішкувато притискає долоні до щік.

— Ми нарешті дісталися пляжу, мій маленький ките.

Я кидаю на нього погляд.

— Все було зовсім не так.

Тео вказує на кухню.

— Дивись! Це пісок — ми досягли суші!

— Стоп.

— Лілі, якого біса, наш човен розбитий!

Він усе ще слідує за мною по кухні, сміючись з мене, коли закінчується зміна його батька.

Я ніколи ще не був таким щасливим, коли він пішов.

Розділ 8

Лілі

Зараз майже 9:30 вечора, а я не маю пропущених дзвінків. Емерсон спить вже півтори години, і зазвичай прокидається о шостій ранку. Я лягаю спати близько десятої, тому що, якщо я не сплю принаймні вісім годин, я функціуюю на рівні зомбі. Але якщо Атлас не зателефонує до десятої, я не впевнена, що взагалі зможу заснути. Цікаво, чи варто мені вибачитися ще сімдесят разів за те, що сховала його сьогодні в шафі.

Я йду до раковини у ванній кімнаті, щоб розпочати нічний догляд за шкірою, і беру з собою телефон. Я ношу його з собою на кожному кроці з того часу, як він з'явився сьогодні в обідню пору і сказав мені, що подзвонить сьогодні ввечері. Я мала уточнити, що означає "ввечері".

Для Атласа "сьогодні увечері" може означати одинадцять.

Для мене це може означати вісім.

У нас, мабуть, є два абсолютно різні визначення того, що таке ранок і ніч. Він успішний шеф-кухар, який повертається додому, щоб розслабитися після опівночі, а я в піжамі до сьомої вечора.

Мій телефон галасує, але це не рингтон. Він видає шум, ніби хтось намагається зв'язатися зі мною по FaceTime.

Будь ласка, не будь Атласом.

Я не готова до відеочату, я просто нанесла скраб для обличчя. Я дивлюся на телефон і, звісно, це він.

Я відповідаю й швидко перевертаю телефон, щоб він мене не бачив. Я залишаю його на раковині, поки прискорюю процес очищення.

— Ти запитав, чи можеш зателефонувати мені. Це відеочат.

Я чую, як він сміється.

— Я тебе не бачу.

— Так, тому що я вмиваюсь і готуюся до сну. Тобі не треба бачити мене.

— Ні, треба, Лілі.

Від його голосу у мене мурашки по шкірі. Я обертаю камеру й тримаю її виразом "я ж тобі казала". Моє мокре волосся все ще загорнуте в рушник, я ношу нічну сорочку, яка, мабуть, була у моєї бабусі, а моє обличчя все ще вкрите зеленою піною.

Його посмішка плавна і сексуальна. Він сидить у ліжку, одягнений у білу футболку, притулившись до чорного дерев'яного узголів'я. Одного разу, коли я була в нього вдома, я не заходила до його спальні. Його стіна синя, як джинсова тканина.

— Це безперечно коштувало того, щоб зважитись на відеочат, — каже він.

На цей раз я поклала телефон обличчям до себе, і закінчила полоскання.

— Дякую за сьогоднішній обід.

Я не хочу надто хвалити його, але це була найкраща паста, яку я коли-небудь їла. Вона пролежала дві години, перш ніж з'явилася можливість зробити перерву на обід та з'їсти її.

— Тобі сподобалася "чому ти уникаєш мене" паста?

— Ти знаєш, що це було чудово. — Я йду до свого ліжка, як тільки закінчую у ванній кімнаті. Я кладу телефон на подушку і лягаю на бік.

— Як пройшов твій день?

— Добре, — каже він, але він не дуже переконливий у тому, як його голос падає на слові "добре".

Я гримасую, щоб він знав, що не вірю йому.

Він на мить відводить погляд від екрана, ніби обмірковує якусь думку.

— Це просто один із тих тижнів, Лілі. Зараз вже краще.

Його рот кривиться у легкій усмішці, і це теж змушує мене посміхатися. Мені навіть не потрібно вести світську розмову. Я була б щаслива просто дивитися на нього в цілковитій тиші протягом години.

— Як називається твій новий ресторан? — Я вже знаю, що це його прізвище, але я не хочу, щоб він знав, що я гуглю його.

— Corrigan's.

— Це та сама їжа, що й у Vib's?

— Схоже на те. Це ресторан високої кухні, але з меню в італійському стилі. — Він перевертається на бік, підпираючи свій телефон чимось, щоб він дзеркально відбивав моє становище. Це схоже на старі часи, коли ми допізна балакали на моєму ліжку. — Я не хочу говорити про себе. Як ти? Як справи із квітковим бізнесом? Як твоя донька?

— Це дуже багато запитань.

— У мене їх набагато більше, але почнемо з цих.

— Добре. Ну що ж. Я в порядку. Більшість часу я виснажена, але, мабуть, це те, що я отримую за те, що є власником бізнесу і самотньою матір'ю.

— Ти не виглядаєш виснаженою.

Я сміюся.

— Гарне освітлення.

— Коли Емерсон виповниться рік?

— Одинадцятого. Я зараз заплачу, цей перший рік минув так швидко.

— Я не можу забути, як сильно вона схожа на тебе.

— Ти так думаєш?

Він киває, а потім каже:

— Але ж у квітковому магазині все добре? Ти там щаслива?

Я рухаю головою з боку на бік і роблю обличчя.

— Все в порядку.

— Чому просто все гаразд?

— Я не знаю. Думаю, я стомилася від цього. Або втомилася загалом. Це багато, і це утомлива робота за невелику фінансову віддачу. Я маю на увазі, я пишаюся тим, що це було успішно і що я зробила це, але іноді я мрію про роботу на конвеєрі на фабриці.

— Я можу це зрозуміти, – каже він. – Ідея мати можливість повернутися додому та не думати про свою роботу приваблива.

— Тобі колись набридло бути шеф-кухарем?

— Час від часу. Ось чому я відкрив Corrigan's, чесно кажучи. Я вирішив взяти на себе більше ролі власника та менше ролі шеф-кухаря. Я все ще готую кілька вечорів на тиждень, але більшість мого часу йде на підтримку їх обох у робочому стані з погляду бізнесу.

— Ти працюєш як божевільний годинник?

— Так. Але немає нічого такого, через що я не міг би влаштувати вечір побачень.

Це змушує мене посміхатися.

Я вередую зі своєю ковдрою, уникаючи погляду, бо знаю, що червонію.

— Ти запрошуєш мене на побачення?

— Запрошую. Ти кажеш "так"?

— Я можу звільнити вечір.

Зараз ми обоє посміхаємось.

Але потім Атлас прочищає горло, ніби він готується до застереження.

— Чи можу я поставити тобі складне питання?

— Добре.

Я намагаюся приховати свої нерви через те, що він збирається спитати.

— Сьогодні ти згадувала, що твоє життя складне. Якщо це... ми... станемо чимось більшим, чи це справді буде проблемою для Райла?

Я навіть не вагаюся.

— Так.

— Чому?

— Ти йому не подобаєшся.

— Я конкретно чи будь-який хлопець, з яким ти потенційно могла б зустрічатися?

Я зморщую носа.

— Ти. Безперечно, ти.

— Через бійку у моєму ресторані?

— Через багато речей, — визнаю я.

Я перекочуюсь на спину й тягну за собою телефон.

— Він звинувачує тебе у більшості наших сварок.

Атлас явно збентежений, тому я розкажую докладніше, не роблячи ситуацію надто незручною.

— Пам'ятаєш, коли ми були підлітками, я писала у своєму щоденнику?

— Пам'ятаю. Попри те, що ти ніколи не дозволяла мені нічого читати.

— Ну, Райлі знайшов листи. І він прочитав їх. І йому не сподобалося те, що він прочитав.

Атлас зітхає.

— Лілі, ми були дітьми.

— Мабуть, ревності не мають терміну придатності.

Атлас на мить стискає губи в тонку лінію, ніби намагається придушити своє розчарування.

— Мені справді неприємно, що ти переживаєш через його можливу реакцію на те, чого ще навіть не сталося. Але я розумію. Ти в такому жалюгідному становищі. — Він підбадьорливо дивиться на мене.

— Ми будемо робити по-одному кроку за раз, добре?

— По одному дуже повільному кроці за раз, — пропоную я.

— Домовилися. Повільні кроки. — Атлас поправляє подушку під головою. — Раніше я бачив, як ти пишеш у цих щоденниках. Мені завжди було цікаво, що ти написала про мене. Якщо ти писала про мене.

— Майже все було про тебе.

— Вони все ще в тебе?

— Так, вони в коробці в моїй шафі.

Атлас сідає.

— Прочитай мені щось.

— Ні. Боже, ні.

— Лілі.

Він так сподівається і радіє цій можливості, але я не можу прочитати йому свої підліткові думки вголос по FaceTime.

Я червонію від однієї думки.

— Будь ласка?

Я закриваю обличчя рукою.

— Ні, не благай.

Я піддамся цим блакитним щенячим очам, якщо він не перестане дивитися на мене так, як зараз.

Він бачить, що вимотує мене.

— Лілі, я тримаюсь із підліткового віку і хочу знати, що ти про мене думаєш. Один абзац. Просто дай мені стільки.

Як я можу сказати "ні"?

Я стогну і кидаю телефон на ліжко на знак поразки.

— Дай мені дві хвилини.

Я йду до своєї шафи й дістаю коробку.

Я переносу її до ліжка й починаю гортати щоденники, щоб знайти щось, що не буде мене так сильно бентежити.

— Що ти хочеш, щоб я прочитала? Мій переказ нашого першого поцілунку?

— Ні, ми йдемо повільно, пам'ятаєш? — Він каже це дразливо. — Почни з чогось із самого початку.

Це набагато простіше. Я беру перший щоденник і переглядаю його, доки не знаходжу щось коротке і не дуже принизливе.

— Ти пам'ятаєш ту ночі, коли я прийшла до тебе в сльозах, бо мої батьки сварилися?

— Пам'ятаю, — каже він.

Він улаштовується на подушці й кладе одну руку за голову.

Я закриваю очі.

— Влаштуйтеся зручніше, поки я принижую себе, — бурмочу я.

— Це я, Лілі. Це ми. Тут нема чого соромитися.

Його голос, як і раніше, має той же заспокійливий ефект, що й завжди. Я сиджу зі схрещеними ногами та тримаю телефон однією рукою, а щоденник іншою, і починаю читати.

Дорога Еллен,

За кілька секунд відчинилися задні двері, і він озирнувся назад, а потім ліворуч і праворуч від мене. Лише після того, як він глянув на моє обличчя, він побачив, що я плачу.

— Ти в порядку? — Запитав він, вийшовши на вулицю. Я витерла сльози сорочкою, і помітила, що він вийшов надвір замість того, щоб запросити мене увійти. Я сіла на сходинку ганку, а він сів поруч.

— Я гаразд, — відповіла я. — Я просто злюсь. Іноді я плачу, коли злюсь.

Він потягнувся і заправив моє волосся за вухо. Мені подобалося, коли він так робив, і я раптом перестала злитися. Потім він обійняв мене і

притягнув до себе так, щоб моя голова лежала на його плечі. Я не знаю, як він мене заспокоїв, навіть не поговоривши, але він це зробив.

Деякі люди просто заспокоюють присутністю, і він один із цих людей. Повна протилежність моєму батькові.

Ми сиділи так якийсь час, поки я не побачила, що в моїй спальні спалахнуло світло.

— Ти маєш піти, — прошепотів він. Ми обидва бачили, як моя мама стояла в спальні й шукала мене. Лише в той момент я зрозуміла, який ідеальний вигляд відкривається з вікна на мою спальню.

Повертаючись додому, я намагалася думати про все, що Атлас міг бачити в цьому будинку. Я намагалася згадати, чи ходила я після настання темряви з увімкненим світлом уночі, тому що все, що я зазвичай ношу у своїй кімнаті вночі, це футболка.

І ось що дивно Еллен: Я сподівалася, що так і було.

— Лілі.

Атлас не посміхається, коли я закінчую читати.

Він дивиться на мене з великим почуттям, і від важкості в його очах у мене стискається в грудях.

— Ми були такі молоді, — каже він.

У його голосі відчувається біль.

— Я знаю. Занадто молоді, щоб мати справу з тим, з чим ми мали. Особливо ти.

Атлас більше не дивиться на свій телефон, але він киває головою на знак згоди. Настрій змінився, і я можу сказати, що він думає про щось інше. Це повертає мене до того, від чого він намагався відмахнутися раніше, коли сказав, що це був один із тих тижнів.

— Що тебе турбує?

Його погляд повертається до телефону.

Здається, він може знову відмахнутися від цього, але далі він просто зітхає й пересувається так, щоб сидіти ближче до ліжка.

— Хтось здійснив акт вандалізму у ресторанах.

— В обох?

Він киває.

— Так, це почалося кілька днів тому.

— Ти думаєш, що це хтось, кого ти знаєш?

— Я не впізнаю нікого, але записи з камер були не дуже чіткими. Я ще не повідомив про це поліцію.

— Чому?

Його брови хмуряться.

— Хто б це не був, він здається молодий, можливо, підліток. Мабуть, я турбуюся, що він може опинитися в ситуації, схожій на ту, в якій я був тоді. Потребує.

Напруга в його погляді трохи пом'якшується.

— А що, якщо в нього немає Лілі, щоб урятувати його?

Потрібно кілька секунд, щоб його слова дійшли до тям. Коли це відбувається, я не посміхаюсь.

Я ковтаю ком у горлі, сподіваючись, що він не побачить моєї внутрішньої реакції на це. Це не вперше, коли він згадує, що я врятувала його тоді, але щоразу, коли він це говорить, я хочу сперечатися з ним.

Я не рятувала його.

Я лише закохалася у нього.

Я розумію, чому я закохалася в нього. Який власник буде більше стурбований становищем людини, яка руйнує її бізнес, ніж реально завдані збитки?

— Ввічливий Атлас, — шепочу я.

— Що це було? — Він каже.

Я не хотіла це говорити вголос.

Я проводжу рукою по шиї, що горить.

— Нічого.

Атлас прочищає горло, нахилиючись уперед. Тонка посмішка.

— Повернемося до твого щоденника, — каже він. — Мені було цікаво, чи знала ти, що я міг бачити у вікні твоєї спальні тоді, бо після тієї ночі ти страшенно часто залишала світло увімкненим.

Я сміюся, тішуся, що він піднімає мені настрій.

— У тебе не було телевізора. Я хотіла дати тобі щось подивитися.

Він стогне.

— Лілі, ти повинна дозволити мені прочитати інше.

— Ні.

— Ти сьогодні замкнула мене в шкафу. Дозволити мені прочитати твої листи було б гарним способом вибачитись за це.

— Я думала, ти не образився.

— Можливо, це відкладена образа. — Він починає повільно кивати.
— Так... починаю відчувати це зараз. Я справді скривджений.

Я сміюся, і тоді Еммі починає плакати на іншому кінці коридору.

Я зітхаю, бо не хочу вішати слухавку, але я також не та мама, яка може дозволити своїй дитині плакати.

— Еммі прокидається. Мені потрібно йти. Але ти винен мені побачення.

— Назви час, — каже він.

— У мене вихідний у неділю, тож суботній вечір може підійти.

— Завтра субота, — каже він. — Але ми йдемо повільно.

— Я маю на увазі... це досить повільно, якщо рахувати з першого дня нашої зустрічі. Між нашою зустріччю та першим побаченням минуло багато років.

— О шостій годині?

Я посміхаюсь.

— Шість — це ідеально.

Як тільки я це говорю, Атлас заплющує очі на пару секунд.

— Стривай. Я не можу завтра. Лайно. Ми проводимо захід, я потрібний їм у ресторані. Неділя?

— У мене Еммі в неділю. Я воліла б почекати, перш ніж приводити її до тебе.

— Я розумію, — каже Атлас.

— У наступну суботу?

— Це дасть мені час знайти когось, щоб доглянути її.

Атлас посміхається.

— Тоді це побачення. — Він підводиться і починає ходити по своїй спальні. — У тебе вихідний у неділю, правда? Чи можу я зателефонувати тобі цієї неділі?

— Коли ти кажеш "зателефонувати", ти маєш на увазі відеочат? На цей раз я хочу бути підготовленою.

— Ти не зможеш бути непередготовленою, якщо постарайся, — каже він. — І так, це буде FaceTime. Навіщо витратити час на телефонний дзвінок, коли я можу дивитися на тебе?

Мені подобається ця кокетлива сторона Атласа.

Мені доводиться на кілька секунд прикусити нижню губу, щоб стримати усмішку.

— На добраніч, Атласе.

— На добраніч, Лілі.

Навіть те, як він напружено дивиться у вічі під час прощання, змушує мій шлунок підстрибувати.

Я закінчую дзвінок і тиснуся обличчям у подушку.

Я верещу, наче мені знову шістнадцять.

Розділ 9

Атлас

— Покажи мені фотографію, — каже Тео.

Він сидить на задніх сходах і дивиться, як я збираю розбите скло та кілька мішків сміття після третього інциденту, що стався минулої ночі. Бред зателефонував сьогодні вранці, щоб повідомити, що Bib's знову постраждав.

Вони з Тео зустріли мене тут, щоб усе прибрати, хоча я сказав їм не турбуватися. Ненавиджу, коли моїм співробітникам доводиться з'являтися в єдиний день тижня, коли ми закриті.

— У мене немає її фотографії, — говорю я Тео.

— Значить вона потворна?

Я кидаю коробку зі склом у відро для сміття.

— Вона чудова і не в моїй лізі.

— Потворна — це все одно не у твоїй лізі, — каже він. — У неї немає соціальних мереж?

— Є, але це приватно.

— Ти ні з ким не товаришуєш? Фейсбук? Інстаграм? У тебе взагалі є Snapchat?

— Що ти знаєш про Snapchat? У тебе навіть телефону немає.

— У мене є свої способи, — каже він.

Його батько повертається надвір з пакетом для сміття.

Він тримає його відкритим, і ми починаємо викидати в нього розкидане сміття, поки Тео залишається на сходах.

— Я б допоміг, але я щойно прийняв душ, — каже він.

— Ти вчора приймав душ, — каже Бред.

— Так, і я все ще чистий. — Тео знову фокусується на мені. — У тебе є соціальні мережі?

— Ні, я не маю на це часу.

— Тоді звідки ти знаєш, що в неї все приватно?

Час від часу я намагався знайти її в Інтернеті, і, хоч би як я хотів цього визнавати, я не впевнений, що на цій планеті є людина, яка не виконувала кілька пошуків у Google по людях зі свого минулого.

— Я шукав її раніше. Ви повинні мати профіль та підписатися, щоб бачити її.

— Тож зроби профіль та підпишись на неї, — каже Тео. — Клянуся, іноді ти робиш речі складнішими, ніж вони є.

— Це складно. Вона має колишнього чоловіка, якому я не подобаюся, і якби він побачив, що ми друзі в Інтернеті, це могло б стати для неї проблемою.

— Чому ти йому не подобаєшся? — Запитує Тео.

— У нас була бійка. Тут, у ресторані, взагалі-то, — кажу я, киваючи головою у бік будівлі.

Брови Тео злегка піднімаються.

— Серйозно? Як? Справжня бійка?

Бред випрямляється.

— Стривай. Чи той хлопець був чоловіком Лілі?

— Я думав, що ти це знаєш, — говорю я.

— Ніхто з нас не знав, хто він і чому ви билися. Проте це був єдиний раз, коли ми бачили, як ти виганяєш когось із ресторану. Тепер у цьому є сенс.

Здається, я вперше, коли говорю про це з того часу, як це сталося. Я пам'ятаю, що поїхав на ніч відразу після цієї бійки з Райлом, тож ніхто не мав можливості спитати мене про це. Коли я повернувся на роботу наступного понеділка, люди, мабуть, могли прочитати мій настрій і побачити, що я ще не хочу про це говорити.

— Чому ти побився? — Запитує Тео.

Я кидаю погляд на Бреда, бо він знає, через що пройшла Лілі.

Лілі розповіла йому та Деріну в мене вдома. Але Бред, схоже, залишає це на мій розсуд, чи буду я чесний з Тео.

Зазвичай я чесний у всьому, але це не моя справа, ділитися справами Лілі.

— Я навіть не пам'ятаю, — бурмочу я.

Я справді думаю, що це може бути гарним прикладом для Тео, як не слід ставитись до партнера, але це частина життя Лілі, про яку мені незручно говорити без її присутності. Це також частина її життя, в яку я не повинен був втручатися, хоча я б не взяв своїх слів назад, якби мені дали шанс. Якою б незрілою не була моя реакція того вечора, коли я вдарив Райла, я стримався.

Я хотів зробити більше, ніж просто вдарити його.

Я ніколи не був такий злий на іншу людину — навіть на свою матір чи вітчима. Навіть на батька Лілі.

Одна справа не любити когось за те, як вони ставляться до мене, але це зовсім інший вид гніву, коли з людиною, якою я захоплююся найбільше в цьому світі, жорстоко поводяться.

Мій телефон починає дзиччати в кишені. Я швидко дістаю його і бачу, що Лілі намагалася зателефонувати по FaceTime годину тому. Вона була за кермом і сказала, що зателефонує мені, коли повернеться додому.

Ми обмінялися кількома повідомленнями після нашої розмови в п'ятницю, але я дуже хотів знову поговорити з нею віч-на-віч.

— Це вона? — Запитує Тео, пожвавлюючись.

Я киваю і намагаюся пройти повз нього сходами, але він встає і йде за мною в ресторан.

— Серйозно? — Запитую я, повернувшись обличчям до нього.

— Я хочу подивитись, як вона виглядає.

Я повинен відповісти, перш ніж пропустити дзвінок, тому я проводжу пальцем по екрану, намагаючись закрити Тео назовні.

— Я зроблю знімок екрана для тебе. Іди допоможи татові.

Відео підключається, і Тео все ще намагається пробитися всередину.

— Привіт, — говорю я, посміхаючись Лілі на екрані.

— Привіт, — каже Лілі.

— Дай мені подивитися, — шепоче Тео, обхопивши двері, намагаючись вирвати мій телефон.

— Дай мені секунду, Лілі. — Я притискаю телефон до грудей, щоб вона нічого не бачила, а потім відчиняю задні двері досить далеко, щоб притиснути долоню до обличчя Тео.

Я веду його вниз сходами.

— Бреде, візьми свою дитину.

— Тео, йди сюди, — каже Бред.

— Допоможіть мені з цим.

Плечі Тео опускаються, але зрештою він здається і повертається до батька.

— Але я чистий, — бурмоче він.

Я зачиняю двері та прибираю телефон від грудей.

Лілі сміється.

— Що це було?

— Нічого. — Я йду до свого кабінету, зачиняю та замикаю двері для усамітнення. — Як проходить твій день?

Я сідаю на диван.

— Добре. Ми тільки-но повернулися з обіду з моєю мамою та її хлопцем. Ходили до маленького магазину сендвічів на Бордені. Це було мило.

— Як твоя мати? — Ми взагалі не говорили про її батьків, крім того, що вона згадала, що її батько помер.

— Вона дуже гарна, — каже Лілі. — Вона зустрічається з хлопцем, на ім'я Роб. Він робить її щасливою, хоча трохи дивно бачити, як вона божеволіє по чоловікові. Хоча він мені подобається.

— Тепер вона живе у Бостоні?

— Так, вона переїхала сюди після смерті мого батька, щоб бути ближче до мене.

— Це добре. Я радий, що ти маєш тут сім'ю.

— А як щодо тебе? Твій дядько все ще живе у Бостоні?

Мій дядько? Я їй так і сказав.

Я стискаю потилицю і морщусь.

— Мій дядько. — Я не можу згадати яку саме брехню я сказав їй тоді, — це було так давно. Мій дядько помер, коли мені було дев'ять років, Лілі.

Її брови морщать в замішуванні.

— Ні, ти переїхав до дядька, коли тобі було вісімнадцять. Ось чому ти поїхав.

Я зітхаю, бажаючи повернутися і поміняти більшу частину нашого часу разом, і те, що я сказав їй або не сказав їй, щоб пощадити її почуття.

Але хіба ми всі не повернулися б назад, якби могли поміняти наші підліткові роки?

— Я збрехав тобі. У той момент я не мав дядька у Бостоні.

— Що? — Вона все ще хитає головою, намагаючись надати цьому сенсу. Проте вона не виглядає сердитою. Вона швидше розгублена. — Тоді з ким ти жив?

— Ні з ким. Я не міг завжди пробиратися у твою спальню. Я знав, що це не закінчиться нічим добрим, і крім тебе, в цьому місті не було нічого, що могло б допомогти мені покращити моє становище. У Бостоні були притулки та ресурси. Я сказав тобі, що мій дядько ще живий, щоб ти не турбувалась про мене.

Лілі відкидає голову назад, і ненадовго заплющує очі.

— Атласе. — Вона вимовляє моє ім'я зі співчуттям. Коли вона знову розплющує очі, здається, що вона намагається не розридатися. — Я не знаю що сказати. Я думала, ти маєш сім'ю.

— Мені шкода, що я збрехав. Я не намагався бути злим, я просто хотів заощадити...

— Не вибачайся, — каже вона, перебиваючи мене. — Ти вчинив правильно. Зима ось-ось мала наступити, і ти, можливо, не пережив

би її в тому будинку. — Вона витирає сльозу. — Я не можу уявити, як це було важко. Переїздити до Бостона в цьому віці, не маючи нічого. Нікого.

— Все вийшло, — говорю я, посміхаючись. — Все вийшло. — Я намагаюся витягнути її з настрою, в який я щойно її занурив. — Не думай про те, де ми були раніше, просто подумай про те, де ми зараз.

Вона посміхається.

— Де ти зараз? Це твій кабінет?

— Так. — Я повертаю телефон, щоб вона могла подивитись на нього. — Він маленький. Просто диван та комп'ютер, але я тут рідко буваю. Більшість часу я проводжу на кухні.

— Ти в Vib's?

— Так. Обидва ресторани закриті в неділю — я просто прибираю.

— Я не можу дочекатися, щоб відвідати Corrigan's. Це те місце, куди ми йдемо на побачення наступної суботи?

Я сміюся.

— Я ні в якому разі не приведу тебе до жодного з моїх ресторанів на побачення. Люди, з якими я працюю, дуже цікавляться моїм особистим життям.

Вона посміхається.

— Дивно, тому що мені теж цікаве твоє особисте життя.

— Я відкрита книга для тебе. Що ти хочеш знати?

Вона міркує над цим кілька секунд, а потім повертається:

— Я хочу знати, хто ці люди у твоєму житті. У тебе насправді нікого не було, коли ми були підлітками, але тепер ти дорослий, у тебе є бізнес, друзі та все життя, про яке я дуже мало знаю. Хто твої люди, Атласе Корріган?

Я не знаю, як відповісти на це, окрім сміху. Однак вона не посміхається у відповідь, що змушує мене думати, що вона ставить запитання скоріше з занепокоєння за мене, ніж з цікавості.

Я ніжно дивлюся на неї, сподіваючись трохи розвіяти цей неспокій.

— У мене є друзі, — говорю я. — З деякими з них ти познайомилась у мене вдома. Я не маю сім'ї, але я не відчуваю порожнечі. Мені подобається моя кар'єра та моє життя. — Я роблю паузу, а потім говорю щось абсолютно чесне. — Я щасливий, якщо тобі це цікаво.

Я бачу, як куточок її рота піднімається.

— Добре. Мені завжди було цікаво, де ти опинився. Я намагалась знайти тебе у соціальних мережах, але мені не пощастило.

Мені стає смішно, враховуючи те, що ми з Тео щойно говорили про це.

— Я мало користуюся соціальними мережами. — Якби я сказав їй, що користувався б ними щодня, якби її сторінки не були закриті, Тео міг би сказати, що це зізнання відлякає її. — У мене є профілі для ресторанів, але ними керують два мої співробітники. — Я дозволив своїй голові впасти на диван. — Я надто зайнятий для цього. Я скачав TikTok кілька місяців тому, але це було помилкою. Якось уночі воно затягнуло мене на кілька годин, і я пропустив зустріч наступного ранку. Я видалив програму того ж дня.

Лілі сміється.

— Я готова на все, щоб побачити, як ти знімаєш відео в TikTok.

— Цього ніколи не станеться.

Увага Лілі на мить вкрадена, а потім вона починає підніматися на ліжку, але зупиняється.

— Почекай секунду. Мені потрібно покласти телефон. — Вона кидає телефон, але я не думаю, що вона розуміє, що він зачепився за щось і обернувся так, що опинився під кутом.

Камера спрямована на неї, і я бачу, як вона перекладає Емерсон з одного боку на інше. Це триває лише кілька секунд, надто швидко, щоб я встиг зрозуміти, що відбувається, перш ніж усе закінчиться.

Я не думаю, що вона хотіла, щоб камера була спрямована на неї.

Коли вона помічає телефон, її очі розширюються на секунду, а потім екран стає чорним, як тільки її рука торкається його. Коли камера знову спрямована на її обличчя, вона прикриває очі розчепіреними пальцями.

— Мені так шкода.

— За що?

— Думаю, я щойно промазала.

— Так, але це не те, за що ти маєш вибачатися. Я повинен дякувати тобі.

Вона сміється, схоже, оцінивши цей коментар.

— Нічого такого, чого б ти раніше не бачив, — каже вона з чарівно незграбним знизуванням плечима. Лілі поправляє подушку під рукою, яку використовує, щоб тримати Емерсон, поки годує грудьми.

— Я намагаюся відучити її, тому що їй ось-ось виповниться рік. Ми перейшли на один раз на день, але в неділю важко, бо я весь день з нею. — Вона морщить ніс. — Вибач. Сумніваюся, що ти хочеш дізнатися про подробиці годування груддю.

— Я не можу придумати жодної теми, яку ми могли б обговорити, щоб мені було нудно.

— О, сперечаємось, я можу придумати щось до нашого побачення, — каже вона, сприймаючи мій коментар як виклик.

Вона відходить від екрана телефону. Я не бачу Емерсон, але можу сказати, що Лілі дивиться на неї, тому що у неї на обличчі з'являється усмішка, яку я бачу тільки тоді, коли вона говорить або дивиться на свою доньку.

Ця усмішка, народжена від гордості, і це один із моїх улюблених виразів, який я бачу на обличчі Лілі.

— Вона засинає, — шепоче Лілі. — Я повинна йти.

— Так, мені, напевно, теж час.

Я не хочу залишати Бреда і Тео прибирати більшість пошкоджень на вулиці без мене.

— Я можу зателефонувати тобі пізніше сьогодні ввечері, якщо ти не проти, — каже Лілі.

— Звісно, не проти.

Я пам'ятаю, що Тео сказав про бажання побачити фотографію Лілі, тому, перш ніж вона закінчить дзвінок, я роблю швидкий знімок екрана. Він видає очевидний шум скріншота, і Лілі з цікавістю нахилиє голову.

— Ти щойно зробив...

— Я хотів сфотографувати тебе, — швидко говорю я. — Бувай, Лілі.

Я завершую дзвінок, перш ніж дозволю собі надто зніяковіти через це.

Я гадки не мав, що він видаватиме такий звук і що вона зможе його почути. Тео краще б оцінив це. Я відчиняю двері свого кабінету і знаходжу Бреда, підмітаючим кухню. Я збентежений, бо кухню прибирають після закриття, а збитки, завдані ресторану за ніч, були завдані тільки зовні.

— Невже вони не помили підлоги минулої ночі?

— Кухня в порядку — я просто вдаю, що підмітаю, — каже він.

Бред помічає замішання на моїй особі, тому уточнює.

— Я хотів, щоб Тео довелося прибрати більшу частину безладу зовні, оскільки він так ненавидить це робити. Це батькова фішка.

— О. Логічно.

Це не безглуздо, але я залишаю Бреда підмітати та повертаюся на вулицю.

Тео гримасує, використовуючи великий і вказівний пальці, щоб важко підняти шматок сміття.

— Це так бридко, — бурмотить він, кидаючи його в пакет. — Тобі потрібно найняти приватного охоронця або щось таке. Це виходить з-під контролю.

Непогана ідея.

Я тримаю свій телефон перед обличчям Тео, щоб він міг побачити фотографію Лілі, яку я щойно зробив.

Він відкидає шию назад, здивований.

— Це Лілі?

— Це Лілі. — Я прибираю телефон у кишеню і беру пакет для сміття у Тео.

— Це все пояснює.

Він спускається на верхню сходинку.

— Що що пояснює?

— Чому в тебе так заплітається язик поруч із нею і ти говориш дурниці, які кажеш.

Я не згоден з його думкою, що я говорю дурниці, але він правий в одному. Вона така гарна, що іноді я почуваюся розв'язано, кажучи про неї.

— Не можу дочекатися, коли ти почнеш зустрічатися, — говорю я. — Я тобі стільки всього наговорю.

Розділ 10

Лілі

— Мамо, все гаразд. Справді. — Я тримаю телефон між щогою та шиєю. — Я вже в Аліси, це зовсім не незручність.

— Ти впевнена? Роб сказав, що може наглядати за нею.

— Ні, Роб повинен подбати про тебе.

— Добре. Скажи Еммі, що її нянька шкодує.

— Нянька? Це те, до чого ти зараз йдеш?

— Я пробую це, — каже вона. — Мені не подобалася бабуся.

Відтоді, як народилась Еммі вона називала себе бабусею чотирма різними способами, але жоден із них ще не прижився.

— Люблю тебе, мамо. Сподіваюся, тобі стане краще.

— Я теж тебе люблю.

Я завершую розмову, а потім хапаю Еммі з її автокрісла. З полегшенням бачу, що автомобіль Райла не стоїть на відведеному йому місці. Я не планувала приїжджати до будівлі, де в нього та Аліси є квартира, але цього тижня моя мати та Еммі захворіли на одну й ту саму хворобу.

Коли я забрала її вчора у мами, Еммі мала невелику температуру. Вона піднялася близько другої години ночі, і нічого не допомагало. Однак на той час, коли мені довелося збиратися на роботу, температура спала. Але сьогодні вдень це спіткало мою маму з новою силою, і мені довелося забрати Еммі посеред робочого дня. У мене була невелика паніка, тому що сьогодні ввечері моє побачення з Атласом. Я думала, що мені доведеться його скасувати, але Аліса врятувала становище.

Я не сказала їй, навіщо мені потрібна нянька. Я написала їй і запитала, чи може вона доглянути Еммі протягом декількох годин сьогодні вдень і ввечері, і вона відповіла одним словом. Давай.

Я попередила її, що минулої ночі в Еммі була температура, але Еммі та Райлі проводять так багато часу разом, що ми вже кілька місяців тому перестали турбуватися про те, що один із них захворіє, оскільки це відбувається раз на два тижні. Ймовірно, Еммі підхопила лихоманку від Райла.

Я стукаю у двері Аліси, і коли вона їх відчиняє, відразу ж хапається до Емерсон.

— Ходи-но сюди, — каже вона.

Вона притягує Емерсон до себе й притискає її.

— Вона так добре пахне. Райлі більше не пахне дитиною. Мені сумно.

Вона штовхає двері, запрошуючи мене увійти, і коли я заходжу всередину, тримаючи сумку для підгузників, Аліса нарешті помічає моє вбрання.

— Стривай, — каже вона. Аліса вказує пальцем вгору і вниз на моє тіло. — Що це? Чому я сиджу з дитиною?

Я дійсно не хочу казати їй, куди я йду, але це Аліса. Вона знає мене краще, ніж будь-хто інший.

Вона бачить нерішучість на моєму обличчі та сприймає її як є.

— Це вбрання для побачення? — шепоче вона, а потім зачиняє вхідні двері.

— Це грецький бог?

— Атлас. Так. Будь ласка, не кажи своєму братові.

Коли я говорю це, я помічаю Маршалла, що стоїть поруч у вітальні.

Він одразу ж затуляє вуха і каже:

— Я нічого не чув. Я нічого не бачу. Лалалалалала.

Він проходить через фойє й зникає на кухні.

Аліса відмахується від його присутності.

— Він такий гарний у нейтралітеті, не турбуйся про нього.

Вона запрошує мене йти за нею у вітальню. Райлія в манежі, тому Аліса проводить Еммі до неї.

— Райлія, дивись, хто прийшов!

Райлія посміхається, коли бачить Еммі. Дівчатка починають виявляти хвилювання у присутності одна одної. Мені подобається, що у них не надто велика різниця у віці. Що старшою стає Еммі, шестимісячна різниця стає все меншою.

— Куди він тебе веде?

Я розгладжую руками своє вбрання, а потім струшую ворсинки.

— На вечерю, але я ніколи не була там. Сподіваюсь, я не надто вбралася.

— Це твоє перше побачення з ним? Здається, ти нервуєшся.

— Це наше перше побачення, і я нервуюсь. Але це інший вид нервозності. Хороша знервованість. Я вже так добре його знаю, тому не відчуваю, що мені доведеться провести вечір із незнайомцем.

Аліса на мить вивчає мене ніжним поглядом.

— Ти виглядаєш схвильованою. Я сумувала за цією твоєю стороною.

— Так. Я теж. — Я нахиляюся, щоб поцілувати Еммі та Райлію. — Я не гулятиму надто пізно. Мені потрібно повернутися в магазин і закрити його для Люсі, тому він забере мене там. Я мушу повернутися

близько дев'ятої тридцяти, так що постарайтеся не заснути доти, якщо не заперечуєш.

— Чому ти повертаєшся так рано? Це відстій.

— Я не спала минулої ночі. Я втомилася. Але я не хочу скасовувати побачення, так що намагатимуся прийти.

— Ух. Материнство, — каже Аліса, закриваючи очі. — Я не дам їй заснути — йди розважайся. Випийте каву або ще щось.

Я збилася з рахунку, скільки кави випила сьогодні.

— Люблю тебе. Дякую, що врятувала день, — говорю я, виходячи за двері.

— Саме для цього я тут, — співає вона.

Розділ 11

Атлас

Мені хотілось, щоб день пролетів швидше, тому я вирішив допомогти на кухні в Bib's, хоча готувався до ночі з повним штатом. Тепер я пахну часником. Я вже втретє намагаюся відмитися від цього запаху, але безуспішно. Але якщо я не піду зараз, то запізнюся на зустріч із нею.

Ми не поспішаємо, тому я заїду за нею на роботу, а не до її квартири. Я гадки не маю, де вона живе зараз, і чи живе вона все ще в тому будинку, де я з'явився майже два роки тому, коли їй знадобилася допомога. З якоїсь причини питання про те, де ми живемо, не порушувалося в наших розмовах.

Можливо, вона навіть не знає, що я продав свій будинок і переїхав до міста на початку цього року. Мені цікаво, як далеко ми живемо один від одного.

— Я відчуваю запах одеколону, — каже Дерін, проходячи повз мене.

Він зупиняється, йдучи до холодильника, і повертається, щоб окинути мене поглядом. — Чому ти користуєшся одеколоном? Чому ти вбрався?

Я нюхаю свої руки.

— Я не пахну часником?

— Ні, від тебе пахне так, ніби ти збираєшся йти на побачення. Ти йдеш?

— Я йду. Але повернуся до закриття. Думаю, я міг би залишитися тут на ніч і подивитися, чи зможу я спіймати того, хто чинить акти вандалізму в ресторанах.

Між інцидентами було кілька днів затишшя, але минулої ночі нас вдарили вчетверте. Проте, це було не надто дорого. Цього разу вони знову розкидали сміття всюди. Це набагато легше прибрати, ніж перефарбовувати. Можливо, це тому, що Бред постійно викликає Тео на допомогу. Я, напевно, повинен попередити Тео, що чим більше він скаржитися на роботу, тим більша ймовірність, що його змусять її виконувати.

— Я планую протистояти тим, хто завдає шкоди, сьогодні ввечері і подивитися, чи не зможу я з'ясувати їхній мотив і умовити їх, перш ніж залучати поліцію. Я впевнений, що більшість речей можна залагодити простою, чесною розмовою, а не драматичним втручанням, але я гадки не маю, з ким маю справу.

Дерін нахилиється до мене і тихо каже:

— З ким ти зустрічаєшся? Лілі?

Я витираю руки об рушник і киваю.

Дерін посміхається і йде геть.

Мені подобається, що мої друзі в захваті від Лілі. Вони згадували її кілька разів після нашої ночі покеру, але гадаю, вони могли зрозуміти, що це мене турбує.

Я не любив обговорювати Лілі, коли вона не була частиною мого життя.

Але тепер, мабуть, є ймовірність, що вона знову в справі.

Можливо, саме тому я так нервуюсь: бо знаю, на який величезний ризик йде Лілі, йдучи зі мною на побачення сьогодні ввечері. Якщо в нас щось зміниться, то це може негативно вплинути на її життя.

Напевне, тому дві години тому я почав відчувати величезний тиск, щоб переконатися, що це побачення варте того для неї.

Але від мене пахне так, ніби я страшенно боюся вампірів, так що все вже йде не за моїм сценарієм.

Я в'їжджаю на паркування о п'ять хвилин на шосту. Лілі, мабуть, чекала на мене, бо вона виходить з магазину й зачиняє за собою двері ще до того, як я виходжу з машини.

Як тільки я дивлюся на неї, починаю нервувати ще більше. Вона виглядає неймовірно. На ній чорний комбінезон та туфлі на підборах. Лілі натягує піджак і зустрічає мене посеред стоянки.

Я нахиляюся й вітаю її швидким поцілунком у щоку.

— Ти виглядаєш приголомшливо.

Клянуся, вона трохи почервоніла після моїх слів.

— Справді? Я не спала минулої ночі. Мені здається, що я виглядаю на дев'яносто відсотків.

— Чому ти не спала?

— У Еммі всю ніч був жар. Тепер їй краще, але... — Лілі позіхнула. — Вибач. Я щойно випила каву. Це пройде за хвилину.

— Все в порядку. Я не втомився, але від мене дійсно пахне часником.

— Я люблю часник.

— Добре.

Лілі хитнулася на підборах і подивилася вниз на своє вбрання.

— Я не знала, що вдягнути, оскільки ніколи не була у цьому ресторані.

— Я теж там ніколи не був, тож гадки не маю. Але в мене таке відчуття, що ти будеш добре себе почувати.

Я обрав новий ресторан, який давно хотів спробувати. Це приблизно в сорока п'яти хвилинах їзди, але я вирішив, що це дасть нам час надолужити втрачене дорогою.

— У мене є для тебе подарунок, — каже вона. — Він у моїй машині. Дозволь мені взяти його.

Я йду за нею до її машини й дивлюся, як вона дістає щось із бардачка. Коли вона простягає його мені, я не можу стримати посмішки.

— Це твій щоденник?

Вчора ввечері вона прочитала мені ще один уривок, але їй було так незручно читати його вголос, що вона відмовилася мені читати ще щось.

— Це один із них. Подивимося, як пройде сьогоднішній вечір, перш ніж я дам тобі другий.

— Жодного тиску. — Я проводжу її до машини й відчиняю для неї пасажирські двері. Вона знову починає позіхати, коли я зачиняю її двері.

Мені стає ніяково, ніби вона надто втомилася для цього побачення. Я гадки не маю, як це — ростити дитину.

Я почуваюся егоїстом, що не пропоную перенести побачення, тому, перш ніж виїхати з паркування, я говорю:

— Якщо ти волієш піти додому і поспати, ми можемо зробити це наступними вихідними.

— Немає нічого важливішого, ніж це, Атласе. Я спатиму, коли помру. — Вона клацнула ременем безпеки. — Ти справді пахнеш часником.

Я думаю, вона жартує. Лілі постійно жартувала, коли ми були підлітками. Це одна з тих речей, які я любив у ній найбільше — те, що вона завжди була в хорошому настрої, всупереч тому, що її оточувало. Цією ж силою я захоплювався в ній у ті дні, коли був із нею після того, як вона дізналася про свою вагітність у відділенні швидкої допомоги. Я знаю, що це був один з найгірших моментів її життя, але вона змогла посміхатися, і навіть провела цілий вечір, вражаючи моїх друзів своїм гумором під час гри в покер.

Кожен справляється зі стресом по-різному, і жоден із цих способів не є обов'язково неправильним, але Лілі справляється з цим із витонченістю. А витонченість — це та якість, яку я знаходжу найбільш привабливою в людях.

— Як тобі вдалося вирватися у суботу ввечері? — Запитує Лілі.

Мені не подобається, що я за кермом, тому що я хочу дивитися на неї, поки відповідаю. Я ніколи не бачив, щоб вона виглядала так... жіночно?

Це комплімент? Я навіть не знаю.

Напевно, мені не варто було б говорити це вголос, якщо це не так, але коли ми з Лілі покохали один одного, жоден із нас не був тим, кого зараз вважали би дорослим. Але сьогодні все інакше. Ми дорослі люди з кар'єрою, а вона – мати, бос та незалежна жінка. Це страшенно сексуально.

Єдиний інший час, який я провів з нею, буди дорослим, був тоді, коли вона технічно все ще була з Райлом, тому мені здавалося неправильним думати про неї так, як я думаю зараз. Наче я хочу її.

Я не відволікаюся від дороги й намагаюся не створювати затишшя в нашій розмові, але мені здається, що я трохи хвилююся.

Це мене вражає.

— Як мені вдалося втекти? — Кажу я, вдаючи, що обмірковую питання, а не зациклююсь на тому, як сильно я хочу на неї витріщатися. — Я наймаю надійних людей.

Лілі посміхається.

— Ти завжди працюєш у вихідні?

Я киваю.

— Зазвичай я працюю лише в неділю, коли ми зачинені. Іноді у понеділок.

— Що тобі найбільше подобається у твоїй роботі?

Сьогодні вона сповнена питань.

Я кидаю на неї косий погляд убік й посміхаюся.

— Читання відгуків.

Вона видає звук, начебто шокована.

— Перепрошую, — каже вона. — Ти сказав "відгуки"? Ти читаєш обговорення про свій ресторан?

— Все до єдиного.

— Що? Боже мій, у тебе, мабуть, немає жодної невпевненості в собі. Я змушую Серену керувати нашими соціальними мережами, аби уникнути відгуків.

— Твої відгуки чудові.

Вона практично повертається всім тілом до мене.

— Ти читаєш мої відгуки?

— Я читаю відгуки всіх, кого знаю, хто володіє бізнесом. Це дивно?

— Це не дивно.

Я вмикаю поворотник.

— Мені подобається читати відгуки. Мені здається, що відгуки про бізнес є відображенням власника, і я хочу знати, що люди думають про мої ресторани. Конструктивна критика допомагає. У мене не було такого досвіду роботи на кухні, як у багатьох шеф-кухарів, а критики – одні з найкращих вчителів.

— Що ти отримуєш від читання відгуків про чужий бізнес?

— Нічого, насправді. Я просто знаходжу це кумедним.

— Чи є в мене погані? — Лілі відвертається від мене, наполовину повертаючись так, щоб знову виявитися обличчям уперед. — Не має значення, не відповідай. Я просто вдаю, що вони всі хороші й що всі люблять мої квіти.

— Усі люблять твої квіти.

Вона підтискає губи у спробі придушити посмішку.

— Що тобі найменше подобається у твоїй роботі?

Мені приємно, що вона ставить мені такі випадкові запитання. Це нагадує мені всі ті ночі, коли ми засиджувалися допізна, і вона засипала мене питаннями про себе.

— До минулого тижня це були санітарні інспекції, — зізнаюся я. — Вони надзвичайно стресові.

— Чому до минулого тижня? Що змінилося?

— Вандалізм.

— Це трапилося знову?

— Так, двічі цього тижня.

— І ти й досі не знаєш, хто це?

Я хитаю головою.

— Гадки не маю.

— У тебе є розлючені колишні дівчата?

— Ні, сумніваюся. Вони не схожі один на одного.

Лілі знімає підбори та закидає одну з ніг на сидіння, влаштовуючись зручніше.

— Скільки у тебе було серйозних стосунків?

Вона налаштовується. Гарзд.

— Визнач "серйозні".

— Я не знаю. Понад двох місяців?

— Один, — говорю я.

— Як довго ви були разом?

— Трохи більше як рік. Я зустрів її, коли служив у армії.

— Чому ви розлучилися?

— Ми з'їхалися.

— І тому ви розлучилися?

— Я думав, що спільне життя загостило усвідомлення того, що ми несумісні. Або, можливо, ми просто перебували на різних етапах життя. Я був зосереджений на своїй кар'єрі, а вона — на тому, яке вбрання одягати в клуби, куди я надто втомлювався, щоб ходити з нею. Коли я звільнився з армії та повернувся до Бостона, вона залишилася й оселилася у лофті з двома своїми друзями.

Лілі сміється.

— Я не можу уявити тебе в клубі.

— Так. Мабуть, саме тому я не одружений. — Мій телефон дзвонить з вхідним дзвінком від Corrigan's, перериваючи нас, перш ніж я встигаю відповісти їй на її питання. — Я повинен відповісти, — кажу я.

— Давай.

Я відповідаю на дзвінок через Bluetooth. Це виявляється проблема з морозильною камерою, через яку мені доводиться зробити ще два телефонні дзвінки, перш ніж я з нею розберуся, а фахівець із ремонту вже на підході. Коли я нарешті можу повернути свою увагу Лілі, я дивлюся на неї й бачу, що вона спить, притиснувши голову до плеча.

Я чую її витончене хропіння. *Мабуть, кава так і не подіяла.*

Я дозволив їй спати всю дорогу до ресторану. Ми під'їжджаємо хвилин за десять до сьомої. Вже темно, і ресторан виглядає переповненим, але у нас є кілька хвилин до того, як я маю зареєструватися для замовлення столика, тому я дозволив їй відпочити.

Її хропіння так само чарівне, як і вона сама. Воно ніжне, майже надто легке, щоб його почути. Я швидко знімаю відео, щоб потім поддразнити її, а потім тягнуся на заднє сидіння і беру її щоденник. Я знаю, що вона просила не читати його за неї, але технічно я не читаю. Вона спить.

Я відкриваю його на першій сторінці та починаю читати.

Я читаю перший запис, повністю захоплений. Мені здається, що я порушую правило, читаючи це, але це вона принесла його.

Я читаю другий запис. Потім третій. Потім я вхожу в додаток для бронювання та скасовую наше замовлення, тому що якщо я не розбуджу її в цю секунду, ми спізнаємося. Я хотів би, щоб наш столик дістався комусь іншому, тому що Лілі виглядає так, ніби їй давно потрібен цей сон. І я хочу прочитати ще один запис. Я запрошу її кудись на вечерю, як тільки вона прокинеться.

Кожне її слово повертає мене в ті часи, коли ми були підлітками. Мені так часто хочеться розсміятися з того, що і як вона говорить, але я пригнічую свій сміх, щоб не налякати її.

Зрештою, я читаю уривок, який, я майже впевнений, веде до нашого першого поцілунку. Я дивлюся на годинник, ми сидимо тут уже пів години, але Лілі все ще міцно спить, і я не можу зупинитися на середині цього запису. Я продовжую читати, сподіваючись, що вона спатиме достатньо довго, щоб я міг дійти до кінця.

— Мені потрібно тобі децю сказати, — сказав він.

Я затамувала подих, не знаючи, що він збирається сказати.

— Сьогодні я зв'язався зі своїм дядьком. Ми з мамою жили з ним у Бостоні. Він сказав мені, щойно він повернеться з відрядження, я можу залишитися з ним.

У той момент я повинна б бути щасливою за нього. Я мала посміхнутися і привітати його. Але я відчула всю незрілість свого віку, коли заплющила очі та пошкодувала себе.

— Ти поїдеш? — Спитала я.

Він знизив плечима.

— Не знаю. Я хотів спочатку поговорити з тобою про це.

Він був так близько до мене на ліжку, що я відчувала тепло його дихання. Я також помітила, що від нього пахне м'ятою, і це змусило мене задуматися, чи він використовує бутильовану воду для чищення зубів перш ніж прийти сюди. Я завжди відправляю його додому з великою кількістю води.

Я піднесла руку до подушки й почала смикати пір'їну, що стирчала з неї. Коли я витягла її повністю, покрутила між пальцями.

— Я не знаю, що сказати, Атласе. Я щаслива, що тобі є де зупинитися. Але як щодо школи?

— Я міг би закінчити її там, — сказав він.

Я кивнула.

Це звучало так, ніби він уже ухвалив рішення.

— Коли ти їдеш?

Я задумалася, як далеко знаходиться Бостон. Можливо, кілька годин, але це цілий світ, коли ти не маєш автомобіля.

— Я не знаю точно.

Я опустила перо назад на подушку й піднесла руку до боку.

— Що тебе зупиняє? Твій дядько пропонує тобі місце, де ти можеш зупинитись. Адже це добре, чи не так?

Він підібгав губи й кивнув. Потім він узяв пір'їну, з якою я грала, і почав крутити її поміж пальцями. Він знову поклав її на подушку, а потім зробив те, чого я не очікувала. Він підніс свої пальці до моїх губ і торкнувся їх.

Боже, Еллен. Я думала, що помру там. Це було найбільше, що я колись відчувала у своєму тілі за один раз.

Він тримав пальці там кілька секунд і сказав:

— Дякую, Лілі. За все. — Він провів пальцями вгору, по моему волоссю, а потім нахилився вперед і поцілував мене в лоба. Я так важко дихала, що мені довелося відкрити рота, аби вдихнути більше повітря. Я бачила, що його груди рухалися так само сильно, як і мої.

Він поглянув на мене зверху вниз, і я побачила, як його очі перейшли прямо на мій рот.

— Тебе колись цілували, Лілі?

Я похитала головою та нахилила своє обличчя до нього, тому що мені потрібно було, щоб він змінив це прямо тут і зараз, інакше я не змогла б дихати.

Потім — майже так, ніби я була зроблена із яєчної шкаралупи — він опустив свій рот до мого й просто застиг там. Я не знала, що робити далі, але мені було байдуже. Мені було байдуже, чи залишимося ми так на усю ніч і навіть не ворухнемо губами, і цього було достатньо.

Його губи зімкнулися над моїми, і я відчула, як тремтить його рука. Я зробила те саме, що він, і почала рухати губами, як і він. Одного разу я відчула, як кінчик його язика провів по моїх губах, і мені здалося, що мої очі ось-ось заколяться. Він зробив це знову, потім утретє, і я нарешті зробила це теж. Коли наші язики зіткнулися вперше, я трохи посміхнулася, бо я багато думала про свій перший поцілунок. Де це було б, з ким це було б. Але ніколи за мільйон років я не уявляла, що це буде так.

Він повалив мене на спину, притиснувши руку до моєї щоки та продовжував цілувати мене. Поцілунок ставав все кращим і кращим у міру того, як мені ставало зручніше. Найбільше мені сподобалося, коли він на мить відсторонився і подивився на мене зверху вниз, а потім поцілував ще сильніше.

Я не знаю, як довго ми цілувалися. Довгий час. Так довго, що мої губи почали боліти, а очі не могли залишатися відкритими. Коли ми заснули, я була майже впевнена, що його рот досі торкався мого.

Ми більше не говорили про Бостон.

Я досі не знаю, чи їде він.

— Лілі.

Вау.

Я закриваю щоденник і дивлюся на Лілі. Вона описала наш перший поцілунок так, що я почуваюся зараз нижче за свого підлітка.

Невже це було так?

Я пам'ятаю ту ніч, але я був більш знервований, ніж це описала Лілі. Кумедно, коли ти підліток, ти думаєш, що ти єдина недосвідчена, нервова людина на планеті. Ти думаєш, що майже всі інші підлітки розбираються в житті набагато краще за тебе, але це зовсім не так. Ми обидва були налякані. І захоплені. І закохані.

Хоча я закохався у неї задовго до нашого першого поцілунку. Я любив її так, як ніколи нікого не любив досі. Я гадаю, що любив її більше, ніж будь-коли любив кого-небудь після цього моменту.

Думаю, я все ще можу.

Лілі так багато чого не знає про цю частину мого життя. Так багато я хочу розповісти їй зараз, коли прочитав її версію деяких моментів нашого спільного життя. Очевидно, що вона й гадки не має, наскільки важливу роль відіграла в моєму житті відтоді. У той час, коли всі відвернулися від мене, Лілі була єдиною, хто зробив крок назустріч.

Вона ще міцно спить, тому я дістаю свій телефон і відкриваю порожню нотатку. Я починаю друкувати, докладно описуючи, яким було моє життя до того, як вона увійшло до нього. Я не збирався писати так багато, але, мабуть, я багато чого хочу їй сказати.

Минає ще двадцять хвилин, перш ніж я нарешті закінчую друкувати, і ще п'ять хвилин, перш ніж Лілі урешті-решт почне прокидатися.

Я кладу телефон у підсклянник, не знаючи, чи дозволю їй прочитати те, що щойно написав. Я можу зачекати кілька днів. Кілька тижнів. Вона не хоче квапити події, а я не впевнений, що мої слова наприкінці листа відповідають її уявленню про "неквапливість".

Її рука піднімається, і вона чухає голову. Лілі сидить обличчям до вікна, тому я не бачу, коли вона розплющує очі, але можу сказати, коли вона прокинулася, тому що сидить прямо. Лілі деякий час дивиться у вікно, потім повертає голову на мій бік. Кілька пасом волосся прилипли до її щоки.

Я притулився до дверей, недбало спостерігаючи за нею, наче це цілком нормальна поведінка на першому побаченні.

— Атласе. — Вона вимовляє моє ім'я так, ніби це вибачення та питання одночасно.

— Все в порядку. Ти втомилася.

Вона хапає свій телефон і дивиться на час.

— Боже мій. — Вона нахилиється вперед, притискаючи лікті до стегон, а обличчя до долонь. — Я не можу в це повірити.

— Лілі, все гаразд. Справді. — Я тримаю щоденник. — Ти склала мені компанію.

Вона дивиться на щоденник, а потім стогне.

— Це принизливо.

Я кидаю щоденник на заднє сидіння.

— Особисто я знаходжу це повчальним.

Лілі грайливо б'є мене по плечу.

— Припини сміятися. Мені надто погано, щоб це було смішно.

— Не переймайся, ти втомилася. І, мабуть, голодна. Ми могли б перекусити гамбургерами на зворотньому шляху.

Лілі різко опускається на своє сидіння.

— Нехай модний шеф-кухар відведе дівчину за фастфудом, оскільки вона проспала своє побачення. Чому б і ні? — Вона опускає козирок і

помічає волосся, що прилипло до її щоки. — Ух ти, яка я матуся. Це наше останнє побачення? Так. Я вже все зіпсувала? Я б тебе не звинувачувала.

Я завів машину та увімкнув задній хід.

— Навіть близько ні, після всього, що я щойно прочитав. Не впевнений, що щось може перевершити це побачення.

— У тебе дуже низькі стандарти, Атласе.

Я знаходжу її самоприниження надзвичайно привабливим. — У мене є запитання щодо твого щоденника.

— Що? — Вона витирає сліди від туші. Все в ній здається таким пригніченим, наче вона думає, що зіпсувала наше побачення. Однак я не можу перестати посміхатися.

— У ніч нашого першого поцілунку... ти навмисно поклала ковдри у пральну машину? Це був трюк, щоб змусити мене спати у твоєму ліжку?

Вона зморщила носа.

— Ти так багато прочитав?

— Ти довго спала.

Вона обмірковує моє запитання, а потім киває на знак визнання.

— Тоді я хотіла, щоб ти став моїм першим поцілунком, і цього не сталося б, якби ти продовжував спати на підлозі.

У цьому вона, напевно, має рацію. І це спрацювало. Це працює досі, тому що, читаючи її опис нашого першого поцілунку, я згадую всі почуття, які вона витягла з мене тієї ночі. Вона може проспати всю дорогу додому, а я все одно вважатиму, що це було найкраще побачення в моєму житті.

Розділ 12

Лілі

— Я не можу повірити, що ти дозволив мені так довго спати. —
Минуло десять хвилин, а мій живіт все ще згортається від
збентеження. — Ти дочитав весь щоденник?

— Я зупинився після того, як прочитав про наш перший поцілунок.

Це добре. Це не надто бентежить. Але якби він прочитав про те, як
ми вперше зайнялися сексом, поки я спала на сидінні поруч із ним, не
впевнена, що змогла б оговтатися.

— Це так нечесно, — бурмочу я. — Ти повинен зробити щось
жахливе, щоб чаша терезів вирівнялася, тому що зараз я відчуваю, що
повністю зіпсувала наше побачення.

Атлас сміється.

— Ти думаєш, що якщо я зроблю щось, щоб принизити себе, тобі
стане легше від сьогоднішнього вечора?

Я киваю.

— Так, такий закон Всесвіту. Око за око, приниження за
приниження.

Атлас постукує великим пальцем по керму, а вільною рукою
масажує щелепу. Тоді він нахилиє голову до свого телефону, що
лежить у підскляннику.

— Відкрий додаток "Нотатки" на моєму телефоні. Прочитай першу.

О, вау. Я пожартувала, але так швидко схопила його телефон.

— Який у тебе пароль?

— Дев'ять п'ять дев'ять п'ять. — Я вводжу цифри, а потім переглядаю його головний екран, доки він відкритий. Кожний додаток обережно розміщений у папках. В нього нуль непрочитаних повідомлень і один непрочитаний лист.

— Ти такий охайний дурник. У кого є лише один непрочитаний лист?

— Я не люблю безлад, — каже він. — Побічний ефект військових. Скільки в тебе непрочитаних листів?

— Тисячі. — Я відкриваю додаток "Нотатки" і натискаю на останній запис. Щойно я бачу два слова вгорі, я кидаю телефон, притискаючи його обличчям до стегна.

— Атласе.

— Лілі.

Я відчуваю, як моє збентеження поглинає тепла хвиля передчуття, що охоплює мене.

— Ти написав мені листа «Дорога Лілі?»

Він повільно киває.

— Ти спала досить довго. — Коли він дивиться на мене, його усмішка тьмяніє, наче він турбується про те, що написав. Він знову дивиться вперед, і я бачу, як сіпається його горло.

Я притуляю голову до пасажирського вікна і починаю мовчки читати.

Дорога Лілі,

Ти будеш вражена, коли прокинешся і зрозумієш, що заснула під час нашого першого побачення. Я трохи схвилюваний твоєю реакцією. Але ти

виглядала такою стомленою, коли я забрав тебе, що мені приємно бачити тебе, коли ти відпочиваєш.

Цей тиждень був сюрреалістичним, чи не так? Я вже почав думати, що, можливо, ніколи не стану частиною твого життя в будь-якій суттєвій мірі, а тут бац, і ти з'являєшся.

Я міг би довго розповідати про те, що ця зустріч означала для мене, але я обіцяв своєму психотерапевту, що перестану говорити тобі вульгарні речі. Не хвилюйся, я планую порушити цю обіцянку багато разів, але ти запитала, чи можемо ми не поспішати, тож я дам ще кілька побачень.

Натомість я думаю, що збираюся вкрати сторінку з твоєї книги та поговорити про наше минуле. Це справедливо. Ти дозволила мені прочитати деякі з твоїх найпотаємніших думок у такий вразливий момент твого життя, і я думаю, що це найменше, що я можу зробити, щоб дати тобі певне уявлення про моє життя в той час.

Моя версія трохи суворіша. Я спробую позбавити тебе найгірших подробиць, але я не впевнений, що ти зможеш повністю зрозуміти, що означала для мене наша дружба, не знаючи, через що я пройшов до твоєї появи.

Я розповім тобі дещо з цього — про те, як я опинився в тому становищі, в якому опинився, живучи в тому занедбаному будинку. Але я відчував себе бездомним набагато довше. Все своє життя, правда, хоч у мене був будинок, мати та іноді вітчим.

Я не пам'ятаю, як все було, коли я був маленький. У мене є фантазія, що, можливо, колись вона була гарною матір'ю. Я пам'ятаю одноденну поїздку на Кейп-Код, де ми вперше спробували кокосові креветки, але якщо вона і була доброю матір'ю за межами того дня, тієї їжі, то ця частина її особистості так і не стала для мене основним спогадом.

Моїми основними спогадами були відрізки часу, проведені на самоті, або просто спроби триматися якомога далі від неї. Вона була швидка в гніві та швидко реагувала. Перші десять чи близько того років мого життя вона

була сильнішою і швидшою за мене, тому велику частину десятиліття я провів, ховаючись від її руки, від її сигарет, від удару її слів.

Я знаю, що вона мала стрес. Вона була матір'ю-одиначкою, що працює ночами, щоб забезпечити мене, але скільки б виправдань я їй тоді не придумував, я бачив, що велика частка самотніх матерів чудово справляється з життям, не вдаючись до того, що робила моя мати.

Ти бачила мої шрами. Я не вдаватимуся в подробиці, але як би погано це не було, стало ще гірше, коли вона вийшла заміж втретє. Мені було дванадцять, коли вони зустрілися.

Я не знав, що мої дванадцять років будуть моїм єдиним спокійним роком. Її завжди не було вдома, бо вона була з ним, а коли вона була вдома, вона мала пристойний настрій, бо вона закохувалася. Дивно, як любов до партнера може вплинути на тебе, як деякі люди ставляться до власних дітей.

Але дванадцять років перетворилися на тринадцять, Тім переїхав до нас, і наступні чотири роки мого життя були пеклом на землі. Коли я не злив матір, я злив Тіма. Коли я був удома, на мене кричали. Коли я був у школі, будинок руйнувався від їхніх бійок, і від мене вимагали, щоб я прибирав за ними, коли приходив додому.

Життя з ними було кошмаром, і до того часу, коли я нарешті став досить сильним, щоб самому за себе постояти, Тім вирішив, що більше не хоче жити зі мною.

Моя мати вибрала його. Я був змушений піти. Їм не потрібно було просити двічі. Я був більш ніж готовий піти, але це тому, що мені було куди йти.

Поки я цього не зробив. Мене не було три місяці, поки друг, у якого я жив, не переїхав зі своєю родиною до Колорадо. На той момент мені не було

куди йти, не було грошей, щоб дістатися туди, тому я був змушений повернутися до мами та запитати, чи можу я повернутися додому.

Я досі пам'ятаю той день, коли знову з'явився в цьому будинку. Мене не було три місяці, а будинок вже розвалювався. Двір не косили з того часу, як я робив це востаннє перед тим, як мене вигнали. Усі віконні сітки були відсутні, а на місці дверної ручки зяяла дірка. За зовнішнім виглядом цього місця можна подумати, що мене не було багато років.

Машина моєї матері стояла на під'їзній доріжці, а машини Тіма не було. Здавалося, що її автомобіль стояв там уже давно. Капот був відкритий, поряд були розкидані інструменти, а також щонайменше тридцять банок пива, з яких хтось збудував піраміду на дверях гаража.

Навіть газети валялися на потрісканій бетонній доріжці. Я пам'ятаю, як підібрав їх і поклав на один зі старих залізних стільців, щоб вони висохли, перш ніж постукати у двері.

Було дивно стукати у двері будинку, в якому я прожив багато років, але якщо раптом Тім був удома, я не збирався відчиняти двері без дозволу. У мене все ще був ключ від дому, але Тім чітко дав зрозуміти, що здасть мене за незаконне проникнення, якщо я спробую ним скористатися.

Я не зміг би ним скористатися, навіть якби захотів. Дверної ручки не було.

Я чув, як хтось пробирався крізь вітальню. Фіранка на маленькому вікні у верхній частині вхідних дверей відсунулась, і я побачив, як мама визирнула назовні. Вона дивилася кілька секунд, не рухаючись.

Зрештою вона прочинила двері на кілька дюймів. Достатньо, щоб я побачив, що о другій годині дня вона все ще була в піжамі, яка була величезною футболкою Weezer, залишеною одним з її колишніх. Я ненавидів цю футболку, бо мені подобався цей гурт. Щоразу, коли вона одягала її, вона псувала їх для мене ще більше.

Вона спитала, що я тут роблю, і я не захотів пояснювати причини. Натомість я запитав її, чи вдома Тім.

Вона відчинила двері ще трохи та склала руки так щільно, що один із членів групи на її сорочці виглядав обезголовленим. Вона сказала мені, що Тім на роботі, і спитала, що я хочу.

Я спитав її, чи можу зайти всередину. Вона замислилася над моїм запитанням, а потім подивилася через моє плече, її очі сканували вулицю. Я не знаю, що вона перевіряла. Можливо, вона боялася, що хтось із сусідів стане свідком того, як вона пускає в гості власного сина.

Вона залишила двері відчиненими для мене, а сама пішла у свою спальню, щоб переодягнутися. Пам'ятаю, в будинку було дуже моторошно, темно. Усі штори були засунуті, створюючи відчуття плутанини щодо того, яка зараз пора доби. Не допомагло й те, що годинник на плиті блимав, і час збігав більш ніж на вісім годин.

Якби я все ще жив там, я б дещо виправив. Якби я досі жив там, штори були б відчинені. Кухонні столи не були б завалені брудним посудом. Не було б ні відсутньої дверної ручки, ні не доглянутого двору, ні мокрих газет, що накопичилися за кілька днів. На той момент я зрозумів, що саме я підтримував цей будинок у порядку всі роки мого дитинства.

Це дало мені надію. Надію на те, що, можливо, вони зрозуміли, що я радше перевага, ніж незручність, і дозволять мені повернутися додому, доки я не закінчу середню школу.

Я побачив на кухонному столі набір для виготовлення ручок дверей, тому взяв його та оглянув. Під ним лежала квитанція. Я подивився на дату квитанції та побачив, що його було придбано понад два тижні тому.

Дверна ручка підійшла до вхідних дверей. Я не знав, чому Тім досі не встановив її, якщо вона була у нього два тижні, тому я знайшов інструменти в кухонній скриньці й відкрив пакування. Минуло кілька хвилин, перш ніж мама вийшла зі своєї кімнати, але на той час, як вона вийшла, я вже встановив нову ручку на вхідні двері.

Вона запитала, що я роблю, і я повернув ручку і прочинив двері, щоб показати їй, що все працює.

Я ніколи не забуду її реакції. Вона зітхнула і сказала:

— Чому ти робиш таке лайно? Наче ти хочеш, щоб він тебе зненавидів.

Вона вихопила викрутку в мене з рук і сказала:

— Може, тобі варто піти, поки він не зрозумів, що ти був тут.

Одна з причин, чому я ніколи не міг порозумітися ні з ким у тому будинку, полягала в тому, що їхні реакції завжди здавалися недоречними. Коли я допомагав по дому без прохання, Тім казав, що це тому, що я хочу його дратувати. Коли я не хотів допомагати з чимось, він казав, що це тому, що я ледачий і невдячний.

— Я не намагаюся засмутити Тіма, — сказав я. — Я полагодив твою дверну ручку. Я просто намагався допомогти. — Він збирався зробити це, як тільки у нього з'явиться час.

Часткова проблема Тіма полягала в тому, що він завжди мав час. Він ніколи не працював більше шести місяців і проводив більше часу, граючи в азартні ігри, ніж з моєю мамою.

— Він влаштувався на роботу? — пам'ятаю, я спитав її.

— Він шукає.

— Він зараз там?

За виразом її обличчя я зрозумів, що Тім не шукає роботу. Де б він не був, я був певен, що через це моя мама ще більше влізла у борги. Її борги, мабуть, були тією соломинкою, яка зламала спину верблюду і змусила її вигнати мене з дому. Коли я виявив схованку, де лежали рахунки за кредитними картками на її ім'я, я розповів про них Тіму.

Він не любив, коли йому протистояли. Він віддав перевагу передпідлітковій версії мене, яку зустрів, ніж майже дорослому, в якого я виріс. Йому сподобалася та моя версія, яку він міг штовхати, не

відштовхуючи. Версія мене, якою він міг маніпулювати, не викликаючи його.

Ця версія мене пішла у віці від п'ятнадцяти до шістнадцяти років. Коли Тім зрозумів, що більше не може загрожувати мені фізично, він спробував зруйнувати моє життя іншими способами. Одним із таких способів було залишити мене без житла. Зрештою, я проковтнув свою гордість і одразу заявив про це. Я сказав матері, що мені нема куди йти.

Вираз обличчя моєї матері був не просто позбавлений співчуття, він був сповнений роздратування.

— Сподіваюся, ти не просишся назад до будинку після всього, що ти зробив.

— Все, що я зробив? Ти маєш на увазі, коли я викликав його на розмову, тому що через його пристрасть до азартних ігор ти влізла в борги?

Саме тоді вона назвала мене мудаком. Або, скоріше, дупою. Вона завжди вимовляла це слово неправильно.

Я спробував благати її, але вона швидко вдалася до того, до чого я звик. Вона кинула в мене викрутку. Це було так раптово і несподівано, тому що в той момент ми навіть не сперечалися, і я не встиг вчасно ухилитися. Вона потрапила мені прямо над лівим оком у центр брови.

Я потер пальцями поріз, і вони виявилися змазаними кров'ю.

Все, що я зробив, це попросив повернутись додому. Я не виявив неповаги до неї. Я не лаявся на неї. Я просто прийшов, полагодив її входні двері, спробував її обдурити, і в результаті у мене залишилася кривава рана.

Я пам'ятаю, як дивився на свої пальці та думав: Тім не робив цього. Це зробила моя мати.

Так довго я звинувачував Тіма у всьому, що йшлося не так у цій сім'ї, але все, що було не так у цій сім'ї, почалося з неї. Тім просто посилив те, що й так було жахливим середовищем.

Я пам'ятаю, як подумав, що краще б я помер, аніж повернувся до неї. До цього моменту якась частина мене все ще зберігала щось для неї. Не знаю, чи була це крапля поваги, але я якимось чином був здатний цінувати те, що вона зберегла мені життя, коли я був молодшим. Але хіба це не найголовніше, що мають зробити батьки, коли вони вирішують народити дитину?

Тоді я зрозумів, що надто багато уваги приділяв їй. Я завжди звинувачував у відсутності нашого зв'язку те, що вона була одинокою матір'ю, але у світі було багато зайнятих матерів-одинаків, які якимось чином все ж таки підтримували зв'язок зі своїми дітьми. Матері, які вставали на захист своїх дітей, коли з ними погано поводитися.

Матері, які не дивилися убік, коли їхній тринадцятирічний підліток виходив після покарання з синцем під оком і розбитою губою. Матері, які не дозволяли своїм чоловікам змушувати свою дитину шкільного віку залишатися без даху над головою. Матері, які не кидали викрутки у голови своїх дітей.

Всупереч тому, що я зрозумів, якою байдужою вона була насправді, я зробив останню спробу витягти з неї людяність.

— Можу я хоча б забрати деякі свої речі, перш ніж піду?

— У тебе нічого немає, — сказала вона. — Нам потрібен був простір.

Після цього я не міг дивитися на неї. Здавалося, вона хотіла лише одного — викреслити мене зі свого життя, і я поклявся в той момент допомогти їй зробити саме це.

Кров попадала мені в око, коли я йшов з дому.

Я не можу передати тобі, якою була решта того дня. Почуватися таким неймовірно небажаним, нелюблячим, самотнім. В мене нікого не було. Нічого. Ані грошей, ані речей, ані родини.

Лише рана.

В молодості ми вразливі, і коли тобі роками твердять, що ти нікчема, всі, для кого ти маєш щось означати, ти починаєш у це вірити. І повільно починаєш перетворюватися на ніщо.

Але потім я зустрів тебе, Лілі. І хоч я був ніким, коли ти дивилася на мене, ти якось бачила щось. Щось, що я не міг бачити. Ти була першою людиною в моєму житті, яка виявила інтерес до того, ким я є як людина. Ніхто ніколи не запитував мене про мене так, як це робила ти. Після кількох місяців, які я провів, дізнавшись тебе краще, я перестав почуватися ніким. Ти допомогла мені відчувати себе цікавим та особливим. Твоя дружба надала мені цінності.

Спасибі тобі за це. Навіть якщо це побачення ні до чого не приведе і ми більше ніколи не спілкуватимемося, я завжди буду вдячний тобі за те, що ти якимось чином побачила в мені те, до чого була сліпа моя власна мати.

Ти моя найулюбленіша людина, Лілі. І тепер ти знаєш, чому.

— Атлас.

Моє горло настільки густе від сліз, що підступили, що я навіть не можу словесно відповісти на те, що щойно прочитала. Я кладу телефон на ногу та витираю очі. Я ненавиджу, що він зараз за кермом, бо якби ми припаркувалися, я б кинулася до нього та обійняла його міцніше, ніж будь-коли.

Я б, напевно, теж поцілувала його і притягнула до себе на задне сидіння, бо ніхто ще не казав мені таких несамовито сумних речей у такій милій формі.

Атлас простягає руку через сидіння та бере свій телефон. Він опускає його назад у підсклянник, але потім тягнеться до моєї руки. Він простягає свої пальці через мої та стискає мою руку, дивлячись прямо перед собою. Цей рух викликає поштовх у моїх грудях. Я обхоплюю його руку іншою рукою, і таке тримання за руки нагадує

мені про всі поїздки в автобусі, коли ми просто сиділи в тиші, сумні та холодні, тримаючись один за одного.

Я дивлюся у вікно, а він дивиться прямо перед собою, і ніхто з нас не вимовляє жодного слова, повертаючись до міста.

Ми зупиняємось і беремо бургери на винос лише за дві милі від моєї квіткової крамниці. Атлас знає, що я не хочу, щоб Емерсон лягала спати пізніше за належний час, тому ми їмо на стоянці біля ресторану "Лілі Блум". Відколи ми повернулися до міста й замовили бургери, наші розмови стали набагато легшими. Я не втрачаю надії, що мені не страшно. Те, що він був уразливий зі мною, схоже, стало тією кнопкою перезавантаження, яка мені була потрібна, щоб наше побачення повернулося в потрібне русло.

Ми обговорювали всі місця, де побували. Він перевершує мене з великим відривом з огляду на час, проведений ним у морській піхоті. Він побував у п'яти різних країнах, а я за межами країни була лише у Канаді.

— Ти навіть ніколи не була у Мексиці? — Запитує Атлас.

Я витираю рот серветкою.

— Ніколи.

— У вас із Райлом не було медового місяця?

Фу. Я ненавиджу звучання його імені посеред цього побачення.

— Ні, ми втекли у Вегас. Ми не мали часу на медовий місяць.

Атлас робить ковток свого напою. Коли він дивиться на мене, його очі пронизливі, наче він сподівається зрозуміти думки, які я не озвучую.

— Ти хотіла весілля?

Я знизую плечима.

— Я не знаю. Я знала, що Райлі ніколи не хотів одружитися, тому коли він сказав, що ми повинні поїхати до Вегаса та одружитися, я сприйняла це як можливість, яку треба використовувати. Напевно, мені здалося, що втекти краще, ніж взагалі не виходити за нього заміж.

— А що, якщо ти знову одружишся? Думаєш, ти зробиш це інакше?

Я сміюся над цим питанням й одразу киваю.

— Абсолютно. Я хочу всього цього. Квіти, подружки нареченої та інше лайно. — Я відправляю до рота смажену картоплю. — І романтичні присягання, і ще романтичніший медовий місяць.

— Куди б ти поїхала?

— Париж. Рим. Лондон. У мене немає бажання сидіти десь на спекотному пляжі. Я хочу побачити всі романтичні місця в Європі, кохатися в кожному місті та фотографуватися, цілуєчись перед Ейфелевою вежею. Я хочу їсти круасани та триматися за руки у поїздах. — Я кидаю свій порожній контейнер з-під картоплі фрі у смітник. — А ти?

Атлас тягнеться до моєї вільної руки та тримає її.

Він мені не відповідає. Він просто посміхається мені й стискає мою руку, ніби те, що він хоче, — це секрет, який ще зарано розкривати.

Тримати його за руку — це так природно. Можливо, тому, що ми так часто робили це, будучи підлітками, але сидіти з ним у цій машині й не тримати його за руку здається недоречним, ніж просто триматися за руки.

Навіть з урахуванням того, що я заснула на побаченні, весь вечір пройшов легко та комфортно. Бути поряд з ним — це друга натура.

Я проводжу пальцем у верхній частині його зап'ястя.

— Мені потрібно йти.

— Я знаю, — каже він, проводячи великим пальцем по моєму.

Телефон Атласа дзвонить, тож він дістає його вільною рукою і читає вхідне повідомлення. Він тихо зітхає, і те, як він опускає телефон назад у підсклянник, змушує мене думати, що він роздратований тим, хто щойно написав йому повідомлення.

— Все в порядку?

Атлас змушує себе посміхнутися, але це жалюгідна спроба. Я його бачу наскрізь, і він це знає. Він розриває зоровий контакт і дивиться на наші руки. Він перевертає мою, щоб вона лежала вгору, і починає проводити лінії на моїй долоні.

Його палець схожий на громовідвід, що б'є електрикою з моєї руки по всьому тілу.

— Моя мама дзвонила мені минулого тижня.

Це зізнання вибиває мене з колії.

— Чого вона хотіла?

— Я не знаю, я перервав дзвінок, перш ніж вона змогла мені сказати, але я впевнений, що їй потрібні гроші.

Я знову з'єдную наші руки. Я не знаю, що сказати. Це має бути важко — не чути про свою матір майже п'ятнадцять років, а потім вона нарешті простягає руку допомоги, коли їй щось потрібне. Це робить мене такою вдячною за те, що моя мама — величезна частина мого життя.

— Я не хотів звалювати це на тебе, ти зараз поспішаєш. Ми повинні зберегти розмови для нашого другого побачення. — Він посміхається до мене, і це миттєво змінює настрій. Дивно, як його посмішка може диктувати почуття, що виникають у моїх грудях. — Ходімо, я проведу тебе до машини.

Я сміюся, тому що моя машина буквально за два кроки від мене. Але Атлас обходить свою машину спереду і відчиняє мої двері, потім допомагає мені вийти. І ось, зробивши один крок, ми вже біля моєї машини.

— Весела прогулянка, — дражню я.

Він коротко посміхається, і я не знаю, чи хоче він, щоб це було спокусливо, але мені раптом стало тепло у всьому тілі, попри холодну погоду.

Атлас заглядає мені через плече, підштовхуючи головою у бік моєї машини.

— У тебе є ще щоденники?

— Тільки той, що був при мені.

— Шкода, — каже він.

Він тупиться плечем до моєї машини, і я роблю те саме, стаючи обличчям до нього. Я гадки не маю, чи збираємося ми цілуватися. Я б не заперечувала, але я також щойно з'їла цибулю після того, як проспала понад годину, тому сумніваюся, що мій рот зараз у найпривабливішому стані.

— Я отримаю повтор? — питаю я.

— Повторення чого?

— Цього побачення. Я хотіла б бути бадьорою для наступного.

Атлас сміється, але потім його сміх розсіюється. Він пильно дивиться на мене.

— Я забув, як це весело бути поруч з тобою.

Його слова бентежать мене, тому що веселощі — це не те, що я назвала б нашим спільним часом тоді. У кращому випадку це було сумно.

— Ти думаєш, ті часи були веселими?

Він підіймає плече у напівпоклоні.

— Я маю на увазі, це була найнижча точка у моєму житті, звичайно. Але мої спогади з тобою про ті часи й досі одні з найулюбленіших.

Його комплімент змушує мене почервоніти. Я рада, що на вулиці темно.

Але він має рацію. Це був низький момент у нашому житті, але спілкування з ним досі залишається найяскравішою подією моїх підліткових років. Я думаю, веселощі — ідеальний спосіб описати те, що ми зробили з цього. І якщо нам було весело разом у такий низький момент нашого життя, це змушує мене замислитись, якими ми могли б бути на самому піку.

Це повна протилежність тим думкам, які я мала про Райла минулого тижня. Я пережила з Атласом найнижчий із мінімумів, і він ніколи не був для мене чимось неймовірним та поважним. І все ж чоловік, якого я вибрала собі за чоловіка, якимось чином не поважав мене так, як ніхто не заслуговує... весь час, коли ми були на такому високому етапі нашого життя.

Я вдячна Атласу, бо знаю, що він — той стандарт, до якого я тепер підводжу людей. Він — той стандарт, якому я мала відповідати з самого початку".

Між нами проноситься зручний порив холодного повітря. Це був би ідеальний привід для Атласа притягти мене до себе, але він цього не робить. Натомість між нами панує тиша, доки не залишається лише одне. Або поцілуватися, або побажати добраніч.

Атлас відкидає з мого чола пасмо мого волосся.

— Я ще не збираюся тебе цілувати.

Я сподіваюся, що моє розчарування не є очевидним, але я знаю, що воно очевидне. Я практично здуваюсь перед ним.

— Це моє покарання за те, що я заснула?

— Звичайно, ні. Я просто почуваюся неповноцінним після того, як прочитав про наш перший поцілунок.

Я заливаюсь сміхом.

— Поступаючись кому? Самому собі?

Він киває.

— Підліток Атлас у твоїх очах був просто чарівною.

Він трохи стогне, ніби вже хоче передумати щодо поцілунку. Цей стогін робить дещо його серйознішим. Він плавно відходить від машини, поки не стає прямо переді мною. Я притискаюся спиною до дверей машини та дивлюся на нього, сподіваючись, що він збирається цілувати мене до чортиків.

— Крім того, ти просила мене не квапити події, тож...

Чорт. Я зробила це. Я сказала дуже повільно, якщо правильно пам'ятаю. Я ненавиджу себе.

Атлас нахилиється вперед, і я заплющую очі. Я відчуваю, як його дихання струмує по моїй щоці прямо перед тим, як він швидко цілує мене у скроню.

— На добраніч, Лілі.

— Добре.

Добре? Чому я сказала "добре"? Я так схвильована.

Атлас тихенько сміється. Коли я розплющую очі, він відходить від мене і прямує до водійської сторони своєї машини.

Перш ніж піти, він кладе руку на дах машини й каже:

— Сподіваюся, сьогодні ти виспишся.

Я киваю, але не знаю, чи це можливо. Мені здається, що кожен ковток кофеїну, який я сьогодні вжила, подіяв на мене прямо зараз. Я не зможу заснути після цього побачення. Я думатиму про лист, який він дав мені прочитати. А коли я не думатиму про це, я всю ніч безперервно відтворюватиму в голові наш перший поцілунок, гадаючи, якою ж буде друга частина.

Просто продовжуй плисти, плисти, плисти...

Знайомі звуки "У пошуках Немо" долинають з вітальні Аліси та Маршалла, коли я відчиняю двері до їхньої квартири.

Коли я проходжу повз кухню, Маршалл стоїть перед холодильником з відкритими дверцятами. Він киває на знак вітання, і я махаю йому рукою, але не веду з ним світської бесіди, тому що мені так хочеться обійняти Емерсон.

Коли я входжу до вітальні, я шокована, виявивши Райла на дивані. Він не пригадав, що сьогодні не працює. Емерсон спить у нього на грудях, а Аліси ніде немає.

— Привіт.

Райлі не піднімає очей, щоб привітати мене, але йому і не треба піднімати їх, щоб я зрозуміла, що його щось турбує. Я бачу, як міцно стиснута його щелепа — це просто свідчення того, що він злий. Я хочу підняти Емерсон, але вона виглядає спокійною, тому я залишаю її на грудях Райла.

— Як довго вона спить?

Райлі все ще дивиться на телевізор, одна його рука лежить на спині Еммі, інша — за головою.

— Відколи почався цей фільм.

Я впізнаю цю сцену, яка дає мені зрозуміти, що минуло близько години. Аліса нарешті заходить до кімнати, вдихаючи в неї життя.

— Привіт, Лілі. Мені шкода, що вона спить. Ми так старалися, щоб вона не заснула.

Ми кидаємо один на одного двосекундний погляд. Вона мовчки вибачається за те, що Райлі тут. Я мовчки кажу їй, що все гаразд. Вони брат і сестра — я не можу очікувати, що він не з'явиться, якщо знає, що вона няньчить його доньку.

Райлі кличе Алісу.

— Можеш покласти Емерсон у ліжку? Мені треба поговорити з Лілі.

Різкість у його голосі насторожує і мене, і Алісу.

Ми дивимося один на одного, поки вона знімає Емерсон з грудей Райла. Біль від бажання взяти її на руки лише посилюється, коли Аліса кладе її на ліжку.

Райлі встає і вперше з того часу, як я увійшла, дивиться мені в очі. Він окидає мене поглядом, помічаючи вбрання та туфлі на підборах. Я бачу, як повільно сіпається його кадик. Він піднімає голову нагору, показуючи, що хоче поговорити зі мною на балконі на даху.

Якою б не була ця розмова, вона хоче повної самоти.

Він виходить із квартири на дах, а я дивлюся на Алісу для підтримки.

Коли Райла не чути, вона каже:

— Я сказала йому, що в тебе сьогодні ввечері захід.

— Дякую. — Аліса заприсяглася, що не розповість Райлу про моє побачення, але я не можу зрозуміти, чому він так злиться, якщо не знає, де я була.

— Чому він засмучений?

Аліса знизує плечима.

— Гадки не маю. Він виглядав добре, коли з'явився годину тому. Я краще за інших знаю, як Райлі може здаватися прекрасним в одну секунду і протилежним йому наступної. Але зазвичай я знаю, що його виводить із себе.

Він дізнався, що я ходила побачити?

Він дізнався, що я була з Атласом? Як тільки я опиняюся на даху, я бачу Райла, що схилився над карнизом і дивиться вниз. Мій шлунок уже зав'язався у вузол. Мої підбори клацають по підлозі, коли я підходжу до нього.

Райлі кидає на мене короткий погляд.

— Ти виглядаєш добре. — Він каже це так, що виглядає, ніби це образа, ніж як комплімент. А може, це просто моя провина.

— Дякую.

Я прихиляюся до карнизу, чекаючи, коли він заговорить про те, що його турбує.

— Ти щойно повернулася з побачення?

— У мене був захід. — Я погоджуюсь з брехнею Аліси. Немає сенсу бути чесною з ним, тому що ще зарано говорити про те, що у нас з Атласом щось відбувається, а правда тільки засмутить Райла.

Я притискаюся спиною до карниза і складаю руки на грудях.

— У чому справа, Райле?

Він вичікує паузу, перш ніж нарешті заговорить.

— Я ніколи не бачив цей мультфільм до сьогоднішнього вечора.

Він просто намагається зав'язати світську бесіду чи він чимось розсерджений? Я збентежена від цієї розмови.

Поки що не заплуталася.

Присягаюсь, іноді я можу бути такою ідіоткою.

Звісно, він засмучений. Якось він прочитав усі мої записи в щоденнику. Він знає, як багато цей фільм означає для мене, прочитавши все, що я писала про нього, але я думаю, тепер, коли він нарешті побачив його, він з'єднав крапки. І, зважаючи на все, він додав кілька своїх точок.

Він повертається до мене обличчям із виразом, повним зради.

— Ти назвала нашу дочку Дорі? — Він робить крок ближче. — Ти обрала друге ім'я нашої дочки через свій зв'язок із цією людиною?

Я відчуваю миттєву пульсацію у скронях. Ця людина. Я розриваю з ним зоровий контакт, поки думаю, як правильно це передати. Коли я вибрала ім'я Дорі як друге ім'я Емерсон, я зробила це не заради Атласу. Цей фільм мав для мене значення задовго до появи Атласу, але мені, мабуть, варто було двічі подумати, перш ніж називати її так.

Я прочищаю горло, звільняючи місце правди.

— Я обрала це ім'я, тому що цей персонаж надихав мене, коли я була маленькою. Це не має жодного відношення до будь-кого ще.

Райлі видає роздратований, розчарований сміх.

— Ти справжня молодець, Лілі!

Я хочу посперечатися з ним, довести свою точку зору, але починаю нервувати. Його поведінка змушує мене згадати всі страхи, які я коли-небудь відчувала стосовно нього.

Я намагаюся розрядити ситуацію, втікши від нього.

— Я йду додому. — Я починаю прямувати до сходів, але він швидший за мене. Він проходить повз мене, а потім виявляється між мною та дверима на сходовий майданчик. Я роблю нервовий крок назад.

Я суну руку в кишеню в пошуках телефону на випадок, якщо мені доведеться його використовувати.

— Ми змінюємо її друге ім'я, — каже він.

Я відповідаю твердим та рівним голосом.

— Ми назвали її Емерсон на честь твого брата. Це твій зв'язок із її ім'ям. Її друге ім'я — це мій зв'язок. Це справедливо. Ти надто багато в це вкладаєш.

Я намагаюся обійти його, але він рухається за мною.

Я оглядаюсь через плече, щоб виміряти відстань між собою та карнизом. Не те щоб я відчувала, що він скине мене на нього, але я також не думала, що він здатний зіпхнути мене зі сходів.

— Він знає? — Запитує Райл.

Йому не потрібно вимовляти ім'я Атласа, щоб я зрозуміла, про кого саме він каже. Я відчуваю, як почуття провини поглинає мене, і я турбуюся, що Райлі може це відчути.

Атлас знає, що друге ім'я Емерсон — Дорі, тому що я постаралася йому про це сказати. Але, щиро кажучи, я назвала свою дочку не для Атласа. Я назвала її для себе. Дорі була моїм улюбленим персонажем ще до того, як я дізналася про існування Атласа Коррігана. Я захоплювалася її силою, і я назвала її так тільки тому, що сила — це єдина риса, яка, як я сподіваюся, найбільше властива моїй доньці.

Але реакція Райла змушує мене вибачитись, тому що "У пошуках Немо" дійсно щось означає і для Атласа, і для мене, і я знала це, коли бігла за Атласом вулицею, щоб розповісти йому про її друге ім'я.

Можливо, Райлі заслуговує на те, щоб злитися.

Але в цьому і полягає наша проблема. Райлі може злитися, але це не означає, що я заслуговую на те, що супроводжує його гнів. Я знову

потрапляю в ту саму пастку, забуваючи, що ніщо з того, що я можу зробити, не виправдовує його екстремальних реакцій у минулому.

Можливо, я не досконала, але я не заслуговую на те, щоб боятися за своє життя щоразу, коли роблю помилку. І, можливо, це була помилка, яка заслуговує на докладніше обговорення, але я не почуваюся комфортно, обговорюючи її з Райлом на даху без свідків.

— Ти змушуєш мене нервувати. — Ми можемо, будь ласка, повернутись вниз?

Вся поведінка Райла змінюється, як тільки я це говорю. Він ніби проколюється від різкої образи.

— Лілі, підемо. — Він відходить від дверей і йде на другий бік балкона.

— Ми сперечаємось. Люди сперечаються. Господи. — Він відвертається, тепер уже спиною до мене.

А ось і газлайтінг. Він намагається змусити мене почуватися божевільною через те, що я боюся, хоча мій страх більш ніж виправданий. Я дивлюся на нього з хвилину, гадаючи, чи закінчилася суперечка, чи він хоче ще щось сказати. Я хочу, щоб все закінчилося, тому відчиняю двері на сходову клітку.

— Лілі, зачекай.

Я роблю паузу, тому що його голос став набагато спокійнішим, що наводить мене на думку, що він може бути здатний на словесні розбіжності, а не на вибухову бійку сьогодні ввечері.

Він повертається до мене зі страждальним виразом обличчя.

— Мені дуже шкода. Ти знаєш, як я ставлюся до всього, що з ним пов'язано.

Я знаю, і саме тому я мала такі суперечливі почуття з приводу того, що Атлас може знову стати частиною мого життя. Від однієї думки

про те, що мені доведеться зіткнутися з Райлом із цією інформацією, мені хочеться блювати. Особливо зараз.

— Мене засмутило те, що друге ім'я нашої дочки могло бути обране тобою, щоб навмисно завдати мені болю. Ти не можеш очікувати, що щось подібне не вплине на мене.

Я притулилася до стіни і поклала руки на груди.

— Це не має жодного відношення до тебе чи Атласу, а лише зі мною. Я присягаюсь.

Проста згадка імені Атласа вголос, здається, застрягає в повітрі між нами, наче це відчутна річ, яку Райлі може дістати і вдарити. Він киває один раз із напруженим виразом обличчя, але схоже, що він приймає цю відповідь. Чесно кажучи, я не знаю, чи він повинен це робити.

Може, я справді зробила це підсвідомо, щоб завдати йому болю. Нині я навіть не знаю. Його гнів змушує мене сумніватися у моїх намірах.

Усе це здається таким до жаху знайомим.

Якийсь час ми обоє мовчимо. Я просто хочу піти до Емерсон, але Райлу, схоже, є що сказати, тому що він присувається ближче і кладе руку на стіну поряд з моєю головою.

Я відчуваю полегшення від того, що він більше не виглядає сердитим, але я не впевнена, що мені подобається його погляд, який прийшов на зміну гніву. Це не вперше, коли він так дивиться на мене після нашої розлуки. Я відчуваю, як все моє тіло напружується від його поступової зміни у поведінці. Він наближається на пару дюймів ближче, надто близько, і нахилиє голову.

— Лілі, — каже він, його голос звучить як шепіт. — Що ми робимо?

Я не відповідаю йому, бо не впевнена, чому він питає про це. Ми ведемо розмову. Яку він почав.

Райлі піднімає руку, намагаючись торкнутися мого комбінезона, який виглядає з-під пальця. Коли він зітхає, його дихання пробігає моїм волоссям.

— Все було б набагато простіше, якби ми могли просто... — Райлі робить паузу, можливо, щоб обміркувати слова, які він збирається сказати. Слова, що я не хочу чути.

— Зупинися, — шепочу я, не даючи йому закінчити.

Він не закінчує свою думку, але й не відступає.

Навіть навпаки, здається, що він наближається ще ближче. У минулому я не зробила нічого такого, що змусило б його думати, що це нормально – ось так присунутися до мене. Я не роблю нічого, що дало б йому надію на нас, як підтримувати цивільні відносини з батьками.

Він той, хто завжди намагається розсунути мої межі та переступити межу того, що мене влаштовує, і я, чесно кажучи, втомилася від цього.

— Що, коли я змінився? — Запитує він.

— Чи справді змінився? — Його очі сповнені суміші щирості та смутку. Це нічого для мене не означає. Абсолютно нічого.

— Мені байдуже, чи змінився ти, Райле. Я сподіваюсь що так. Але це не мій обов'язок – перевіряти цю теорію.

Ці слова сильно зачепили його. Я бачу це, коли йому потрібно зробити паузу, щоб проковтнути будь-яку недобру відповідь, яку він знає, що не повинен давати мені прямо зараз.

Він замовкає, перестає дивитись на мене, перестає нависати.

Він засмучується, а потім відступає і йде до сходів, сподіваючись потрапити до своєї власної квартири. Він зачиняє за собою двері.

Я не відразу йду за ним, з очевидних причин. Мені потрібен простір.

Він уже не вперше запитує мене, що ми робимо, ніби наше розлучення — це якась довга гра, в яку я граю. Іноді він говорить про це мимохідь, іноді в повідомленні. Іноді він робить це жартома. Але щоразу, коли він говорить про безглуздість нашого розлучення, я розумію, що це так і є. Це тактика маніпуляції. Він думає, що якщо він ставитиметься до нашого розлучення як до дурості, я зрештою погоджусь з ним і прийму його назад.

Його життя стане легшим, якщо я прийму його назад. Життя Аліси та Маршалла, можливо, навіть стане легшим, бо їм не доведеться танцювати навколо нашого розлучення та їхніх стосунків із ним.

Але моє життя не стане легшим. Немає нічого легкого в тому, щоб боятися за свою безпеку щоразу, коли ти робиш невірний крок.

Життя Емерсон не стало б легшим. Я прожила її життя. Немає нічого легкого в тому, щоб жити у такій родині.

Я чекаю, коли мій гнів розпорошиться, перш ніж повернутися вниз, але він не розсіюється. Він тільки наростає та наростає з кожним кроком, який я долаю. Мені здається, що моя реакція надто сильна для того, що тільки-но сталося, або, можливо, це просто те, що я привчила себе почуватись, коли перебуваю поряд з Райлом. Можливо, це поєднання цього та нестачі сну. Можливо, це через побачення з Атласом, яке я мало не зіпсувала. Що б не змушувало мене так гостро реагувати, це наздоганяє мене за дверима квартири Аліси.

Мені потрібен час, щоб зібратися з думками, перш ніж опинитися поряд із донькою, тому я сідаю на підлогу в коридорі, щоб виплакати їх. Я люблю проливати сльози наодинці. На жаль, це відбувається досить регулярно, але я часто помічаю, що я перевантажена. Розлучення — це навантаження. Бути матір'ю-одинаком — це навантаження. Вести бізнес — це навантаження. Мати справу з колишнім чоловіком, який досі тебе лякає, це перенавантаження.

І ще є той уламок страху, який закрадається в мою свідомість, коли Райлі говорить щось, що наводить на думку, що наше розлучення було помилкою. Тому що іноді я дійсно замислююся, не було б моє життя таким перенавантаженим, якби в мене все ще був чоловік, який розділив би частину тягаря виховання своєї дитини. А іноді я думаю, чи не перегиною я ціпок, не дозволяючи своїй дочці ночувати у рідного батька. Стосунки та угоди про опіку, на жаль, не мають плану.

Я не знаю, чи кожен мій крок буде правильним, але я роблю все можливе. Мені не потрібні його маніпуляції та залякування.

Жаль, що я не вдома. Я б відразу підійшла до своєї скриньки й дістала список нагадувань. Я маю сфотографувати його, щоб у майбутньому він завжди був у мене в телефоні. Я безперечно недооцінюю, наскільки складною і заплутаною може бути взаємодія з Райлом.

Як люди виходять із цих відносин, якщо у них немає ні ресурсів, які були у мене, ні підтримки друзів та сім'ї? Як вони можуть залишатися досить сильними щосекунди дня? Мені здається, що достатньо одного слабкого, невпевненого моменту у присутності вашого колишнього, щоб переконати себе, що ви прийняли неправильне рішення.

Кожен, хто колись уникав маніпулюючого, жорстокого чоловіка і якимось чином залишився на цьому шляху, заслуговує на медаль. Статуетку. Фільм про супергероя.

Очевидно, суспільство весь цей час поклонялося не тим героям, тому що я переконана, що для того, щоб підняти будівлю, потрібно менше сил, ніж для того, щоб назавжди закінчити стосунки, де є насильство.

Я все ще плачу через кілька хвилин, коли чую, як відчиняються двері Аліси. Підводячи очі, я бачу, як Маршалл виходить із квартири з двома пакетами сміття. Він зупиняється, коли бачить, що я сиджу на підлозі.

— О. — Його погляд кидався навколо, ніби він сподівається, що хтось ще допоможе мені. Не те щоб мені потрібна була допомога. Мені просто потрібна була хвилинка перепочинку.

Маршалл кладе сумки на підлогу й підходить.

Він сідає навпроти мене і витягує ноги. Він ніяково чуває коліно.

— Я не знаю, що сказати. Я не сильний у цьому.

Його незручність змушує мене сміятися крізь сльози. Я розчаровано скидаю руку.

— Зі мною все гаразд. Мені потрібно іноді поплакати, коли ми з Райлом сваримося.

Маршалл підтягує ногу, наче збираючись підвестися й кинутися за Райлом.

— Він зробив тобі боляче?

— Ні. Ні, він був досить спокійним.

Маршалл розслаблюється на підлозі, і я не знаю чому, можливо, це тому що він зараз переді мною той, кому не пощастило, але я виплескую на нього всі свої думки.

— Я думаю, в цьому і проблема — в тому, що цього разу він справді мав право злитися на мене, і він був відносно спокійний із цього приводу. Іноді ми можемо сперечатися, і це не спричиняє нічого більшого, ніж просто розбіжності. І коли це трапляється, я починаю сумніватися, чи не перегнула я ціпок, вимагаючи розлучення. Я маю на увазі, я знаю, що не перегнула ціпок. Але він уміє посіяти в мені насіння сумніву, що все могло б бути кращим, якби я дала йому більше часу на роботу над собою.

Мені ніяково, що я звалюю все це на Маршалла. Це несправедливо стосовно нього, тому що Райлі — його найкращий друг.

— Мені шкода. Це не твоя проблема.

— Аліса мене зрадила.

Слова Маршалла приголомшили мене мовчати на добрих п'ять секунд.

— Що?

— Це було дуже давно. Ми впоралися з цим, але, чорт забирай, це було страшенно боляче. Вона розбила мені серце.

Я хитаю головою у спробі обробити цю інформацію. Але він продовжує говорити, тому я намагаюся не відволікатися.

— У нас був не найкращий період. Ми навчалися у різних коледжах і намагалися налагодити стосунки на відстані, ми були молоді. І це навіть не було чимось серйозним. Вона п'яно цілувалася з якимось хлопцем на вечірці, перш ніж згадала, який я чудовий. Але коли вона сказала мені... Я ніколи в житті не був такий злий. Ніщо ніколи не різало мене так, як це. Я хотів помститися. Я хотів зрадити її, щоб вона дізналася, як це. Я хотів порізати її шини, спустити всі її кредитні картки та спалити весь її одяг. Але як би я не був злий, коли вона стояла прямо переді мною, я жодного разу, ні на мить не подумав про те, щоб завдати їй фізичного болю. Якщо що, я просто хотів обійняти її та поплакати на її плечі.

Маршалл дивиться на мене щиро.

— Коли я думаю про те, що Райлі вдарив тебе ... я безглуздо злюсь. Тому що, я люблю його. Я згоден. Він був моїм найкращим другом з того часу, як ми були дітьми. Але я також ненавиджу його за те, що він не може бути кращим. Ніщо з того, що ти зробила, і ніщо з того, що ти могла б зробити, не виправдовує того, що будь-який чоловік підняв на тебе руку в гніві. Пам'ятай про це, Лілі. Ти зробила правильний вибір, залишивши ці відносини. Ти ніколи не повинна відчувати себе винною за це. Гордість — єдине, що ти маєш відчувати.

Я гадки не мала, як сильно все це тисне на мене, але слова Маршалла зняли з мене такий тягар, що я відчула, ніби можу літати.

Я не впевнена, що ці слова могли б означати більше, якби вони пролунали від когось іншого.

Є щось у тому, щоб отримати підтвердження від людини, яка любить Райла як брата, і це підтверджує. Надає сили.

Розділ 13

Атлас

Дивовижно, як одна ніч може перетворитися на те, на що я сподівався роками, на те, чого я боявся роками.

Якби я не отримав те повідомлення, коли підвозив Лілі, я обов'язково поцілував би її. Але я хочу, щоб наш перший поцілунок у дорослому житті не мав змоги перерватися.

Повідомлення було від Деріна, який доповів мені, що моя мати в Bib's. Я не сказав Лілі про це, тому що ще не сказав їй, що моя мати намагається повернутися в моє життя. І тільки-но я розповів їй про те, що моя мати дзвонила, пошкодував про це. Побачення проходило так добре, і я ризикував цим, закінчивши його на такій похмурій ноті.

Я не написав Деріну відповіді, бо не хотів переривати час, проведений з Лілі. Але навіть після того, як побачення закінчилося і ми роз'їхалися різними машинами, я все ще не відповів Деріну. Я їхав пів години, намагаючись зрозуміти, що робити.

Сподіваюся, мати втомилася на мене чекати.

Я не поспішав повертатися до ресторану, але зараз я тут і, схоже, мені треба з цим розібратися. Схоже, що вона не хоче зі мною розмовляти.

Я припаркувався у провулку за Bib's, щоб пройти через задні двері на випадок, якщо вона чекає у фойє ресторану чи за столиком. Я не впевнений, що вона впізнає мене, якщо побачить, але краще отримаю перевагу, підійшовши до неї на своїх умовах.

Дерін помітив, як я входжу через задні двері, і відразу ж почав пробиратися.

— Ти отримав моє повідомлення?

Я киваю і знімаю пальто.

— Отримав. Вона все ще тут?

— Так, вона наполягла на тому, щоб почекати. Я посадив її за восьмий стіл.

— Дякую.

Дерін подивився на мене з побоюванням.

— Можливо, я перегиною ціпок, але... клянуся, ти сказав, що твоя мати померла. Це майже змушує мене розсміятися.

— Я ніколи не казав, що вона померла. Я сказав, що її немає. Є різниця.

— Я можу сказати їй, що ти сьогодні не прийдеш.

Мабуть, він відчуває, що назріває буря.

— Все в порядку. У мене таке почуття, що вона не піде, доки я з нею не поговорю.

Дерін киває, а потім обертається, щоб повернутися до свого місця на кухні. Я радий, що він не ставить надто багато запитань, оскільки я гадки не маю, чому вона тут і хто вона взагалі така. Можливо, їй потрібні гроші. До біса, я б дав їх їй, якби це означало, що мені не доведеться мати справу з її дзвінками чи появою знову.

Я маю підготуватися до такого результату. Я йду до свого кабінету і беру жменю готівки із сейфа, а потім проходжу через двері кухні до ресторану. Я вагаюся, перш ніж глянути на восьмий столик.

Коли я це роблю, то з полегшенням бачу, що вона сидить до мене спиною.

Я глибоко вдихаю й прямую до неї. Я не хочу обіймати її чи вдаватися в ласки, тому між тим, як ми встановили зоровий контакт, і

тим, як я зайняв місце прямо навпроти неї, минуло зовсім небагато часу.

У неї такий же спокійний вираз обличчя, як і завжди, коли вона дивиться на мене через стіл. У кутику її рота трохи хмуриться, як завжди. Вона постійно, хоч і мимоволі, хмуриться.

Вона виглядає змученою. Минуло лише тринадцять або близько того років відтоді, як я бачив її востаннє, але навколо її очей і рота утворилися нові зморшки завдовжки у десятиліття.

Вона розглядає мене з хвилину. Я знаю, що виглядаю зовсім інакше, ніж востаннє, коли вона бачила мене, але вона не подає вигляду, що здивована. Вона зовсім спокійна, ніби це я маю говорити першим. Я мовчу.

— Це все твоє? — Нарешті запитує вона, обводячи рукою ресторан.

Я киваю.

— Вау.

Якщо хтось спостерігає за нами, він може подумати, що вона вражена. Але вони не знають її так, як я її знаю.

Це слово було сказане як образа, наче вона каже:

«Ого, Атласе. Ти недостатньо розумний для такого.»

— Скільки тобі потрібно?

Вона заочує очі.

— Я тут не заради грошей.

— Тоді в чому річ? Тобі потрібна нирка? Серце?

Вона відкидається на спинку крісла, поклавши руки на коліна.

— Я забула, як важко розмовляти з тобою.

— Тоді чому ти продовжуєш намагатися?

Очі моєї матері звузилися. Вона знала лише ту версію, яка її лякала. Я більше не заляканий. Тільки злість та розчарування.

Вона хмикає, а потім повертає руки на стіл і складає їх разом.

Вона пильно дивиться на мене.

— Я не можу знайти Джоша. Я сподівалася, що ти поговорив з ним.

Я знаю, що пройшло багато часу, як я бачив свою матір, але я не знаю нікого на ім'я Джош. Хто, чорт забирай, такий Джош? Новий хлопець, про якого, на її думку, я маю знати? Вона все ще вживає наркотики?

— Він постійно втікає, але ніколи раніше так на довго. Вони погрожують пред'явити мені звинувачення у прогулах, якщо він не повернеться до школи.

Я такий розгублений.

— Хто такий Джош?

Її голова відкидається назад, ніби вона роздратована тим, що я не розумію.

— Джош. Твій молодший брат. Він знову втік.

Мій брат?

Брат.

— Ти знаєш, що батьки можуть потрапити до в'язниці за прогули? Мені загрожує в'язниця, Атласе.

— У мене є брат?

— Ти знав, що я вагітна, коли втік.

Я абсолютно не знав ...

— Я не втікав — ти мене вигнала.

Я не знаю, навіщо це уточнюю, вона цілком усвідомлює цей факт. Вона просто намагається зняти з себе провину. Але те, що вона мене вигнала, тепер має набагато більше сенсу. У них народилася дитина, і я більше не вписувався у цю картину.

Я піднімаю обидві руки вгору і стискаю долоні за головою, засмучений. Шокований. Тоді я знову опускаю їх на стіл і нахиляюся вперед для ясності.

— У мене є брат? Скільки йому років? Хто він... Він син Тіма?

— Йому одинадцять. І так, Тім — його батько, але він поїхав багато років тому. Я навіть не знаю, де він зараз мешкає.

Я намагаюся це зрозуміти. Я чекав будь-чого, але тільки не цього. У мене так багато питань, але зараз найголовніше — з'ясувати, де ця дитина.

— Коли ти бачила його востаннє?

— Близько двох тижнів тому, — каже вона.

— І ти повідомила про це поліцію?

Вона гримасує.

— Ні. Звичайно, ні. Він не зник, він просто намагається мене роздратувати.

Мені доводиться стиснути віскі, щоби не підвищити голос. Я все ще не розумію, як вона знайшла мене або чому вона думає, що одинадцятирічна дитина намагається дати їй урок, але зараз я націлений на те, щоб знайти її.

— Ви переїхали до Бостона? Він зник тут?

Моя мати робить розгублене обличчя.

— Переїхати назад?

Наче ми говоримо двома різними мовами.

— Ти переїхала сюди чи все ще живеш у Мені?

— О, Боже, — бурмотить вона, намагаючись згадати. — Я повернулася років із десять тому? Джош був зовсім маленьким.

Вона жила тут десять років?

— Вони збираються заарештувати мене, Атласе.

Її дитина пропала два тижні тому, і вона більше турбується про арешт, ніж про неї. Є люди, які ніколи не змінюються.

— Що я повинен зробити?

— Я не знаю. Я сподівалася, що він зв'язався з тобою і, можливо, ти знаєш, де він. Але якщо ти навіть не знав про його існування...

— Чому він міг зв'язатися зі мною? Чи він знає про мене? Що він знає?

— Окрім твого імені? Нічого, тебе ніколи не було поряд.

Мій адреналін проноситься через мене так швидко, що я шокований тим, що все ще сиджу навпроти неї.

Все моє тіло напружене, коли я нахиляюсь уперед.

— Дозволь мені прояснити ситуацію. У мене є молодший брат, про якого я ніколи не знав, і він думає, що мені байдуже на його існування?

— Я не думаю, що він активно думає про тебе, Атласе. Тебе не було поряд усе його життя.

Я ігнорую її здогади, тому що вона не має рації. Будь-яка дитина в такому віці думатиме про брата, який, на його думку, покинув його. Я впевнений, що він мене ненавидить. Чорт, він, мабуть, єдиний, хто був... Лайно. Звісно.

Це багато пояснює. Я готовий поставити обидва свої ресторани на те, що саме він робив акти вандалізму. І чому помилка в написанні

нагадала мені про мою матір. Дитині одинадцять років. Я впевнений, що він здатен погуглити інформацію про мене.

— Де ви живете? — питаю її. Вона крутиться на своєму місці.

— Ми живемо між будинками, тож останні пару місяців ми зупинялися у готелі "Райзмор".

— Повертайся туди на випадок, якщо він з'явиться, — пропоную я.

— Я більше не можу дозволити собі там залишатися. У мене перерва між роботами, тож я зупинилася у подруги на пару днів.

Я встаю та дістаю гроші з кишені.

Я кидаю їх на стіл перед нею.

— Номер, за яким ти дзвонила мені днями, — це твій стільниковий?

Вона киває, забираючи гроші рукою зі столу.

— Я подзвоню тобі, якщо щось дізнаюся. Повертайся до готелю та постарайся зняти той самий номер. Йому потрібно, щоб ти була там, коли він повернеться.

Моя мати киває, і вперше вона виглядає трохи засоромленою.

Я залишаю її сидіти з цим почуттям, не попрощавшись. Я сподіваюся, що вона відчує хоча б частину того, що змушувала мене відчувати багато років. Те, що вона, мабуть, змушує зараз відчувати мого молодшого брата.

Я не можу в це повірити. Вона пішла і зробила цілу людину і навіть не подумала сказати мені?

Я проходжу через кухню і виходжу через задні двері. У провулку зараз нікого немає, мені потрібен час, щоб узяти себе в руки. Я не впевнений, що колись був такий приголомшений.

Її дитина бігає вулицями Бостона в повній самоті, а вона чекає два чортові тижні, перш ніж щось зробити?

Я не знаю, чому це мене вражає.

Вона така, якою є.

Такою вона була завжди.

Мій телефон починає дзвонити. Я на взводі, мені хочеться викинути його в бак для сміття, але коли я бачу, що це Лілі намагається зв'язатися зі мною по FaceTime, я заспокоююся.

Я проводжу пальцем по екрану, готуючись сказати їй, що зараз непридатний час, але коли з'являється її обличчя, мені здається, що це ідеальний час. Я з полегшенням чекаю її дзвінка, хоча з моменту нашої останньої зустрічі минула лише година. Я б все віддав, щоб дотягнутися до телефону та обійняти її.

— Привіт. — Я намагаюся, щоб мій голос був рівним, але в ньому прорізається різкість.

Вона розуміє це, тому що вираз її обличчя стає стурбованим.

— Ти в порядку?

Я киваю.

— Все пішло навперейми після того, як я повернувся на роботу. Але я гаразд.

Вона посміхається, але якось сумно.

— Так, моя ніч теж пішла навперебій.

Я спершу не помітив, але схоже, що вона плакала. Її очі скляні та трохи опухлі.

— Ти в порядку?

Вона змушує себе посміхнутися.

— Буду. Я просто хотіла подякувати тобі за сьогоднішній вечір, перш ніж лягти спати.

Я ненавиджу, що вона не стоїть зараз переді мною. Мені не подобається бачити її сумною, це надто нагадує мені всі ті часи, коли я бачив її сумною, коли ми були підлітками. Принаймні тоді я був досить близько, щоб обійняти її.

Можливо, я все ще можу.

— Може, від обіймів тобі полегшає?

— Безперечно. Але я буду гаразд після того, як висплюсь.
Поговоримо завтра?

Я гадки не маю, що сталося між нашим побаченням і цим телефонним дзвінком, але вона виглядає зовсім розбитою.

Вона виглядає дуже схоже на те, що я відчуваю прямо зараз.

— Обійми займають дві секунди, і ти спатимеш набагато краще. Я повернуся сюди ще до того, як вони дізнаються, що я пішов. Яка твоя адреса?

Маленька усмішка пробивається крізь її похмурість.

— Ти збираєшся проїхати п'ять миль тільки для того, щоб обійняти мене?

— Я б пробіг п'ять миль, щоб обійняти тебе.

Це змушує її посміхнутися ще ширше.

— Я надішлю тобі свою адресу. Тільки не стукай занадто голосно, я щойно уклала Еммі.

— До зустрічі.

Розділ 14

Лілі

Я вже деякий час не ходила на побачення, тож якщо обійми — це код для чогось іншого, то я поняття не маю для чого саме.

Звичайно, обійми все ще означають просто обійми.

Я ледве можу працювати в соціальних мережах, не кажучи вже про сленг. Клянуся, я найвідсталіший міленіал з усіх, кого я знаю. Наче я перескочила через покоління X і потрапила на територію бумерів. Я бумер-міленіал. Бумер-міленіал. Чорт, моя мама — бумер і, можливо, знає про ці речі більше, ніж я. Це в неї новий хлопець. Я маю подзвонити їй і попросити поради.

Я чищу зуби, на випадок, коли обійми виявляться поцілунками. Потім я двічі переодягаюся, поки не опиняюся в піжамі, яка була на мені, коли я писала йому по FaceTime. Я намагаюся виглядати так, ніби я не надто стараюся. Іноді бути жінкою так важко.

Я вештаюсь по квартирі, чекаючи на його стукіт. Не знаю, чому я так нервуюсь, я щойно провела з ним три години.

Ну, півтори, якщо не зважати на те, що я подрімала в середині нашого побачення.

За кілька десятків кроків лунає легкий стукіт у двері моєї квартири. Я знаю, що це Атлас, але все одно заглядаю в око.

Він навіть через око добре виглядає. Я посміхаюся, коли помічаю, що він теж перевдягнувся. Тільки піджак, але все ж таки. Коли ми виходили раніше, на ньому було товсте чорне пальто, а зараз на ньому простий сірий піджак.

Боже милостивий. Мені це так подобається.

Я відчиняю двері, і між нашим першим зоровим контактом і моментом, коли Атлас обіймає мене, проходить нуль секунд.

Він тримає мене так міцно, що мені хочеться запитати його, що таке погане сталося за останню годину, але я не роблю цього. Я просто тихо обіймаю його у відповідь. Я притискаюся щочкою до його плеча і насолоджуюся його теплом.

Атлас навіть не переступив поріг моєї квартири. Ми просто стоїмо у дверях, ніби обійми, як і раніше, означають просто обійми. Його одеколон приємний. Він нагадує мені про літо, ніби кидає виклик холоду. Раніше, він, здавалося, був дуже стурбований запахом часнику, але все, що я відчувала, це той самий одеколон.

Він піднімає руку до моєї потилиці та обережно кладе її туди.

— Ти в порядку?

— Тепер так. — Моя відповідь приглушена його словами. — Ти?

Він зітхає, але не каже, що гаразд.

Він просто залишає свою відповідь висіти у повітрі, поки повільно не відпускає мене. Він піднімає руку і проводить пальцями по моєму волоссю.

— Сподіваюся, ти сьогодні виспишся.

— Ти теж, — говорю я.

— Я не піду додому, я залишусь у ресторані на ніч. — Він струшує з себе цю пропозицію, ніби йому не слід було нічого говорити. — Це довга історія, і мені потрібно повертатися. Я розповім тобі про все завтра.

Я хочу запросити його і змусити розповісти всі подробиці прямо зараз, але мені здається, що він сам розповість, якщо буде в настрої. Я точно не в настрої говорити про те, що сталося з Райлом, тому не

збираюся змушувати його говорити про те, що зіпсувало йому вечір. Я просто хотіла б знайти спосіб зробити цей вечір кращим.

Я пожвавлююся, коли думаю про те, що могло б допомогти.

— Тобі потрібно більше матеріалів для читання?

Його очі блищать від хвилювання.

— Насправді, так.

— Почекай тут. — Я прямую до спальні та заглядаю у свою коробку з речами в пошуках чергового щоденника. Коли я знаходжу його, тоді повертаю його йому. — Цей трохи графічніший, — дражню я.

Атлас бере блокнот однією рукою, а іншою охоплює мій поперек і притягує до себе. Потім, швидко, він крадькома цілує мене. Це так м'яко і швидко, що я навіть не встигаю зрозуміти, що він мене поцілував, доки все не закінчується.

— На добраніч, Лілі.

— На добраніч, Атлас.

Ніхто із нас не рухається.

Здається, що буде боляче, якщо ми розійдемося.

Атлас ще міцніше притягує мене до себе, а потім опускає губи до того місця біля ключиці, де під сорочкою заховано моє татуювання. Татуювання, про яке він навіть не знає. Він цілує її несвідомо, а потім, з жалем, йде.

Я зачиняю двері та притискаюся до неї чолом. Я відчуваю всі знайомі почуття закоханості, але цього разу ці почуття супроводжуються занепокоєнням та нерішучістю, хоча це Атлас, а Атлас — один із добрих.

Я звинувачую в цьому Райла. Він забрав ту невелику довіру, яка в мене залишилася до чоловіків завдяки моєму батькові, і позбавив мене її.

Але я думаю, що ця закоханість — знак того, що Атлас може повернути те, що мій батько та Райлі забрали у мене. Мій шлунок переходить від трепету, з яким Атлас залишив мене, до того, що здається шестифутовим падінням при цій думці, тому що я знаю, як це змусить Райла почуватися.

Чим більше радості я отримую від спілкування з Атласом, тим більший жах я відчуваю, що мені доведеться повідомити новину Райлу.

Розділ 15

Атлас

Коли я служив у війську, я служив з другом, у якого була родина з Бостона. Його тітка й дядько готувалися вийти на пенсію та хотіли продати свій ресторан. Він називався Milla's, та коли я відвідав його під час відпустки в один рік, я закохався у це місце. Я не можу сказати, що це було, їжа або той факт, що він знаходився в Бостоні, але насправді я закохався в нього через дерево, яке збереглося до цього часу, і, яке росте в центрі головного обіднього залу.

Дерево нагадало мені про Лілі.

Якщо щось і буде нагадувати комусь про перше кохання, то, ймовірно, що дерева — це останнє, що ви хотіли б мати як нагадування. Вони по-всюди.

Можливо, саме тому я думав про Лілі щодня з того часу, як мені виповнилося вісімнадцять, але це може бути й тому, що я й досі відчуваю, що завдячую їй життям.

Я не впевнений, чи було це дерево або той факт, що ресторан був майже повністю робітником і укомплектований персоналом, але я відчув потяг купити його, коли він став доступним. Я не ставив собі за мету стати власником ресторану відразу після служби в армії. Я планував працювати шеф-кухарем, щоб набратися досвіду, але коли випала така можливість, я не зміг відмовитися від перспективи. Я використав гроші, накопичені за час служби морським піхотинцем, отримав кредит на розвиток бізнесу, купив ресторан, змінив назву та склав зовсім нове меню.

Іноді я відчуваю себе винним за той успіх, якого досяг Vib's, ніби я не сплатив свої внески. Я успадкував не лише персонал, який уже знав,

що робить, а й клієнтів. Я не будував його з нуля, тому я почуваюся самозванцем, коли люди вітають мене з успіхом Vib's.

Саме тому я відкрив Corrigan's. Не знаю, що я намагався довести комусь, крім себе, але я хотів знати, що я можу. Я хотів випробувати себе, створюючи щось із нічого, і, спостерігаючи, як воно розквітає та росте. Як Лілі написала у своєму щоденнику про те, чому їй подобається вирощувати щось у своєму саду, коли ми були підлітками.

Можливо, тому я відчуваю себе більш захищеним щодо Corrigan's, ніж щодо Vib's, тому що я створив його з нічого. Можливо, це також причина, з якої я докладаю більше зусиль для її захисту. У Corrigan's є працююча система безпеки, і зламати її набагато складніше, ніж у Vib's. Саме тому я вирішив провести сьогоднішню ніч у Vib's, хоча якщо слідувати графіку, який розробила ця дитина, має бути зламаний Corrigan's. Перша ніч була у Vib's, друга — у Corrigan's, він узяв кілька днів відпочинку, а потім третій та четвертий інциденти були у Vib's. Я можу помилятися, але я маю відчуття, що він знову з'явиться тут, перш ніж повернутися в Corrigan's, просто тому, що він досяг більшого успіху, потрапивши в менш безпечне з цих двох місць. Я просто сподіваюся, що сьогоднішній вечір не буде одним із тих, коли він вирішить не з'являтися.

Він обов'язково з'явиться тут, якщо зголодне. Vib's — його найкращий варіант для їжі, тому я ховаюся на дальній стороні смітника й чекаю. Я перетягнув один із пошарпаних стільців, якими курці користуються на перервах, і збавляв час за читанням. Слова Лілі склали мені компанію. Це було надто добре, бо кілька разів я був так поглинений цим щоденником, що забував, що маю бути напоготові.

Я не знаю напевно, чи є дитина, яка здійснює акти вандалізму в моїх ресторанах, тією самою дитиною, у якої одна мати зі мною, але в цьому є сенс. І цілеспрямовані образи, які він намалював, мають сенс, якщо вони походять від дитини, яка мене зневажає. Я не можу

придумати нікого іншого, у кого була б вагома причина злитися на мене більше, ніж у маленького хлопчика, який почувався покинутим своїм старшим братом.

Зараз вже майже дві години ночі. Я перевіряю програму безпеки на своєму телефоні для Corrigan's, але й там нічого не відбувається.

Я повертаюся до читання щоденника, хоча останні кілька записів було боляче читати. Я не усвідомлював, наскільки сильно мій від'їзд до Бостона вплинув на Лілі, коли вона була підлітком. У моєму розумінні, у тому віці я відчував себе незручністю у її житті. Я навіть не уявляв, як багато, на її думку, я приніс у її життя. Читати листи, які вона тоді писала, виявилось набагато складніше, ніж я очікував.

Я думав, що буде цікаво почитати її думки, але коли я почав їх читати, то згадав, наскільки жорстоким було наше дитинство стосовно нас.

Я більше не думаю про це, тому що я дуже далекий від того життя, яким жив тоді, але цього тижня, здається, мене повертають у ті моменти з усіх боків. Інформація в щоденнику Лілі, моя мати, інформація про те, що я маю брата — все це схоже на те, ніби все, від чого я намагалася втекти, утворило повільну течу, яка загрожує затопити мене.

Але є ще Лілі та її бездоганне повернення до мого життя. Здається, вона завжди з'являється, коли мені потрібне рятівне коло.

Я перегортаю частину щоденника і бачу, що я вже на півдорозі до останнього запису, який вона зробила. Я дуже мало пам'ятаю ту ніч через те, як жахливо вона закінчилася. Частина мене навіть не хоче переживати це з її погляду, але я не можу не знати, які почуття залишив у ній на всі ці роки.

Я відкриваю останній запис і починаю з того місця, де зупинився.

Він взяв мої руки у свої та сказав, що їде до армії раніше, ніж планував, але він не може піти, не сказавши мені спасибі. Він сказав, що його не буде чотири роки і, що останнє, чого він хотів би для мене, це бути шістнадцятирічною дівчинкою, яка не живе своїм життям через хлопця, якого я ніколи не бачила і не чула.

Наступне, що він сказав, змусило його блакитні очі сльозитися, доки вони не стали прозорими. Він сказав:

«Лілі, життя — кумедна річ. Нам дається лише обмежена кількість років, щоб прожити його, тому ми маємо зробити все можливе, щоб ці роки були максимально насиченими. Ми не повинні витратити час на те, що може статися колись, а може й ніколи.»

Я знала, про що він каже. Він їхав до армії та не хотів, щоб я трималася за нього, доки його не буде. Насправді він не розлучався зі мною, бо ми ніколи не були разом. Ми просто були двома людьми, які допомагали один одному, коли це було потрібно, і по дорозі поєднали наші серця.

Це важко – бути відпущеним тим, хто ніколи по-справжньому не чіпляв мене від початку. За весь той час, що ми провели разом, я думаю, ми обоє знали, що це не назавжди. Я не знаю, чому, тому що я легко могла б полюбити його таким чином. Я думаю, що, можливо, за нормальних обставин, якби ми були разом, як звичайні підлітки, а в нього було звичайне життя з будинком, ми могли б стати такою парою. Той тип, який так легко сходиться і ніколи не стикається з життям, в яке іноді втручається жорстокість.

Того вечора я навіть не намагалася змусити його передумати. Я відчуваю, що між нами є такий зв'язок, який не зміг би зруйнувати навіть пекельний вогонь. Я відчуваю, що він може піти служити в армію, а я проведу свої роки у підлітковому віці, і тоді все повернеться на свої місця, коли настане правильний час.

— Я збираюся дати тобі обіцянку, — сказав він. — Коли моє життя стане досить хорошим, щоб ти стала його частиною, я знайду тебе. Але я не хочу, щоб ти чекала на мене, бо цього може ніколи не трапитися.

Мені не сподобалася ця обіцянка, бо вона означала одну з двох. Або він думав, що ніколи не вийде живим з армії, або він думав, що його життя ніколи не буде досить хорошим для мене.

Його життя вже було досить гарним для мене, але я кивнула головою і змусила себе посміхнутися.

— Якщо ти не повернешся за мною, то я прийду за тобою. І це буде не красиво, Атласе Корріган.

Він засміявся з моєї загрози.

— Ну знайти мене буде нескладно. Ти точно знаєш, де я буду.

Я посміхнулась.

— Там, де все краще.

Він усміхнувся у відповідь.

— У Бостоні.

А потім він поцілував мене.

Еллен, я знаю, що ти вже доросла і знаєш, що буде далі, але мені все одно ніяково розповідати тобі, що сталося за ці кілька годин. Скажімо так, ми обидва багато цілувалися. Ми обидва багато сміялися. Ми обоє багато любили. Ми обидва багато дихали. Дуже багато. І нам обом довелося прикрити роти і бути настільки тихими та нерухомими, наскільки це було можливо, щоб нас не спіймали.

Коли ми закінчили, він притис мене до себе, шкіра до шкіри, рука до серця. Він поцілував мене і глянув прямо в мої очі.

— Я люблю тебе, Лілі. Все, що ти є. Я люблю тебе.

Я знаю, що цими словами часто кидаються, особливо підлітки. Часто передчасно та безпідставно. Але коли він сказав їх мені, я знала, що він каже це не так, ніби закоханий у мене. Це було не таке "Я люблю тебе".

Уявіть всіх людей, яких ви зустрічаєте у своєму житті. Їх так багато. Вони приходять, як хвилі, приливаючи та йдучи разом з відливом. Деякі хвилі набагато більші та справляють сильніший вплив, ніж інші. Іноді хвилі приносять із собою речі з морського дна, і вони залишають їх викинутими на берег. Відбитки на піщинках, які доводять, що хвилі колись були там, довго після того, як приплив спав.

Саме це казав мені Атлас, коли сказав «Я тебе кохаю». Він давав мені зрозуміти, що я найбільша хвиля, яку він коли-небудь зустрічав. І я стільки привіз із собою, що мої враження завжди будуть із тобою, навіть коли настане відлив.

Після того як він освідчився мені, він сказав, що в нього є для мене подарунок на день народження. Він дістав невеликий коричневий пакунок.

— Тут небагато, але це все, що я міг собі дозволити.

Я відкрила пакет і дістала найкращий подарунок, який я колись отримувала. Це був магніт із написом "Бостон" на верхній частині. Внизу крихітними літерами було написано: "Там, де все краще". Я сказала йому, що збережу його назавжди і щоразу, коли дивитимуся на нього, думатиму про нього.

Коли я починала цей лист, я сказала, що мій шістнадцятий день народження був одним із найкращих днів у моєму житті. Бо до цієї секунди так воно й було.

А ось наступні кілька хвилин — ні.

До того, як Атлас з'явився тієї ночі, я не чекала його, тож не думала замикати двері своєї спальні. Батько почув, як я там з кимось розмовляю, і коли він відчинив двері і побачив Атласа в ліжку зі мною, він розлютився

більше, ніж я його бачила. І Атлас опинився у невідомому становищі, оскільки не був готовий до того, що сталося далі.

Я ніколи не забуду цей момент, доки живу. Я була зовсім безпорадна, коли мій батько накинувся на нього з бейсбольною битою. Звук кісток, що ламаються, був єдиним, що пробивалося крізь мої крики.

Я й досі не знаю, хто викликав поліцію. Я впевнена, що це була моя мати, але минуло вже шість місяців, а ми так і не поговорили про ту ніч. До того часу, коли поліцейські дісталися моєї спальні і відтягли від мене батька, я навіть не впізнала Атласа, настільки він був весь у крові.

Я була в істериці.

Їм довелося не тільки забрати Атласа на машині швидкої допомоги, але й викликати швидку для мене, бо я не могла дихати. Це була перша та єдина панічна атака у моєму житті.

Ніхто не міг сказати мені, де він і чи гаразд він взагалі. Мого батька навіть не заарештували через те, що він зробив. Пройшла чутка, що Атлас жив у тому старому будинку і що він був безпритульним. Мій батько став шанований за свій героїчний вчинок — врятував свою маленьку дівчинку від бездомного хлопчика, який маніпуляціями змусив її зайнятися з ним сексом.

Мій батько сказав, що я зганьбила всю нашу сім'ю, давши місту привід для пліток. І дозвольте мені сказати, вони досі пліткують про це. Сьогодні в автобусі я чула, як Кеті розповідала комусь, що намагалася попередити мене про Атласа. Вона сказала, що знала, що він поганий з того моменту, як побачила його. Що за нісенітниця.

Якби Атлас їхав зі мною в автобусі, я б, мабуть, промовчала і поставилася до цього по-дорослому, як він намагався навчити мене. Натомість я була така зла, що повернулася і сказав Кеті, що вона може йти до біса. Я сказала їй, що Атлас — краща людина, ніж вона будь-коли буде, і якщо я ще хоч раз почую, як вона говорить про нього погано, вона пошкодує про це.

Вона тільки закотила очі та сказала:

«Господи, Лілі. Він промив тобі мізки? Він був брудним, злодієм, безхатьком, який, ймовірно, вживав наркотики. Він використовував тебе для їжі та сексу, а тепер ти його захищаєш?»

Їй пощастило, що автобус зупинився біля мого будинку. Я схопила свій рюкзак і вийшла з автобуса, далі зайшла до будинку та проплакала у своїй кімнаті три години поспіль. Тепер у мене болить голова, але я знаю, що єдине, що допоможе мені відчувати себе краще, це те, що я нарешті викладу все це на папері. Я уникала писати цього листа вже півроку.

Не ображайся, Еллен, але моя голова все ще болить. І серце також. Можливо, зараз навіть більше, ніж учора. Цей лист анітрохи не допоміг.

Думаю, я збираюся зробити перерву в листуванні з тобою на деякий час. Листи до тебе нагадують мені про нього, і все це надто боляче. Поки він не повернеться за мною, я вдаватиму, що все гаразд. Я продовжуватиму прикидатися, що пливу, тоді як насправді все, що я роблю, це пливу.

Ледве утримуючи голову над водою.

— Лілі.

Я закриваю щоденник, прочитавши останню сторінку.

Я не знаю, що відчувати, бо відчуваю все. Лють, любов, смуток, щастя.

Мені завжди не подобалося те, що я не міг пригадати більшу частину тієї ночі, хоч би як я намагався згадати кожне слово, сказане між нами. Те, що Лілі записала все це, — подарунок, хоч і сумний.

Було так багато речей у той час у моєму житті, що я боявся, що вона була занадто крихкою, щоб почути. Я лише хотів захистити її від негативних речей, що відбуваються в моєму житті, але, читаючи її

слова, я зрозумів, що вона не потребувала захисту. Вона могла б допомогти мені впоратися із цим.

Це змушує мене написати їй ще одного листа, але ще більше мені хочеться опинитися в її присутності та поговорити про це віч-на-віч. Я знаю, що ми не поспішаємо події, але чим більше я перебуваю поряд з нею, тим більше мені не терпиться знову опинитися поряд з нею.

Я встаю, щоб віднести щоденник у будинок і взяти щось випити в очікуванні, але зупиняюся, щойно підходжу до стійки. На іншому кінці провулка горить ліхтар, освітлюючи будівлю, і світом рухається тінь.

Тінь рухається будівлею в іншому напрямку, ніби те, що відкидає тінь, йде в мій бік. Я відступаю на крок, щоб лишитися непоміченим. Зрештою, хтось з'являється в полі зору. Дитина закриває задні двері. Я не знаю, чи ця дитина є моїм братом, але це напевно та сама людина, яку я бачив на записах з камер спостереження у Corrigan's. Той самий одяг, та ж толстовка, натягнута на обличчя.

Я залишаюся непомітним і спостерігаю за ним, з кожною секундою все більше переконуючись, що це саме той, про кого я думаю. Він складений, як я. Він навіть рухається, як я. Мене переповнює тривожна енергія, бо хочу зустрітися з ним. Я хочу сказати йому, що я не гніваюсь і що я знаю, через що він проходить.

Я впевнений, що не сердився б на того, хто це робить, перш ніж як зрозумів, що це може бути мій брат. Важко сердитись на дитину, але особливо важко сердитися на дитину, яку виховала та сама жінка, яка намагалася виховати мене. Я знаю, як це робити все можливе, щоб вижити. Я також знаю, як це, коли ти готовий на все, щоб привернути чийось увагу. Будь-кого. У моєму дитинстві були моменти, коли я просто хотів, щоб мене помітили, і я маю таке почуття, що саме це тут і відбувається.

Він сподівається, що його зловлять. Це більше схоже на крик уваги, ніж на щось інше.

Він підходить до задніх дверей ресторану без найменшого вагання. Це місце стало для нього знайомим. Він перевіряє, чи замкнені задні двері. Коли вони не відкриваються, він дістає з толстовки новий балончик із фарбою.

Я чекаю, доки він підніме його, і тоді я вирішую заявити про свою присутність.

— Ти тримаєш його неправильно.

Мій голос лякає його. Коли він повертається і дивиться на мене, і я бачу, наскільки він насправді молодий, мої серцеві струни натягуються так сильно, що здається, ніби вони ось-ось лопнуть. Я намагаюся представити Тео тут одного посеред ночі.

Страх у його очах досі залишається юним. Коли я починаю йти до нього, він відступає на крок, озираючись на всі боки в пошуках швидкого порятунку. Але він не намагається тікати.

Я впевнений, що йому цікаво, що станеться. Чи не тому він тут з'являється ніч за ніч?

Я простягаю руку за балончиком із фарбою. Він вагається, але потім передає його мені. Я показую, як правильно його тримати.

— Якщо тримати ось так, то фарба не капатиме. Ти тримаєш його надто близько.

Всі емоції пробігають по його обличчю, поки він вивчає мене: від гніву до розчарування і зради. Ми вдвох мовчимо, розуміючи, наскільки ми схожі. Ми обоє схожі на нашу матір. Та сама лінія щелепи, ті ж світлі очі, той самий рот, аж до ненавмисного похмурого виразу. Для мене це дуже багато. Я змирився з думкою, що в мене немає сім'ї, але він у плоті. Це змушує мене задуматись, що він відчуває, коли дивиться на мене. Злість, очевидно. Розчарування.

Я притуляюся плечима до будівлі, дивлячись на нього зверху вниз з цілковитою прозорістю.

— Я не знав про твоє існування, Джоше. Дізнався лише кілька годин тому.

Хлопець засовує руки в кишені своєї толстовки та дивиться на свої ноги.

— Нісенітниця собача, — бурмоче він.

Його твердість у такому молодому віці засмучує мене.

Я не звертаю уваги на гнів у його відповіді та дістаю ключі, щоб відімкнути задні двері ресторану.

— Ти голодний? — Я тримаю двері для нього.

Він виглядає так, ніби хоче втекти, але після секундного вагання, пригинає голову й заходить усередину.

Я вмикаю світло і проходжу на кухню. Я беру інгредієнти, щоб приготувати йому смажений сир, і починаю готувати, доки він повільно ходить навколо, розглядаючи все навколо. Він торкається речей, відкриває ящики, шафи. Можливо, він проводить інвентаризацію для наступного разу, коли вирішить проникнути. А може, його цікавість — це прикриттям для його страху.

Я накладаю йому їжу, коли він нарешті заговорить.

— Звідки ти знаєш, хто я, якщо не знав про моє існування?

Відчувається, що це може призвести до довгої розмови, і я волів би, щоб вона відбулася, якщо йому буде зручно. Тут немає столу з кріслами, тому я показую у бік дверей, що ведуть до їдальні. Світла від покажчиків виходу достатньо, тому мені не потрібно вмикати світло в їдальні.

— Сідай тут. — Я вказую на восьмий столик, і він сідає на те саме місце, де сьогодні ввечері сиділа наша мати.

Він починає їсти, як тільки я ставлю йому їжу.

— Що ти хочеш випити?

Він ковтає, а потім знизує плечима.

— Що завгодно.

Я повертаюся на кухню і наливаю йому склянку води з льодом, а потім сідаю навпроти крісла. Він випиває половину склянки одним ковтком.

— Твоя мати з'явилася тут сьогодні ввечері, — говорю я. — Вона шукає тебе.

Він робить байдуже обличчя, і продовжує їсти.

— Де ти зупинявся?

— У різних місцях, — каже він з повним ротом.

— Ти ходиш до школи?

— Останнім часом, ні.

Я даю йому з'їсти ще кілька шматочків, перш ніж продовжити.

Останнє, що я хочу зробити, це вибити його з колії надто великою кількістю питань.

— Чому ти втік? — питаю я. — Через неї?

— Саттон?

Я киваю.

Цікаво, які у них стосунки, якщо він навіть не називає її "мамою".

— Так, ми посварилися. Ми завжди сваримося через дурне лайно.

Він з'їдає останній шматочок, потім випиває залишки води.

— А твій тато? Тім?

— Він пішов, коли я був маленьким.

Його очі блукають кімнатою і зупиняються на дереві.

Коли він знову дивиться на мене, він схиляє голову.

— Ти багатий?

— Якби я був багатий, я б тобі не сказав. Ти вже кілька разів намагався мене пограбувати.

Я бачу, як на його губах грає усмішка, але він відмовляється її відпустити. Він ще більше розслабляється у кріслі, відтягуючи толстовку від обличчя. Пасма жирного каштанового волосся падають вперед, і він відкидає їх назад. Його волосся має форму стрижки, яку давно потрібно було підстригти, з боків вони відросли занадто довгими та нерівними.

— Вона сказала мені, що ти пішов через мене. Вона сказала, що ти не хотів мати брата.

Мені доводиться стримувати своє роздратування.

Я підсуваю до себе його порожню тарілку з їжею та склянку й підвожуся.

— Я не знав про тебе до сьогодні, Джоше. Присягаюся. Я був би поруч, якби знав.

Він дивиться на мене зі свого місця, вивчаючи мене.

Цікавиться, чи він може мені довіряти.

— Тепер ти знаєш про мене. — Він каже це так, ніби це виклик, щоб стати кращим. Довести, що його низькі очікування від світу є помилковими.

Я киваю головою у бік дверей на кухню.

— Ти правий. Ходімо.

Він не одразу виходить з-за столу.

— Куди?

— До мене додому. У мене є кімната для тебе, якщо тільки ти перестанеш так багато лаятись.

Він піднімає брову.

— Ти що, якийсь релігійний псих?

Я жестом велю йому встати.

— Одинадцятирічна дитина, що постійно бурмочить лайки, виглядає зневіреною. Це не круто, поки тобі не виповниться хоч би чотирнадцять.

— Мені не одинадцять, а дванадцять.

— О. Вона сказала, що тобі одинадцять. Все одно. Занадто малий, щоб бути крутим.

Джош підводиться і починає йти за мною через кухню.

Я повертаюся до нього, коли протискаю назад у двері.

— І на майбутнє, ти неправильно написав "мудак". Там немає "в".

Розділ 16

Лілі

Ви втрачаєте своє право на ранок після народження дитини.

Раніше я розплющувала очі і лежала в ліжку кілька хвилин, перш ніж схопити телефон і надолужити все, що могла пропустити уві сні. Я випивала чашку кави, а потім подумки планувала свій день, поки приймала душ.

Але тепер, коли у мене є Еммі, її ранковий крик вириває мене з ліжка, і я стаю її ховрахом ще до того, як встигаю попісяти. Я поспішаю її помити, поспішаю її переодягнути, поспішаю її нагодувати. Коли я закінчую з ранковими материнськими обов'язками, я спізнююся на роботу і ледве встигаю зробити щось для себе. Ось чому я обожаю недільний ранок. Таке відчуття, що це єдиний день тижня, коли я почуваюся спокійно. Коли Еммі прокидається в неділю, я завжди беру її з собою в ліжко. Ми лежимо разом, і я слухаю її белькіт, і зовсім не поспішаю вставати й кудись йти.

Іноді, як зараз, вона знову засинає, і я просто дивлюся на неї довгий час, дивуючись диву, яким є материнство. Я хапаю свій телефон і фотографую її, щоб написати Райлу, але вагаюся, перш ніж натиснути «Надіслати». Я зовсім не сумую за Райлом, але в такі моменти мені стає сумно, що Райлі не може робити це з нами, або я не можу розділити з ними радості, які вони відчують разом. Немає нічого кращого, ніж любити дитину, яку ви зробили з людиною, з якою ви її створили, тому я завжди намагаюся надсилати йому фотографії та відео. Але я все ще засмучена через вчорашній вечір, і мені поки не хочеться простягати руку. Збережу картинку для більш спокійного дня.

Чортів Райл.

Розлучення — це складно. Я знала, що так буде, але це набагато складніше, ніж я очікувала. І орієнтуватися в розлученні з дитиною в мільйон разів складніше. Ви застрягли в спілкуванні з цією людиною на все життя. Ви повинні або вигадати спосіб планувати вечірки з нагоди дня народження разом, або придумати, як миритися з окремим святкуванням. Ви повинні планувати, які свята кожен із вас може провести зі своєю дитиною, які дні тижня, а іноді й години. Ви не можете клацнути пальцями і покінчити з людиною, за яку ви вийшли заміж і з якою розлучилися. Ви застрягли з ним. Назавжди. Я назавжди застрягла з почуттями Райла, і, чесно кажучи, я починаю втомлюватися від постійної жалості до нього, занепокоєння за нього, страху перед ним, зважати на його почуття.

Як довго я маю чекати, перш ніж почну зустрічатися з кимось ще, щоб не виправдовувався йому у його ревнощах? Як довго мені доведеться чекати, перш ніж я скажу йому, що зустрічаюся з Атласом, якщо ми з Атласом станемо чимось особливим? Як довго я зможу приймати рішення про своє життя, не переймаючись його почуттями? Мій телефон вібрує. Це моя мама дзвонить. Я вибираюся з ліжка та йду у вітальню, перш ніж відповісти.

— Привіт.

— Чи можна мені взяти Емерсон сьогодні?

Я сміюся з її кричущої зневаги до доньки тепер, коли в неї є онука.

— У мене все добре, ти як? — Моя мама любить Еммі так само сильно, як і я, — я в цьому переконана. Коли Еммі виповнилося шість тижнів, мама почала брати її з собою на кілька годин, доки я працювала. Насправді минулого місяця вона ночувала у неї вдома — це була перша ніч Еммі далеко від мене з тих пір, як вона народилася. Вона заснула у моєї матері, і ніхто з нас не хотів її будити, тому я повернулася за нею наступного ранку.

— Роб і я поряд, ми могли б забрати її за двадцять хвилин. Ми йдемо до ботанічного саду. Я подумала, що було б добре забрати її. Я впевнена, що ти могла б використати цей час.

— Так, звичайно. Я одягну її.

За півгодини в мої двері постукали. Я відкриваю й пропускаю всередину маму та Роба. Моя мати мчить через вітальню прямо до Еммі, яка лежить на килимку, на підлозі.

— Привіт, мамо. — Я говорю це дражнячи.

— Поглянь на це чарівне вбрання, — каже мама, беручи її на руки. — Я купила їй це?

— Ні, насправді це старий костюм від Райлії. — Приємно, що Райлія на пів року старша. Нам не довелося купувати Еммі багато одягу, тому що Аліса дає мені більш ніж достатньо одягу Райлії. І вона завжди у відмінному стані, тому що я не думаю, що Райлія колись одягала що-небудь двічі.

Еммі одягнена в вбрання, яке Райлія одягла на свій перший день народження. Я сподівалася, що врешті-решт його передадуть Еммі, бо він чарівний. Це пара рожевих легінсів із зеленими цілими кавунами та зелений топ із довгими рукавами з рожевою скибочкою кавуна у центрі. Моя мама купила майже все, що носить Еммі, включаючи синю куртку, яку я зараз на неї надягаю.

— Це не поєднується з її вбранням, — каже мама. — Де рожевий жакет, який я їй купила?

— Цього надто мало, а це куртка, і їй рік. Не має значення, якщо вона не підходить.

Моя мати пирхає, і за виразом її обличчя я можу сказати, що сьогодні вдень Еммі повернеться додому в новенькій куртці. Я цілую Еммі в щоку, і мама прямує до дверей.

Я даю Робу сумку з підгузками, і він перекидає її через плече.

— Хочеш, я її понесу? — Запитує він мою матір.

Вона стискає Еммі міцніше.

— Вона в мене.

Вона звертається до мене через плече.

— Ми повернемося за кілька годин.

— Приблизно коли? — питаю я. Зазвичай я не уточнюю з нею час, але думаю спитати Атласа, чим він зараз займається. Ми можемо пообідати, тому що сьогодні ми обидва вихідні, а я вільна від дитини.

— Я тобі напишу. Чому ти питаєш? Кудись збираєшся? — вона питає. — Я думала, ти просто виспишся.

Я не наважуюсь сказати їй, що можу втекти, щоб познайомитися з хлопцем. Вона запитувала мене після закриття ботанічного саду.

— Та я, мабуть, посплю. Однак я залишу свій телефон увімкненим. Веселіться.

Моя мати виходить за двері і йде коридором, але Роб зупиняється і дивиться на мене.

— Переконайся, що ти паркуєш свою машину в тому самому місці. Вона помітить, якщо ти її перемістиш, і ставитиме запитання.

Він підморгує, явно показуючи, що розуміє мене краще, ніж вона.

— Дякую за попередження, — шепочу я.

Я зачиняю двері та йду шукати свій телефон. Я поспішала одягнути Еммі та вийти за двері, тому я не дивилася у свій телефон з того часу, як повісила слухавку після розмови з мамою. В мене пропущений дзвінок від Атласу двадцять хвилин тому. Мій шлунок перевертається в передчутті. Я сподіваюся, що він сьогодні не працює.

Я вмикаю телефон, щоб перевірити свій зовнішній вигляд, а потім дзвоню йому по відеочату. Я була не в захваті, коли він вперше зателефонував мені відеочатом, але тепер це здається природним. Я хочу дивитися на нього. Мені подобається бачити, у що він одягнений і де він знаходиться, і який у нього вираз обличчя, коли він каже те, що каже. Я вже посміхаюся, коли чую звук, який означає, що він відповів на дзвінок.

Він піднімає телефон, і коли я нарешті розумію, на що дивлюся, то бачу, що він стоїть на незнайомій кухні. Вона біла, світла та відрізняється від тієї кухні, яку я пам'ятаю, коли майже два роки тому була в нього вдома.

— Доброго ранку, — каже він.

Він усміхається, але виглядає втомленим, ніби щойно прокинувся чи ось-ось засне.

— Привіт.

— Добре спалося? — Запитує він.

— Так, нарешті. — Примружуюся, намагаючись зазирнути за нього.
— Ти переробив свою кухню?

Атлас озирається через плече, а потім знову дивиться на мене.

— Я переїхав.

— Що? Коли?

— На початку цього року. Продав свій будинок і купив інший ближче до ресторану.

— Ой. Це добре. — Ближче до ресторану означає ближче до мене. Цікаво, як далеко ми тепер живемо одне від одного. — Ти готуєш?

Атлас спрямовує телефон на стільницю. Там сковорода з яйцями, купа бекону, млинці та дві тарілки. Дві склянки соку.

Моє серце падає.

— Це дуже багато їжі, — кажу я, намагаючись приховати величезні ревнощі, що охопила мене.

— Я не один, — каже він, повертаючи екран до обличчя. — Має бути моє розчарування ясно написано на моєму обличчі, і він одразу хитає головою. — Ні, Лілі. Це не ...

Він сміється і виглядає схвильованим. Його реакція чарівна, але ще зовсім обнадіює. Він піднімає телефон трохи вище, поки я не бачу людину, яка стоїть позаду нього. Не знаю хто з ним, але це не інша жінка. Це дитина.

Хлопець, який виглядає так само як Атлас, і він дивиться прямо на мене очима, які виглядають так само як очі Атласа.

Має дитину, про яку я не знаю? Що тут відбувається?

— Вона думає, що я твій син, — каже дитина. — Ти її лякаєш.

Атлас одразу спрямовує телефон на себе.

— Він не мій син. Він мій брат.

— Брат?

Атлас пересуває телефон так, що я знову дивлюсь на брата.

— Передай привіт Лілі.

— Ні.

Атлас закочує очі та кидає на мене погляд, що вибачається.

— Він якийсь недоумок.

Він каже це прямо перед своїм молодшим братом.

— Атласе! — шепочу я, вражена кожною частиною цієї розмови.

— Все гаразд, він знає, що він недоумок.

Я бачу, як дитина позаду неї сміється, тому я знаю, що вона знає, що Атлас жартує. Але я так збентежена.

— Я гадки не мала, що в тебе є брат.

— Я теж не знав. Дізнався вчора ввечері після нашого побачення.

Я згадую вчорашній вечір і те, як було очевидно, що його щось турбує в отриманому повідомленні, але я гадки не мала, що це сімейна проблема. Думаю, це пояснює чому його мати намагалася зв'язатися з ним.

— Звучить так, ніби у вас є над чим працювати сьогодні.

— Зачекай, не вішай трубку, — каже він.

Він виходить із кухні в іншу кімнату для усамітнення. Зачиняє двері та сідає на ліжку.

— У печива ще є хвилин десять, я можу побалакати.

— Ого. Млинці та печиво. Він щасливчик. Я пила чорну каву на сніданок.

Атлас усміхається, але його усмішка не сягає його очей. Здавалося, що він був у гарному настрої перед братом, але тепер, коли він наодинці зі мною, я бачу напругу в тому, як він тримається.

— Де Еммі? — він питає.

— Моя мама забрала її на кілька годин. — Коли з'ясовується, що ми обидва не на роботі, а в мене немає Еммі, він зітхає, наче йому ніяково.

— Ти маєш на увазі, що в тебе справді є вільний день?

— Все гаразд, ми не поспішаємо, пам'ятаєш? Крім того, не кожен день дізнаєшся, що маєш молодшого брата.

Він проводить рукою по волоссю і зітхає.

— Це він хуліганив у ресторанах.

Я здригаюся від цього коментаря. Мені треба почути більше про цю історію.

— Ось чому моя мати намагалася зателефонувати мені минулого тижня, щоб дізнатися, чи маю новини від нього. Я почуваюся недоумком через те, що зараз заблокував її номер.

— Ти не знав.

Я стою у своїй вітальні, але я хочу сісти для цієї розмови. Я підходжу до дивана і кладу телефон на підлокітник, підтримуючи його за допомогою PopSocket.

— Він знав про тебе?

Атлас киває.

— Так, і він думав, що я знаю про нього, тому він зганяв свій гнів у моїх ресторанах. Якщо не рахувати тисячі доларів, які він мені коштував, він здається гарним хлопцем. Або, принаймні, здається, що він має потенціал стати гарною дитиною. Я не знаю, чи він пройшов через те лайно, через яке я пройшов з моєю матір'ю, тож неможливо сказати, що це з ним зробило.

— Твоя мати теж там?

Атлас хитає головою.

— Я ще не сказав їй, що знайшов його. Я розмовляв зі своїм другом, юристом, і він сказав, що чим раніше я їй це скажу, тим краще, щоб вона не могла використати це проти мене.

Використовувати проти нього?

— Ти хочеш отримати над ним опіку?

Атлас без вагань киває.

— Я не знаю, чи можливо це, Джош хоче, але немає іншого варіанту, з яким я міг би жити. Я знаю, яка вона мати. Він згадав, що хоче знайти свого батька, але Тім ще гірший, ніж моя мати.

— Які права у тебе як у брата? Будь-які?

Атлас хитає головою.

— Ні, якщо моя мати не погодиться дозволити йому жити зі мною. Не чекав цієї розмови. Вона відмовиться просто на зло мені, але ... — Атлас важко зітхає. — Якщо він залишиться з нею, він не матиме жодного шансу. З ним уже важче, ніж зі мною у тому віці.

Він злий.

— Я боюся того, у що може вилитися цей гнів, якщо він не набуде якоїсь стабільності у своєму житті. Але хто сказав, що я здатен на щось подібне? Що, якщо я облажаюся з ним ще більше, ніж моя мати?

— Не облажаєшся, Атласе. Ти знаєш, що все буде не так.

Він сприймає мою впевненість швидкою посмішкою.

— Тобі легко казати, ти — природна у вихованні дітей.

— Я просто добре вдаю, — кажу я. — Уявлення не маю, чим я займаюся. Жоден батько цього не знає. Ми всі сповнені синдрому самозванця, вдихаючи його щохвилини.

— Чому це одночасно і втішно, і лякаюче? — Запитує він.

— Ти щойно охарактеризував батьківство цими двома словами. — Він видихає. — Мабуть, мені потрібно повернутися туди та переконатися, що він не грабує мене. Я подзвоню тобі сьогодні пізніше, гаразд?

— Добре. Хай щастить.

Те, як Атлас тихо вимовляє слово «прощай» у відповідь, страшенно сексуально.

Закінчивши розмову, я падаю на ліжко й зітхаю. Мені подобається те, що відчуваю після розмови з ним.

Він викликає в мене запаморочення, приплив енергії та щастя, навіть коли дзвінок такий самий шокуючий і хаотичний, як цей.

Я хотіла б знати, де він живе. Я б обійняла його, проїжджаючи повз, так само як він обійняв мене минулої ночі.

Я ненавиджу всю цю ситуацію, але водночас я рада за нього. Я не можу уявити, яким самотнім він почував себе з того часу, як я зустріла його, не маючи сім'ї у своєму житті. І ця бідна дитина. Це як той Атлас, ніби однієї дитини, яка відчуває, що її не любить власна мати -недостатньо.

Мій телефон дзвонить, показуючи, що я маю повідомлення. Я посміхаюся, коли бачу, що то від нього. Я посміхаюся ще ширше, коли бачу який довгий текст:

«Дякую за те, що ти зараз найвтішніша частина мого життя. Дякую за те, що ти завжди була маяком, який мені потрібен щоразу, коли я відчуваюся втраченим. Чи хочеш ти світити на мене, чи ні? Я вдячний тобі. Я сумував за тобою. Я обов'язково мусив тебе поцілувати.»

Я закриваю рота рукою, коли закінчую читати.

Я переповнена емоціями, я не знаю, куди їх подіти.

Джошу пощастило, що ти тепер є в його житті.

За кілька секунд Атлас побачить моє повідомлення.

Потім надсилаю ще одне. І ти маєш рацію. Тобі обов'язково треба було мене поцілувати.

Атлас також отримав це повідомлення.

Розділ 17

Атлас

Джош мені не довіряє, але я його виснажу. Готовий посперечатися, що він нікому не довіряє, тому я не сприймаю це на свій рахунок. Якщо його дитинство чимось схоже на моє, я впевнений, що у віці дванадцяти років він був загартований так, як жодна дитина не повинна бути знайома. Незважаючи на те, що він не дивиться на мене недовірливими очима, я також відчуваю, що він виявляє до мене цікавість. Він не ставить багато запитань, але спостерігає за мною так, що стає очевидним, що у нього на кінчику язика крутиться мільйон запитань.

З якоїсь причини він мовчить. Він, мабуть, дивується, чому я так легко з ним вчинив минулої ночі, коли дізнався, що це він розгромив мої ресторани. Він також, мабуть, дивується, чому я не знав про нього і чому я так сильно відрізняюся від нашої матері та Тіма. Що б він не думав, він намагається тримати у вузді вираз свого обличчя. Я не хочу, щоб він відчував себе некомфортно, тому велику частину часу я розмовляю, поки він снідає.

Це не так складно. У мене стільки ж запитань до нього, як у нього до мене. Це одна з причин, через яку я не міг заснути минулої ночі, коли ми нарешті дісталися мого будинку.

Я продовжував прислухатися до звуку, коли він намагатиметься вислизнути з дому. Чесно кажучи, я був приголомшений, що вранці він все ще був тут. Хоч як би мої запитання дратували його, я пам'ятаю, як це бути дванадцятирічним. Все, що я хотів, це щоб хтось цікавився мною, навіть якщо вони вдавали, що цікавляться. Якщо його життя чимось схоже на моє, то уже дванадцять років його ігнорують, і я не дозволю йому почуватися так у моїй оселі. Але я ставив йому лише безпечні запитання.

Я перейду до більш складних речей пізніше.

Джош їсть по одному шматку за один раз. Спочатку бісквіт, потім бекон.

Він уперше нарізує млинці, коли я говорю:

— Чим ти цікавишся? Є захоплення?

Він відкушує, і одна його брова трохи піднімається, але я не знаю чому, через їжу, чи через моє запитання.

— Чому?

— Чому я питаю, що тебе цікавить? — Його шия напружується, коли він киває. — Я пропустив дванадцять років твого життя. Я хочу знати, хто ти.

Джош розриває зоровий контакт і кладе до рота ще млинців.

— Манга, — бурмотить він.

Це мене вражає. Але завдяки Тео, я дійсно знаю, що таке манга.

— Який твій улюблений серіал?

— Один шматочок. — Він хитає головою, стираючи цю відповідь. — Ні, Людина з бензопилою, мабуть, мій улюблений.

Це приблизно те, що я можу сказати в цій розмові, не виглядаючи при цьому неосвіченим.

— Ми можемо піти до книгарні пізніше, якщо хочеш.

Він киває.

— Гарні млинці.

— Дякую.

Я дивлюся, як він робить ковток соку, а коли ставить склянку, каже:

— Що тебе цікавить? — Він киває у бік тарілки. — Окрім кулінарії.

Я не знаю, що на це відповісти. Більшість часу я приділяю своїм ресторанам. Весь час я витрачаю на ремонт будинку, прання, сон.

— Мені подобається кулінарний канал.

Джош хихикає.

— Це сумно.

— Чому?

— Я сказав, крім готування.

Це складніше питання, ніж я думав, тепер, коли він знову був поставлений.

— Мені подобаються музеї, — говорю я. — І ходити у кіно. І мандрувати. Я просто не роблю нічого із цього.

— Бо ти завжди працюєш?

— Так.

— Як я й сказав. Сумно. — Він нахилиється над тарілкою, щоб відкусити ще шматок млинця. Питання типу "розкажи про себе" не допомагають, тому я одразу переходжу до справи.

— Чому ви посварилися?

Він знизує плечима.

— У половині випадків я навіть не знаю, що, чорт забирай, я роблю неправильно. Вона просто сердиться без причини.

Я можу це зрозуміти.

Я даю йому трохи поїсти, перш ніж поставити наступне запитання.

— Де ти зупинився?

Джош не дивиться на мене. Якийсь час він перекладає їжу на тарілці, а потім каже:

— Твій ресторан.

Його очі поволі повертаються до моїх.

— У тебе зручний диван у кабінеті.

— Ти спав у ресторані? Як довго?

— Два тижні.

Я в шоці.

— Як ти потрапив усередину?

— У тому ресторані немає сигналізації, і я нарешті зрозумів, як зламати замок після кількох спроб. А ось в інший твій ресторан було надто складно потрапити. — Ти вмієш обирати...

Я не можу стримати сміх. Бред і Дерін будуть у захваті, коли скажуть, "я ж тобі казав".

— Чому ти перейшов від ночівлі до вандалізму?

Джош неохоче дивиться на мене.

— Я не знаю. Напевно, я був злий. — Він відсуває тарілку і відкидається на спинку стільця. — Що тепер? Чи я маю повернутися до неї?

— Що ти хочеш, щоб сталося?

— Я хочу жити з батьком. — Він чуває лікоть. — Ти можеш допомогти мені знайти його?

Я хочу знайти Тіма приблизно так само сильно, як хотів знайти свою матір, а це зовсім не так.

— Ти щось знаєш про нього?

— Я думаю, що він зараз мешкає у Вермонті. Я просто не знаю де.

— Коли ти його востаннє бачив?

— Декілька років тому. Але він більше не знає, де мене знайти.

Джош зараз виглядає на свій вік. Тендітна дитина, кинута батьком, але відмовляється втрачати надію. Я не хочу бути тим, хто вирве це в нього, тож просто киваю.

— Так, я подивлюся, що можу зробити. Але зараз мені потрібно повідомити твою матір, що з тобою все в порядку. Я мушу подзвонити їй.

— Чому?

— Якщо я цього не зроблю, то це може бути розцінено як викрадення.

— Ні, якщо я тут з власної волі, — каже він.

— Навіть якщо ти тут добровільно. Ти ще недостатньо дорослий, щоб вирішувати, де ти хочеш жити, і зараз твоя мати має право опіки над тобою.

Він помітно дратується.

З похмурым виглядом дивиться на свій сніданок, але більше не відкушує. Я відходжу, щоб зателефонувати до Саттони. Я розблокував її номер після того, як минулої ночі вона вийшла з мого ресторану на випадок, коли їй знадобиться зв'язатися зі мною.

Я набираю її номер та прикладаю телефон до вуха. Після кількох гудків вона, нарешті, відповідає дуже млявим привітанням.

— Привіт. Я знайшов його.

— Це хто? — Я ненадовго заплющую очі, чекаючи, поки вона прокинеться і згадає, що її син зник. За кілька секунд вона каже: — Атлас?

— Так. Я знайшов Джоша.

Я чую шурхіт з її боку, ніби вона схоплюється з ліжка.

— Де він був?

Я справді не хочу на це відповідати. Я знаю, що вона його мати, але це не її справа, де він був, а така думка дуже незвичайна.

— Я не знаю, де він був, але зараз він зі мною. Послухай... Мені цікаво, чи він може залишитися зі мною на якийсь час? Може, дати тобі перепочинок?

— Ти хочеш, щоб він залишився там із тобою?

Те, як вона наголошує на останньому слові, змушує мене здригнутися. Це буде складніше, ніж я гадав. Вона з тих, хто бореться заради боротьби, незалежно від того, якого результату вона справді хоче. — Я можу записати його до школи та простежити, щоб він ходив туди, — пропоную я. — Це зніме з тебе відповідальність за прогули.

На її боці тиша, наче вона міркує над цим.

— Такий мученик, — бурмотить вона. — Поверни його. Зараз же.

Вона закінчує розмову. Я намагаюся передзвонити їй тричі, але вона надсилає дзвінки на голосову пошту.

— Звучить не надто багатообіцяюче, — каже Джош.

Він стоїть у дверях кухні. Я не впевнений, як багато він чув, але принаймні він не міг чути її голосу. Я прибираю телефон у кишеню.

— Вона хоче, щоб ти повернувся сьогодні. Але я зателефоную адвокату завтра. До біса, я зателефоную до служби захисту дітей, якщо ти хочеш. Просто у неділю я мало що можу зробити.

Плечі Джоша опускаються, коли я говорю це.

— Може, ти хоч даси мені свій номер телефону? — Він питає це так, ніби боїться, що я відмовлю.

— Звісно. Я не покину тебе тепер, коли знаю про твоє існування.

Він копірсається в дірці на рукаві, уникаючи зорового контакту зі мною, коли каже:

— Я б не звинувачував тебе за те, що ти злишся на мене. Я коштував тобі купу грошей.

— Ти справді це зробив, — говорю я. — Ці грінки коштували дорого. Джош сміється вперше за цей ранок.

— Чувак, ці грінки були страшенно смачними.

Я стогну.

— Не вживай це слово.

Готель "Райзмор" знаходиться на іншому боці Бостона. Дорога туди займає сорок п'ять хвилин з урахуванням пробок, і це навіть не буденний день. Коли ми заїжджаємо на паркування, Джош не одразу виходить із машини. Він просто тихо сидить на пасажирському кріслі.

Сидить, дивлячись на будинок, ніби це останнє місце, де він хотів би опинитися.

Мені не хотілося б повертати його матері, але сьогодні вранці після розмови з Саттон я знову зателефонував своєму другові-юристові. Він сказав, що якщо я хочу зробити все правильно, щоб вона не мала зброї проти мене, єдине, що я можу зробити, це повернути його. А потім, якщо я хочу звернутися до суду, він сказав, що мені потрібно запросити адвоката та пройти весь процес.

Все, що буде зроблено поза цим процесом, може свідчити проти мене.

Очевидно, не можна просто викрасти брата чи сестру, навіть якщо ти знаєш, що вони в небезпеці.

Я хотів пояснити Джошу все це докладніше, щоб він зрозумів, що я не кидаю його з нею, але він так твердо вирішив, що житиме з батьком, що я не впевнений, що він взагалі хоче жити зі мною. І я не

впевнений, що готовий виховувати молодшого брата, але поки я живий, я ніяк не можу добровільно залишити його під опікою цієї жінки, хоча б не спробувавши.

Поки я не придумаю, що робити далі, я не хочу, щоб він опинився в ситуації, коли у нього не буде їжі або грошей, щоб продовжити їхнє перебування в готелі.

Я дістаю гаманець і простягаю йому кредитну картку.

— Чи можу я довірити це тобі?

Джош дивиться на кредитну картку в моїй руці, і очі його трохи розширюються.

— Я не знаю, навіщо тобі це. Я витратив останні два тижні на те, щоби зруйнувати твій бізнес.

Я підштовхую кредитку до нього.

— Використовуй її на предмети першої потреби. Їжа, хвилини для телефону. — Ми зупинилися по дорозі сюди й купили йому телефон із передплатою, щоб він міг залишатися на зв'язку зі мною. — Можливо, новий одяг, який підійде.

Джош неохоче бере кредитну картку з моїх рук.

— Я навіть не знаю, як користуватись такою картою.

— Ти просто проведеш нею. Але не кажи Саттон, що вона є в тебе. — Я показую на його телефон. — Сховай її між чохлом та телефоном.

Він знімає чохол із телефону й кладе кредитну картку всередину.

Потім він каже:

— Дякую. — Він кладе руку на двері машини. — Ти зайдеш поговорити з нею?

Я хитаю головою.

— Напевно, буде краще, якщо я не робитиму цього. Це тільки розлютить її ще більше. Джош зітхає і виходить із машини.

Ми дивимось один на одного кілька секунд, поки він, нарешті, не зачиняє двері машини. Я почуваюся таким дурнем, коли підводжу його сюди. Але я маю зробити все правильно. Якщо я не поверну його, вона може висунути проти мене звинувачення. А знаючи її, вона, мабуть, так і зробить. Буде краще, якщо я залишу його на сьогодні, а завтра, тільки-но почнеться тиждень, я зможу йому телефонувати та з'ясувати, що я можу зробити, щоб перевезти його до себе.

Я знаю, що якщо він залишиться тут з нею, він не матиме жодного шансу. Мені пощастило, що я знайшов Лілі.

Вона врятувала мені життя.

Але я не впевнений, що у світі достатньо успіху, щоб нас обох урятував випадковий незнайомець.

Я — все, що в нього є.

Я залишаюся в машині, поки Джош перетинає паркування. Він піднімається сходами й стукає у другі двері з кінця. Він озирється на мене через плече, і я махаю йому рукою, коли двері відчиняються.

Зі свого місця на стоянці я бачу лють в очах Саттони. Вона одразу ж починає кричати на нього. А потім вона дає йому ляпас.

Моя рука лежить на дверній ручці ще до того, як Джош встигає відреагувати на ляпас. Рука Саттон стискає руку Джоша, коли вона тягне його в готельний номер.

Я перебуваю за кілька футів від своєї машини, коли бачу, як він переступає поріг і зникає в номері. Я піднімаюся сходами по два щаблі за раз, моє серце шалено б'ється. Я досягаю дверей ще до того, як вони зачиняються. Джош все ще намагається піднятися на ноги, але вона нависає над ним, лаючи його.

— Я могла б сісти до в'язниці, ти, маленький засранець!

Вона навіть не підозрює, що я стою в неї за спиною. Я обхоплюю її за талію і відтягую від Джоша, підхоплюючи її й опускаючи на матрац за собою. Це відбувається так швидко, що вона надто шокована, щоб відреагувати.

Я допомагаю Джошові піднятися на ноги. Його телефон лежить на підлозі за кілька футів від нього, тому я беру його і передаю йому, а потім підштовхую його до дверей. Саттон розуміє, що відбувається, і зістрибує з ліжка.

Вона виходить за нами через двері.

— Поверни його!

Я відчуваю її руки на собі. Вона смикає мене за сорочку, намагаючись змусити мене зупинитися або відійти убік, щоб вона могла дістатися до Джоша.

Я підштовхую його вперед.

— Іди в машину.

Він йде до сходів, а я зупиняюся і повертаюся до неї обличчям. Вона швидко задихається, побачивши абсолютну лють у моїх очах.

Потім вона вдаряє долонями по моїх грудях і штовхає мене.

— Він мій син! — кричить вона. — Я викличу поліцію!

Я видаю уривчастий сміх. Я хочу сказати, щоб вона викликала поліцію. Я хочу накричати на неї. Але найбільше я хочу відвести Джоша від неї.

Вона не зруйнує його життя під наглядом. Я не маю сил навіть сказати їй хоч що-небудь. Ця жінка не варта моїх слів.

Я просто йду, залишаючи її кричати на мене, як у старі добрі часи. Джош уже сидить на передньому сидінні моєї машини, коли я повертаюся.

Я зачиняю двері та хапаюся за кермо обома руками, перш ніж завести машину. Мені треба заспокоїтись, аніж я знову виїду на дорогу.

Джош виглядає надзвичайно спокійним для того, що тільки-но сталося. Це змушує мене задуматися, чи це звичайна взаємодія між ними, тому що він навіть не дихає важко.

Він не плаче.

Він не свариться.

Він просто спостерігає за мною, і я розумію, що моя реакція в цей момент цілком можливо запам'ятається йому на все життя.

Я ковзаю руками вниз по керму і спокійно видихаю. Щока Джоша почервоніла, а на лобі у нього невелика рана, з якої тече кров. Я дістаю серветку з бардачка і простягаю йому, потім відкидаю козирок, щоб він міг бачити, де витирати.

— Я бачив, як вона дала тобі ляпаса, але звідки взявся поріз?

— Здається, я вдарився об підставку для телевізора.

Повільно та впевнено, Атласе.

Я ввімкнув задній хід та виїхав з паркування.

— Може, нам варто заїхати до травмпункту та попросити їх оглянути твій поріз. Переконатись, що в тебе немає струсу мозку.

— Все в порядку. Зазвичай я можу визначити, коли це струс мозку.

Він зазвичай може визначити?

Я стискаю щелепу, як тільки він це каже. Я розумію, що зовсім не уявляю, через яке пекло вже пройшло це дитя, і я збирався відправити його назад у вогонь.

— Краще перестрахуватися, — кажу я, але насправді я маю на увазі, що краще задокументувати це на випадок, якщо пізніше нам знадобляться докази її насильства.

Розділ 18

Лілі

Минуло вже п'ять днів з того часу, як я бачила Атласа. Я намагаюся не переживати через те, що ми зайняті, тому що знаю, що все налагодиться, коли я почуватимуся досить комфортно, щоб дозволити йому проводити час поряд з Еммі. Але відповідальний вчинок — повідомити батька Еммі, коли я почну зустрічатися з кимось ще, перш ніж приводити когось до неї.

Засмучує те, що відповідальний вчинок — це ще й страшний вчинок. Я планую відкладати це якнайдовше.

Немає нічого ганебного в тому, щоб бути терплячою.

Цього тижня у квітковому магазині не вистачає співробітників через весілля Люсі, а Атлас займається юридичними питаннями, пов'язаними з опікою, веденням двох бізнесів і доглядом за дитиною.

До того ж лихоманка, яка була у моєї мами минулого тижня, переросла у повноцінний грип, тому вона зовсім не змогла стежити за Еммі. Я брала її з собою два з трьох днів, коли працювала цього тижня.

Це був просто пекельний тиждень. Занадто зайнята, щоб навіть обійняти її.

Райлі та Маршалл сьогодні водили дівчаток у зоопарк. Еммі, швидше за все, ще занадто мала, щоб насолоджуватися цим, так що для Райлі це мав бути цікавий день.

Сьогодні вранці обмін думками з її батьком пройшов нормально, хоча ми не говорили з моменту нашої розмови на даху минулого тижня про її друге ім'я. Він був трохи різкуватий, але я віддаю

перевагу його різкості тонким пасам, які він іноді все ще робить на мене.

Аліса сьогодні працює зі мною, оскільки вона не з Райлі. Вона щойно повернулася з кавою, тож ми вже про все домовилися. Ми віддали всі замовлення з кур'єром годину тому, так що це перший раз, коли ми мали час поговорити наодинці після мого побачення з Атласом минулого тижня.

Аліса простягає мені каву, а потім натискає мишкою на комп'ютері, щоб перевірити наявність нових онлайн-замовлень.

— Що ти одягнеш на весілля Люсі? — питаю я її.

— Ми не йдемо.

— Що?

— Ми не можемо. Сьогодні сорокова річниця весілля моїх батьків. Ми з Райлом влаштуємо вечерю-сюрприз.

Вона розповідала мені про це, але я гадки не мала, що це буде того ж дня, що і весілля Люсі.

— Це єдиний вечір, коли Райлі може вирватися, — каже вона.

Я здуваюсь.

Я ненавиджу графік Райла. Я знаю, що з часом все налагодиться, коли він перестане бути одним із найновіших хірургів у штаті, але навіть коли його графік не ускладнює опіку, він змушує мою найкращу подругу обирати між весіллям та батьками. Я знаю, що це не провина Райла, але мені подобається мовчки звинувачувати його в тому, на що він не має контролю. Це приємно.

— Люсі знає, що ти не йдеш?

Аліса киває.

— Вона не проти. Двома ротами менше. — Вона робить ковток своєї кави. — Ти береш Атласа?

— Я не запрошувала його. Я думала, що ви з Маршаллом підете, і я не хотіла просити вас з Маршаллом знову брехати заради мене.

Мені було ніяково, що я попросила Алісу доглянути за Еммі минулого тижня для мого побачення, тому що знала, що їй доведеться збрехати Райлу, якщо це спливе. І в результаті так і сталося.

— Коли ти плануєш сказати Райлові, що ти повернулася на сцену побачень?

— А я повинна? — простогнала я.

— Зрештою він дізнається.

— Я хотіла б просто вдати, що зустрічаюся з якимсь хлопцем, на ім'я Грег. Я не впевнена, що Грег йому так само загрожуватиме. Може, мені не доведеться уточнювати, з ким я зустрічаюся, і він не буде так злитися. Я заспокоюю його тим, що за десяток-другий років він буде Атласом.

Аліса сміється, але потім з цікавістю дивиться на мене.

— Чому Райлі так ненавидить Атласа?

— Йому не сподобалося, що я бережу спогади про той час, коли ми з Атласом зустрічалися.

Аліса дивиться на мене.

— Чекай.

— Що ще?

Я хитаю головою.

— Більше нічого.

— Що ти маєш на увазі?

— Ти змінила Райлу з Атласом?

— Що? Ні. Боже, ні. Я б ніколи так не вчинила з Райлом.

Мені трохи прикро через це питання, але я не образилася.

Реакція Райла, природно, змусила б будь-кого поставити питання, що призвело до такої реакції.

В очах Аліси хлюпається подив.

— Я все ще не розумію. Якщо ти не зраджувала йому з хлопцем, то чому Райлі його ненавидить?

Я видаю перебільшене зітхання.

— Я питала себе про це мільйон разів, Алісо.

Вона роздратована, такий вираз обличчя, який тільки брати та сестри можуть зберегти один одному.

— Я ніколи не хотіла питати, бо думала, що тобі соромно за те, що ти зрадила мого брата, і ти просто не хочеш мені говорити.

— Я навіть не цілувалася з Атласом із шістнадцяти років. Райлі просто не міг упокоритися з тим, що моє минуле іноді проникає в моє сьогодення, причому абсолютно платонічно.

— Стривай. Ти не цілувалася з Атласом із шістнадцяти років? — Вона захопилася за абсолютно неправильний момент у цій розмові. — Навіть на побаченні минулого тижня?

— Ми не поспішаємо. І це мене влаштовує. Чим повільніше ми будемо діяти, тим більше часу я матиму до того, як мені доведеться розповісти все твоєму братові.

— Я думаю, тобі потрібно просто зірвати пластир. — Вона вказує на мій телефон на стійці. — Напиши Райлу прямо зараз і скажи йому, що ти зустрічаєшся з Атласом. Він переживе це, в нього немає вибору.

— Це те, що я маю сказати йому особисто.

— Ти надто уважна.

— Ти надто наївна. Якщо ти вважаєш, що Райлі це переживе, то ти погано знаєш свого брата.

— Я ніколи на це не претендувала. — Аліса зітхнула та опустила підборіддя на руку. — Маршалл сказав мені, що він сказав тобі, що я зрадила його.

Я така рада, що вона змінює тему.

— Так, я була в шоці.

— П'яна помилка. Мені було дев'ятнадцять, до того, як тобі виповниться двадцять один, нічого не рахується.

Я сміюся.

— Це правда?

— Так. — Вона застрибує на стійку і починає розгойдувати ногами.
— Розкажи мені більше про Атласа. Розкажи мені так, наче я твоя найкраща подруга, а не сестра твого колишнього чоловіка.

І ми повертаємось до цієї розмови. Це була швидка перерва.

— Ти впевнена, що це не викликає в тебе ніяковості?

— Чому, тому що Райлі — мій брат? Ні, зовсім не ніяково. Він повинен був бути добрішим до тебе, і тоді тобі не довелося б зустрітися з грецькими богами. — Вона ворушить бровами з усмішкою. — То який він? Він здається загадковим.

— Він не такий, насправді. Не для мене. — Я відчуваю, як усмішка хоче поширитися на моє обличчя, і я дозволяю їй. — З ним так легко розмовляти. І він добрий. Він Маршалл, але не такий товариський. Він більш стриманий. Він багато працює, а у мене весь час Еммі, тому було важко знайти час для спільного проведення часу. До того ж він тільки цього тижня дізнався, що має молодшого брата, тож його

життя зараз трохи хаотичне. Смс та телефонні дзвінки — наше основне джерело спілкування, так що це відстій.

— Тож ти постійно перевіряєш свій телефон?

Я відчуваю, як потепліли мої щоки, коли вона це каже. Мені неприємно, що вона помітила. Я щосили намагалася бути непомітною. Я не хочу, щоб хтось знав, як часто ми з Атласом листуємося, або як часто я думаю про те, щоб написати йому, або як часто я думаю про нього.

Можливо, я боюся говорити про це з Алісою, тому що не хочу дозволяти собі радіти Атласу, поки не дізнаюся, що Райлі не буде лютувати через нього.

Я отримую повідомлення прямо посеред цих думок, і мені потрібні всі сили, щоб подолати посмішку, коли дивлюся на свій телефон і читаю його.

— Це він? — Запитує Аліса.

Я киваю.

— Що він говорить?

— Він запитав мене, чи я хочу, щоб він приніс мені обід.

— Так, — рішуче каже Аліса. — Скажи йому, що ти вмираєш з голоду, і твоя подруга також.

Я сміюся, а потім відповідаю Атласові:

«Чи не міг би ти сьогодні принести обід на двох? Моя колега ревнує, коли приносиш їжу мені одній.»

Він одразу відповідає:

«Буду за годину.»

Коли Атлас з'являється, ми з Алісою вже зайняті клієнтами.

Він несе коричневий паперовий пакет. Я пропоную йому почекати біля стійки, і він терпляче чекає, доки ми закінчуємо.

Аліса закінчує першою, і щонайменше хвилин п'ять вони з Атласом ведуть розмову, яку я не можу чути з цього боку магазину. Я намагаюся приділити увагу клієнтові переді мною, але усвідомлення того, що Аліса вільно розмовляє з Атласом, змушує мене ще більше нервувати. Я не знаю, що може вирватися з її вуст.

Атлас, однак, виглядає задоволеним. Що б вона йому не казала, це йому подобається.

Мені здається, що минуло десятиліття, поки я нарешті змогла приєднатися до них. Атлас нахилиється та вітає мене поцілунком у щоку, коли я підходжу до нього. Його пальці торкаються мого ліктя на кілька секунд після нашого вітання, перш ніж він забирає руку. Цей простий фізичний жест посилає струм через мене, що заважає зосередитись і не показати, що я в захваті від нього.

Аліса посміхається мені зі знанням справи.

— Адам Броді, так?

Я гадки не маю, що вона має на увазі, поки не дивлюся на Атласа, а він посміхається. У моїй спальні на стіні висів плакат Адама Броді, коли Атлас уперше прийшов до мене додому.

Я штовхаю Атласа в руку.

— Мені було п'ятнадцять!

Він сміється, і мені подобається, що Аліса поводить з ним чемно. Я знаю, що вона має повне право зберігати відданість своєму братові, але не в її характері бути грубою з людьми лише тому, що вони не подобаються іншим.

Вона не подруга, яку можна здолати, і не сестра, яку можна здолати. Це те, що мені подобається в ній найбільше, бо мене теж не

здолати. Якщо ти робиш щось безглузде, я буду другом, який скаже тобі, що ти робиш дурість.

Я не збираюся приєднуватися до тебе в твоїй дурниці.

Я хочу, щоб мої друзі ставилися до мене так само. Я віддаю перевагу чесності вірності завжди, тому що з чесністю приходить вірність.

— Дякую за обід, — кажу я. — Ти залагодив ситуацію зі школою Джоша?

Атлас працював над тим, щоб записати його до школи, розташованої поблизу місця його проживання, а не до школи, в яку Джош їздив через все місто.

— Влаштував. Сподіваюся, вони не надто прискіпливо вивчатимуть анкету, яку мені довелося заповнити. Я трохи збрехав.

— Я впевнена, що все буде добре, — говорю я. — Не можу дочекатись зустрічі з ним.

— Скільки йому років? — Запитує Аліса.

— Йому щойно виповнилося дванадцять, — каже Атлас.

— Ого, — каже Аліса. — Найгірший вік. Але, принаймні, тобі не потрібно платити за дитячий садок. Більше оптимізму. — Аліса клацає пальцями. — До речі про дітей, наступної суботи Лілі не матиме Емерсон, бо вона йде на весілля. Ніч на самоті, як самотній дорослий.

Я хитаю головою і дивлюся на неї.

— Я збиралася запросити його. Мені не потрібна була твоя допомога.

Атлас пожвавлюється.

— Весілля, так? — На його вустах грає лукава усмішка. Ти — плануєш проспати її?

Я відразу червонію, і це викликає в Аліси цікавість.

Атлас повертається до неї і каже:

— Вона не казала тобі, що проспала наше перше побачення?

Я навіть не дивлюся на Алісу, але відчуваю, як вона дивиться.

— Я втомилася, — кажу я, виправдовуючи непростачне. — Це було випадково.

— О, мені зовсім необхідно більше подробиць цієї історії, — каже Аліса.

— Вона заснула, коли ми їхали туди. Спала на парковці понад годину. Ми навіть не потрапили до ресторану.

Аліса починає сміятися і мені хочеться заповзти під стійку і сховатися.

— Хто одружується? — Запитує мене Атлас.

— Моя подруга Люсі. Вона тут працює.

— О котрій?

— О сьомій. Нічне весілля, якщо зможеш.

— Зможу. — Атлас робить таку штуку зі своїми очима, коли він ненадовго дивиться так, і на мить виглядає так, ніби він хоче, щоб ми були самі. Це посиляє мурашки тепла, що повзають по моїй спині.

— Мені потрібно повертатись. Приємного обіду. — Він киває на Алісу. — Було приємно офіційно познайомитися з тобою.

— Навзаєм, — каже вона.

На півдорозі до виходу він починає насвистувати. Він йде у веселому настрої, і в мене завмирає серце, коли я бачу його таким щасливим.

Я гадки не маю, чи пов'язаний його гарний настрій зі мною, але дівчинка-підліток у мені, яка турбувалася про нього всі ці роки, дуже рада, що в нього все так добре в житті.

— Що з ним не так?

Коли я дивлюся на Алісу, вона з цікавістю дивиться на двері, за якими щойно зник Атлас.

— Що ти маєш на увазі?

— Чому він не одружений? Чому він не має дівчини?

— Сподіваюся, скоро в нього буде дівчина.

Я не можу сказати це без посмішки.

— Мабуть, він поганий у ліжку. Можливо, тому він неодружений.

— Він точно непоганий у ліжку.

У неї відвисла щелепа.

— Ти сказала, що ще навіть не цілувалася з ним. Звідки тобі знати?

— Як дорослі, — говорю я. — Ти забуваєш, що в мене з ним була історія. Він був моїм першим, і він був дуже, дуже гарний. І я впевнена, що він став ще кращим.

Аліса дивиться на мене деякий час, потім каже:

— Я рада за тебе, Лілі. — Але вона хмуриться. — Маршаллу він теж сподобається. Він такий симпатичний.

Вона каже це так, ніби це найгірший із можливих наслідків.

— Це погано?

— Я не знаю, чи це добре, — каже вона.

— Все це заплутано, ти це знаєш. Мені не потрібно це пояснювати. Але я абсолютно розумію, чому ти не наважуєшся розповісти Райлу.

Знати, що його колишня дружина ділить ліжко з цією брилою досконалості, має бути вкрай принизливо.

Я піднімаю брову.

— Не настільки, наскільки це має бути принизливим, коли б'єш свою дружину. — Я трохи шокована, коли ці слова вирвалися з рота, але я не можу взяти їх назад. Хоча, гадаю, мені це й не потрібно, бо, на щастя, моя найкраща подруга не є сестрою по нещастю.

Замість того, щоб образитися, Аліса погоджується кивком.

— Туше, Лілі. Туше.

Розділ 19

Атлас

Я гадки не маю, чи достатньо дванадцяти років, щоб брати Uber, але я не хотів знову залишати Джоша вдома одного після школи, тому попросив підкинути його сюди, до ресторану. Ми обговорювали на початку тижня, що він повинен допомагати тут, щоб відшкодувати шкоду, яку він завдав.

Я стежив за Uber картою, тому зустрів його біля входу. Коли він виходить з машини, він виглядає зовсім іншою дитиною, ніж та, яку я зустрів кілька днів тому. На ньому одяг, який йому йде, учора я відвів його на стрижку, і він несе рюкзак, повний книг, а не балончиків із фарбою.

Я маю сумнів, що Саттон упізнала б його, навіть якби побачила.

— Як справи в школі?

Сьогодні був його другий день у новій школі. Вчора він сказав, що все було добре, але не став детальніше розказувати.

— Все було добре.

Думаю, це все, що я можу отримати від дванадцятирічної дитини.

Я відчиняю двері до ресторану, і Джош зупиняється, перш ніж увійти.

Він оглядає будівлю та оцінює її.

— Дивно, що я спав тут два тижні, але це вперше, коли я заходжу через головний вхід.

Я сміюся і йду за ним.

Мені не терпиться познайомити його з Тео, хоча в мене ще не було можливості розповісти Тео про Джоша. Тео приїхав кілька хвилин тому та увійшов через чорний хід якраз у той момент, коли я прямував до входу, щоб зустріти Джоша.

Тео не був у ресторані минулого тижня, а я не приводив Джоша, бо мені довелося взяти відпустку, щоб спробувати налагодити його життя. Коли ми проходимо через подвійні двері, що ведуть на пожвавлену кухню, Джош завмирає від подиву. Він широко розплющеними очима дивиться на метушню. Я впевнений, що вдень це місце дуже відрізняється від того, коли він спав тут уночі.

Двері в мій кабінет відчинені, отже, Тео має бути там і робити домашнє завдання. Я веду Джоша в тому напрямку, і він слідує за мною, поки ми пробираємось до кабінету. Тео сидить за моїм столом та читає.

Він дивиться на мене, а потім на Джоша. Він відкидається на спинку стільця та втягує підборіддя.

— Що ти тут робиш?

— А ти що тут робиш? — Джош запитує Тео.

Вони питають один одного про це так, ніби знають одне одного. Я не думав, що вони знайомі, адже школи тут такі великі, і їх так багато. Я навіть не був упевнений, у якій школі навчається Тео.

— Ви двоє знаєте один одного?

Тео каже мені:

— Так, він новенький у моїй школі.

Потім Джош:

— Але звідки ти знаєш Атласа?

Джош опускає рюкзак і, плюхнувшись на диван, нахилиє голову до мене.

— Він мій брат.

Тео дивиться на мене, потім на Джоша. Потім на мене.

— Чому я не знав, що ти маєш брата?

— Довга історія, — говорю я.

— Тобі не здається, що про це має знати твій психотерапевт?

— Тебе не було тут цілий тиждень, — говорю я.

— У мене була щоденна математична практика після школи — каже він.

— Математична практика? Як можна займатися математикою? вклинюється Джош. — Стривай. Тео — твій психотерапевт?

Тео відповідає йому:

— Так, але він мені не платить.

— Гей, ти взяв Трента для математики?

— Ні, у мене Саллі, — каже Джош.

— Облом. — Тео дивиться на мене, потім на Джоша. Потім знову на мене. — Чому ти ніколи не згадував, що маєш брата? — Тео ніяк не може забути цей факт, але я не маю часу пояснювати йому це прямо зараз.

Кухня кличе.

— Джош може тобі розповісти. Мені треба керувати кухнею.

Я залишаю їх у кабінеті та йду назад, щоб допомогти з усіма замовленнями, за якими ми відстаємо. Мені подобається, що вони знають один одного, але ще більше мені подобається, що Тео відчував себе комфортно поряд з ним. Я знаю Тео набагато краще, ніж свого молодшого брата, і мені здається, що Тео відреагував би інакше, якби йому було неприємно бачити Джоша.

Приблизно через годину кухня повністю укомплектована, і я маю кілька хвилин, щоб вийти. Коли я входжу до кабінету, Джош та Тео ведуть, схоже, напружену дискусію про мангу, яку Тео тримає у руках.

— Вибачте, що перериваю. — Я запрошую Джоша йти за мною. — Ти закінчив свою домашню роботу?

— Звичайно, — каже він.

— Впевнений? — Я не знаю його досить добре, щоб зрозуміти, що за відповідь "звичайно". — Так чи ні?

— Так. — Він зітхає, слідуючи за мною з кухні. — Здебільшого. Я закінчу сьогодні ввечері. Мій мозок вирує.

Я представляю його декільком людям на кухні, закінчуючи на Бреді.

— Джош, це Бред. Він батько Тео. — Я роблю жест у бік Джоша. — Це Джош, мій молодший брат.

Бред морщить лоба збентежено, але нічого не каже.

— У Джоша є борг, який потрібно віддати. У тебе є для нього якась робота?

— У мене є обов'язок? — Запитує Джош, дивуючись.

— Обов'язок за грінки.

— О, це.

Бред одразу складає два і два.

Він повільно киває, а потім каже Джошу:

— Ти колись мив посуд?

Джош заковчує очі і йде за Бредом до раковини.

Мені ніяково змушувати його працювати, але мені було б ще гірше, якби не було жодних наслідків за ті тисячі доларів, які він мені коштував.

Я дозволю йому мити посуд протягом години, і тоді ми вважатимемо, що ми розрахувались.

В основному я просто хотів, щоб він пішов з мого офісу, щоб я міг поговорити про нього з Тео. Я не мав можливості поговорити з ним без Джоша в кабінеті. Тео сидить за моїм столом, запихаючи папери у свій рюкзак.

Я сідаю на диван, приготувавшись розпитати його про Джоша, але Тео говорить першим.

— Ти вже поцілував Лілі?

Завжди про мене, ніколи про нього.

— Ще ні.

— Якого біса, Атласе? Присягаюсь, іноді ти такий відстійний.

— Як добре ти знаєш Джоша? — Запитую я, змінюючи тему.

— Він у школі лише два дні, тож не дуже добре. Ми маємо пару спільних уроків.

— Як у нього справи у цій школі?

— Гадки не маю. Я не його вчитель.

— Я не маю на увазі його оцінки. Я маю на увазі його взаємодію. Чи заводить він друзів? Він добрий?

Тео нахилив голову.

— Ти питаєш мене, чи добрий твій брат? Хіба ти не мусиш знати?

— Я щойно з ним познайомився.

— Так, я теж, — каже Тео. — І ти ставиш мені складне питання. Діти іноді бувають злими. Ти це знаєш.

— Ти хочеш сказати, що Джош злий?

— Є різні види хуліганів. Джош — найкращий з них. — Я зовсім не розумію. Тео бачить це, тож він розширює. — Він як хуліган для хуліганів, якщо це має сенс.

Ця розмова змушує мене почуватися ніяково.

— Тож, Джош... король хуліганів? Це звучить погано.

Тео закриває очі.

— Це важко пояснити. Але я впевнений, що не дивно, що я не найпопулярніша дитина у цій школі. Я в математичному гуртку, і я... — Він відмахнувся від останнього слова. — Але мені не доводиться турбуватися про таких дітей, як Джош. Коли ти запитуєш мене, чи він хороший, я не знаю, як відповісти, тому що він не хороший. Але він і не злий. Або, принаймні, він не злий стосовно добрих людей.

Я мовчу, бо намагаюся засвоїти всю цю інформацію.

Можливо, я ще більше збентежений, ніж був до цієї розмови. Але мені приємно знати, що Тео не боїться Джоша.

— У будь-якому разі, — каже Тео, застібаючи свій рюкзак. — Ти і Лілі. Все вже скінчилося?

— Ні, ми просто зайняті. Хоча завтра я йду з нею на весілля.

— Ти нарешті поцілуєш її?

— Якщо вона захоче.

Тео киває.

— Можливо, вона захоче, якщо тільки ти утримаєшся від вульгарних слів, типу: Подивися на кораблі, зімкнімо губи!

Я хапаю одну з диванних подушок і кидаю в нього.

— У мене буде новий психотерапевт, який не буде з мене знущатися.

Розділ 20

Лілі

Нелегко бути флористом на весіллі та гостем одночасно. Я весь день бігала, щоб переконатися, що квіти на місці й розставлені так, як хотіла Люсі. Крім того, ми рано закриваємось через весілля, тому Серені потрібна була допомога, щоб усі поставання були завершені та занурені у вантажівку.

На той час, коли Атлас приїжджає за мною у квартиру, я навіть близько не готова. Я тільки-но отримала від нього повідомлення з питанням, чи варто йому піднятися. Я впевнена, що він обережний, тому що у нас все й так нове, і він не знає, хто може бути тут, якщо він постукає у двері, й чи хочу я, щоб вони знали, що Атлас — мій супутник на весіллі.

Я не наважувалася запросити його на весілля саме з цієї причини, але я впевнена, що ніхто на весіллі Люсі навіть не впізнає Райла. Ми обертаємось у різних колах. А якщо раптом вони знають Райла, і до нього дійде, що я була з кимось, то ризик вартий нагороди. Я з нетерпінням чекала цієї ночі з того часу, як Атлас погодився піти зі мною.

«Піднімайся, я ще готуюся.»

Атлас стукає в мої двері через кілька хвилин. Коли я відчиняю двері, щоб впустити його, мені здається, що мої очі можуть збільшитися вдвічі, як у мультфільмах.

— Ого! — Я дивлюся на нього, одягненого у свій чорний дизайнерський костюм. Він стоїть у коридорі довше, ніж я зазвичай змушую на когось чекати, перш ніж запросити його увійти, тому що я забуваю про такі елементарні речі, як гостинність, коли перебуваю в його присутності.

У руках у нього букет, але це не квіти.

Це печиво. Він простягає їх мені.

— Я подумав, що тобі достатньо квітів, — каже він.

Він нахилиється і цілує мене в щоку, і я хочу нахилити своє обличчя так, щоб його губи приземлилися на моїх, але сподіваюсь, що мені не доведеться довго терпіти.

— Вони ідеальні, — кажу я, запрошуючи його увійти. — Заходь. Мені потрібно хвилин п'ятнадцять, щоб одягнутися. Я була така зайнята сьогодні, що навіть не встигла поїсти.

Я відкриваю одне з печива і надкушую його.

Потім, набравши повний рот, кажу:

— Вибач, якщо це некрасиво. Я вмираю з голоду. — Я показую у бік своєї спальні. — Ти можеш почекати мене в моїй кімнаті, поки я збиратимуся. Це не займе багато часу.

Атлас озирається довкола, все розглядаючи, поки він слідує за мною в спальню. Моя сукня лежить на ліжку, я беру її та йду у ванну. Я залишаю двері трохи прочиненими, щоб я могла поговорити з ним, поки переодягаюся.

— Де Джош?

— Ти пам'ятаєш Бреда з тієї ночі покеру?

— Насправді так.

— Його син, Тео, зараз у мене вдома разом із Джошем. Вони разом ходять до школи.

— Як йому подобається школа?

Я не можу бачити Атласа, але він наближається до ванни, коли каже:

— Нормально, мабуть.

Здається, він знаходиться поряд із дверима. Я стягну сукиню через голову й відчиняю двері далі. Я вибрала приталену сукиню кольору мерло з бретельками-спагетті. До нього є підходяща шаль, але вона все ще висить у шафі.

Атлас оглядає мене, коли я з'являюся у дверях.

Його очі блукають на мені, але я не даю йому часу на компліменти.

— Можеш застебнути мені блискавку?

Я підставляю йому спину і піднімаю волосся, але відчуваю, що він вагається. Або, можливо, він насолоджується моментом. Через кілька секунд я відчуваю, як його пальці притискаються до моєї спини, коли він піднімає блискавку. Від цього моєю шкірою пробігають мурашки. Коли він закінчує, я відкидаю волосся і повертаюся до нього обличчям.

— Мені треба нафарбуватись.

Я збираюся повернутися до ванної кімнати, але Атлас охоплює мене за талію.

— Ходи сюди, — каже він, притягуючи мене до себе, доки я не притискаюся до нього.

Кілька секунд він милується і вдячно посміхається. Спокусливо.

Начеб-то збирається поцілувати мене.

— Дякую, що запросила мене.

Я відповідаю йому усмішкою.

— Дякую, що прийшов. Я знаю, у тебе був напружений тиждень.

Атлас виглядає втомленим. Звичайний блиск трохи притупився, наче він пережив стрес і йому не завадила б ніч відпочинку.

Я не можу втриматися, щоб не торкнутися його щоки, коли говорю:

— Ми можемо посидіти в Uber, якщо хочеш. Схоже, тобі не завадить випити.

Атлас торкається моєї руки, яка притискається до його щоки. Він нахиляє обличчя, щоб поцілувати внутрішній бік моєї долоні. Тоді він відриває мою руку й просуває крізь неї пальці. Він відкриває рота, щоб сказати щось ще, але я бачу це в ту мить, коли його очі бачать моє татуювання.

Атлас ніколи не бачив татуювання у вигляді серця на моєму плечі — того, яке я зробила, тому що він завжди цілував мене туди.

Він м'яко торкається його пальцями, простежуючи його форму.

Його очі збігають до моїх.

— Коли ти її зробила?

Мій голос зривається, і я прочищаю горло.

— В коледжі.

Я багато думала про це — що б він сказав, якби побачив, що б відчув. Він дивиться на мене, а потім знову на татуювання. Він так близько, що я відчуваю, як його дихання струмує по моїй ключиці.

— Чому ти її зробила?

Я зробила її з багатьох причин, але я вирішила сказати найочевиднішу.

— Оскільки. Я сумувала за тобою.

Я чекаю, коли він опустить голову і поцілує мене, як він уже багато разів робив. Я чекаю, коли він мене поцілує. Притисне свій рот до мого на знак мовчазної подяки. Атлас не робить нічого із цього. Він

продовжує дивитись на татуювання ще якийсь час, потім відпускає мене та відвертається.

Його голос звучить відсторонено, коли він каже:

— Тобі, мабуть, варто закінчувати збиратися, інакше ми запізнимося.

Він робить пару кроків до дверей моєї спальні, а потім, не оглядаючись, каже:

— Я почекаю у вітальні.

У мене таке почуття, ніби з мене щойно вибили подих.

Його манера поведінки змінилася.

Це було зовсім не те, на що я від нього очікувала. Я завмерла на місці на кілька секунд, але змусила себе закінчити збиратися. Можливо, я неправильно зрозуміла його реакцію, і вона була негативною. Можливо, йому так сподобалося, що треба було побути одному, щоб усе обміркувати.

Якою б не була причина його несподіваної реакції, я борюся зі сльозами, доки намагаюся зробити макіяж. Я нічого не можу з собою вдіяти. Мені здається, що мої почуття були поранені, а я не чекала цього сьогодні ввечері.

Я йду до шафи, знаходжу свої туфлі та беру шаль, і я майже сподіваюся, що Атлас зникне, коли я виходжу зі спальні, але він все ще тут. Він стоїть біля стіни в коридорі та дивиться на фотографії Еммі. Коли він чує, як виходжу зі спальні, він дивиться в мій бік, а потім повертається до мене обличчям.

— Вау.

Він виглядає щиро задоволеним, коли я знову опиняюся в його присутності, так що цей удар батога трохи збиває з пантелику.

— Ти чудова, Лілі.

Я ціную його комплімент, але я не можу забути про те, що сталося. І якщо я щось і зрозуміла зі стосунків, у яких я була раніше, і стосунків, свідком яких я була між моїми батьками, то це те, що я відмовляюся бути людиною, яка все затирає під килим. Я навіть не хочу, щоб це був килим.

— Чому моє татуювання засмутило тебе?

Моє запитання застало його зненацька.

Він смикає свою краватку і, здається, шукає виправдання, але нічого не спадає йому на думку, і в коридорі зберігається тиша, якщо не вважати нерівного, повільного вдиху, який він робить.

— Справа не в татуюванні.

— В чому справа? Чому ти злишся на мене?

— Я не злюся на тебе, Лілі. — Він каже це переконливо, але він не такий, як раніше, після того, як побачив татуювання, і я не хочу, щоб ми починали з брехні.

Мабуть, він теж не хоче, бо бачу, як він обмірковує, що мені відповісти. Він виглядає ніяково, ніби не хоче вести цю розмову, або, принаймні, не хоче вести її прямо зараз. Він засовує руки в кишені штанів і зітхає.

— Тієї ночі я відвіз тебе до травмпункту... вони перев'язали тобі плече, поки ми там були. — Його голос звучить болісно, але коли він дивиться мені в очі, цей болісний звук ніщо порівняно з потрясінням у його виразі обличчя. — Я чув, як ти сказала медсестрі, що він тебе вкусив, але я не був досить близько, щоб це побачити... — Атлас робить паузу на півслові та ковтає. — Я не був досить близько, щоб побачити, що в тебе є татуювання, і що він вкусив...

Атлас знову замовкає.

Він так засмучений, що навіть не може закінчити пропозицію.

Він просто переходить до іншого.

— Тому він це зробив? Тому що він читав твої щоденники та знав, що ти зробила татуювання для мене?

Мої коліна тремтять.

Я розумію, чому Атлас не хотів починати цю розмову. Це дуже багато для випадкової розмови, коли ми вже виходимо за двері. Я притискаю руку до свого живота, готуючись відповісти йому, але про це важко говорити. Особливо знаючи, як це засмучує Атласа.

Я не хочу завдавати йому болю, але я також не хочу брехати йому чи захищати Райла. Тому що Атлас правий. Саме тому Райлі зробив те, що зробив, і я ненавиджу, що Атлас тепер назавжди зв'яже моє татуювання із цим жахливим спогадом.

Відсутність моєї реакції тому це підтвердження. Він здригається і відвертається від мене. Я бачу глибокий вдих, який він змушує себе зробити, щоби зберегти спокій. Здається, він готовий вибухнути, але Райла тут немає, щоб він вибухнув.

Атлас такий злий, але це гнів, якого я не боюся.

Я розумію всю важливість цього моменту. Я наодинці з розлюченою людиною у своїй квартирі, але я не боюся за своє життя, тому що він злиться не на мене. Він злиться на людину, яка завдала мені болю. Це захисний гнів, і є велика різниця між моєю реакцією на гнів Райла та на гнів Атласа.

Коли Атлас знову повертається до мене, я бачу його тверду щелепу і вени на шиї, коли він каже:

— Як я маю бути ввічливим поруч з ним, Лілі? — У його голосі звучить почуття провини, коли він шепоче: — Я повинен був бути поряд з тобою. Я мав зробити більше.

Я можу зрозуміти гнів, але Атласу зовсім нема за що почуватися винним. У моєму житті не було такого моменту, коли Атлас міг би сказати чи зробити щось, щоб змінити моє ставлення до Райла. Я мала дійти до цього сама.

Я підходжу ближче до Атласа і притискаюсь спиною в стіну навпроти нього. Він робить те саме біля протилежної стіни, поки ми не опиняємося один до одного. Зараз він переживає багато емоцій, і я хочу дати йому можливість це зробити. Але мені також є що сказати про почуття провини, яке Атлас тримає у собі.

— Вперше Райлі вдарив мене, тому що я сміялася над ним. Я була напідпитку, і мені здалося смішним те, що не було смішним для нього, і він ударив мене ззаду.

Атлас розриває зоровий контакт, почувши мої слова. Не знаю, чи потрібні йому ці подробиці, але я давно хотіла розповісти йому про це. Він, як і раніше, стоїть біля стіни, але, схоже, всі його сили йдуть на те, щоб не побігти прямо туди, де зараз знаходиться Райлі. Його очі гострі, коли він знову дивиться на мене, чекаючи, коли закінчу.

— Вдруге він зіштовхнув мене зі сходів. Ця суперечка почалася через те, що він знайшов твій номер, захищений у чохла мого телефону. А коли він вкусив мене за плече... Ти маєш рацію. Це було тому, що він прочитав щоденники й дізнався, що моє татування було зроблено через тебе, і що магніт, який я зберігала на холодильнику, був від тебе.

— Я опускаю погляд, бо мені важко бачити, як сильно це на нього впливає. — Раніше я думала, що мої вчинки якось виправдовують його реакцію. Наприклад, якби я не сміялася, він би мене не вдарив. Можливо, якби у мене не було твого номера в телефоні, він би не розлютився настільки, що зіштовхнув мене зі сходів.

Атлас навіть не дивиться на мене.

Його голова притулена до стіни, і він дивиться в стелю, сприймаючи все, що відбувається, застигши у своєму гніві.

— Щоразу, коли я починала брати на себе провину і виправдовувати дії Райла, я думала про тебе. Я запитувала себе, якою була б твоя реакція, порівняно з реакцією Райла. Тому що я знаю, що вона була б іншою. Якби я сміялася з тебе за тих самих обставин, за яких я сміялася з Райла, ми б посміялися разом. Ти ніколи не дав би мені задачі. І якби будь-яка людина на цій планеті дала мені свій номер телефону, щоб захистити мене від когось, кого він побоювався, ти подякував би йому за це. Ти б не зіштовхнув мене зі сходів. І якби щоденники, які я дала тобі почитати, були про іншого хлопчика в школі, а не про тебе, ти б дражнив мене. Ти б, напевно, виділив рядки, які вважав вульгарними, і посміявся б з них разом зі мною.

Я замовчу, поки Атлас не поверне мені свою увагу, і тоді я говорю.

— Щоразу, коли я сумнівалася в собі та думала, що Райлі зробив зі мною, це було якоюсь мірою заслуженим, мені потрібно було тільки подумати про тебе, Атласе. Я думаю про те, як по-іншому міг би розвиватися кожен інцидент, якби ти був на його місці, і це допомагає мені згадати, що ні в чому з цього немає моєї провини. Ти — велика частина причини, через яку я впоралася з цим, хоча тебе й не було поряд.

Атлас мовчки вбирає все, що я сказала, можливо секунд п'ять, але потім він скорочує відстань між нами та цілує мене.

Нарешті.

Його права рука обвивається навколо моєї талії, притягуючи мене до себе, його язик ніжно і тепло ковзає моїми губами, прокладаючи собі шлях крізь них. Його ліва рука пробирається крізь моє волосся, поки він не притискає свою долоню до моєї потилиці.

Всередині мене починає розмотуватися тугий вузол. Він не цілує мене з трепетом. Його рот зустрічає мій із впевненістю, а я відповідаю йому з полегшенням. Я тягнуся до нього, бажаючи, щоб його тепло занурилося в мене. Його рот і дотик так знайомі, ми вже танцювали

цей танець, але водночас абсолютно нові, тому що цей поцілунок складається з нового набору інгредієнтів.

Наш перший поцілунок був зроблений зі страху та юнацької недосвідченості.

Цей поцілунок — надія. Це комфорт, безпека та стабільність.

Це все, чого мені не вистачало в моєму дорослому житті, і я така щаслива, що ми з Атласом знову знайшли один одного, що можу розплакатися.

Розділ 21

Атлас

У моєму житті було багато речей, які викликала у мене гнів, але ніщо не сповнювало мене люттю так, як вигляд татуювання Лілі та потьмянілі шрами, які оточували її у формі сліду від укусу.

Як чоловік може так вчинити з жінкою, ніколи не зрозумію цього. Як будь-яка людина може так вчинити з людиною, яку вона повинна любити та захищати, я ніколи не зрозумію цього.

Але я розумію, що Лілі заслуговує кращого. І я маю стати тим, хто дасть їй це найкраще. Починаючи з цього поцілунку, який ми не можемо припинити. Щоразу, коли ми робимо паузу, щоб подивитися одне на одного, ми повертаємося до поцілунків, ніби ми повинні надолужити весь час, згаяний у цьому одному поцілунку

Я проводжу поцілунки вниз по її щелепі, поки не зустрічаю її ключицю. Мені завжди подобалося цілувати її там, але, поки я не прочитав її щоденник, я не знав, що вона усвідомлює, як сильно я люблю цілувати її там. Я притискаюся губами до її татуювання, сповнений рішучості переконатися, що вона запам'ятає наші хороші стосунки в усіх майбутніх поцілунках, які я даруватиму їй, цілуючи її туди. Якщо Лілі знадобиться мільйон поцілунків, щоб не думати про шрами, що оточують її татуювання на серці, тоді я поцілую її в це місце мільйон і один раз.

Я цілую її шию, потім підборіддя. Коли я знову дивлюся на неї, я повертаю бретельку її сукні на місце, тому що, як би я не хотів залишитися тут на кілька годин, я маю вести її на весілля.

— Нам час йти, — шепочу я.

Вона киває, але я знову цілую її. Нічого не можу з собою зробити.

Я чекав цього моменту відколи був підлітком.

Я не можу точно сказати, як пройшло весілля, тому що я більше зосереджувався на Лілі, ніж на чомусь іншому. Я нікого там не знав, і після того, як я нарешті поцілував Лілі сьогодні ввечері, було важко зосередитися на чомусь, крім бажання зробити це знову. Я міг сказати, що Лілі прагнула залишитися наодинці зі мною так само сильно, як я хотів залишитися наодинці з нею. Бути змушеним терпляче сидіти поруч із нею після того, що сталося між нами в її коридорі, було тортурою.

Щойно ми приїхали на зустріч і Лілі побачила, як там людно, вона відчула полегшення. Вона сказала, що Люсі ніколи не дізнається, якщо ми підемо раніше, а я навіть не знаю Люсі, тож я не збирався сперечатися з нею, коли менше ніж через годину спілкування, вона схопила мене за руку, і ми вислизнули.

Ми тільки-но під'їхали до житлового комплексу Лілі, і хоча я майже впевнений, що вона хоче, щоб я піднявся з нею нагору, я не збираюся цього припускати. Я відчиняю їй двері та чекаю, поки вона одягне туфлі. Вона зняла їх у машині, бо вони завдавали їй болю, але, схоже, їх важко застебнути. Там є мотузочки, і Лілі бореться з ними на пасажирському сидінні. Я маю сумнів, що вона захоче ходити босоніж по підлозі гаража.

— Я можу нести тебе на спині.

Вона дивиться на мене і сміється, наче я жартую.

— Хочеш покатати мене на спині?

— Так, візьми свої туфлі.

Якусь мить вона дивиться на мене, але потім усміхається, наче схвильована.

Я повертаюся, а вона все ще сміється, коли охоплює мене за шию. Я допомагаю їй забратися на мою спину, а потім поштовхом зачиняю двері машини.

Коли ми добираємося до її квартири, я нахиляюся вперед, щоб вона могла скористатися своїм ключем, щоб відчинити двері. Коли ми опиняємось усередині, вона сміється, коли я опускаю її на ноги.

Я повертаюсь якраз у той момент, коли вона скидає туфлі та знову починає мене цілувати. Продовжуємо з того місця, де зупинилися, я гадаю.

— О котрій тобі потрібно бути вдома? — Запитує вона.

— Я сказав Джошу десять чи одинадцять. — Я дивлюся на годинник, уже трохи понад десять. — Чи варто мені зателефонувати йому і сказати, що я запізнюся?

Лілі киває.

— Ти напевно запізнишся. Подзвони йому, а я приготую нам напої.

Вона йде на кухню, а я дістаю свій телефон і дзвоню Джошу.

Я спілкуюся з ним у відеочаті, щоб переконатися, що він не влаштовує вечірку в мене вдома. Сумніваюся, що Тео дозволить йому, але я не збираюся ризикувати ні з ким із цих двох.

Коли Джош відповідає на відеодзвінок, телефон лежить на підлозі. Я бачу його підборіддя та світло від телевізора. У руках у нього контролер.

— Ми всередині турніру, — каже він.

— Просто перевіряю. Чи все в порядку?

— Все в порядку! — почув я крик Тео.

Джош починає трясти свій джойстик, натискаючи на кнопки, але потім кричить:

— Дідько! — Він відкидає його вбік і бере телефон, наближаючи його до обличчя. — Ми програли.

За ним з'являється Тео.

— Це не схоже на весілля. Де ти?

Я не відповідаю йому.

— Можливо, я сьогодні трохи затримаюсь.

— О, ти в Лілі? — каже Тео, присуваючись ближче до екрана телефону.

Він посміхається.

— Ти нарешті поцілував її? Вона мене чує? Яку фразу ти використав, щоб змусити її запросити увійти? Лілі! Ми спостерігали за весіллям людей, давай застрибнемо в...

Я відразу ж завершую розмову, перш ніж він закінчує риму, але Лілі чула всю цю розмову. Вона стоїть за кілька футів від мене, тримаючи в руках два келихи з вином. Її голова розгублено нахилена.

— Хто це був?

— Тео.

— Скільки йому років?

— Дванадцять.

— Ти розмовляєш із дванадцятирічною дитиною про нас?

Здається, її це розважає.

Я беру в неї келих вина і, перш ніж відпити, говорю:

— Він мій психотерапевт. Ми зустрічаємося щочетверга о четвертій годині.

Вона сміється.

— Твій психотерапевт школяр?

— Так, але я його скоро звільню.

Я охоплюю рукою талію Лілі й притягаю її до себе. Коли я цілую її, вона відчуває смак червоного вина, яке вона налила. Я цілую її глибше, щоб більше відчувати цей смак. Більше її.

Коли вона усувається, вона каже:

— Це дивно.

Я не знаю, що вона називає дивним.

Сподіваюся, вона не має на увазі нас, тому що "дивно" — останнє слово, яке я використав би, щоб описати це.

— Що дивного?

— Те, що ти тут. Не мати тут дитини. Я не звикла до вільного часу, або часу на хлопців.

Вона робить ще один ковток вина і відходить від мене. Ставить келих на стійку і йде у бік своєї спальні.

Давай скористаємося цим.

Я надто швидко наслідую її приклад.

Розділ 22

Лілі

Я намагаюся поводитися впевнено, але як тільки я заходжу до своєї спальні, я втрачаю всю впевненість, яка привела мене сюди.

Просто я так давно ні з ким не була. Можливо, одразу після вагітності Еммі. У мене не було сексу після народження дитини, і у мене не було сексу з Атласом з шістнадцяти років, і обидві ці думки починають кружляти разом, створюючи жахливий торнадо вторгнення в мій розум.

Я стою посеред своєї спальні, коли через кілька секунд у дверях з'являється Атлас. Я кладу руки на стегна і просто... стою тут. Він дивиться на мене. Мені здається, що я маю зробити наступний крок, адже це я щойно запросила його до своєї спальні.

— Я не знаю, що робити далі, — зізнаюся я. — Минуло вже багато часу.

Атлас сміється.

Потім він пробирається до ліжка, тому що, звичайно, він не може просто ходити непривабливо. Кожен його рух сексуальний. Він знімає свій піджак — це сексуально. Він кидає його на мій комод, а потім скидає черевики.

Боже, навіть це було сексуально.

Потім він сідає на моє ліжко.

— Давай поговоримо. — Він спирається на моє узголів'я, а потім схрещує щиколотки. Він виглядає дуже розслабленим. І таким сексуальним.

Я не можу уявити, як я лежу на ліжку в цій сукні. Це буде незручно, і, ймовірно, не дуже весело намагатися зняти його, якщо ми дійдемо до цього.

— Дозволь мені спочатку переодягнутися. — Я заходжу до свого гардеробу та зачиняю двері.

Я вмикаю світло, але нічого не відбувається. Лампочка перегоріла.

Лайно.

Я не можу одягнутися у темряві. У мене немає телефону, тому я не можу скористатися ліхтариком. Я намагаюся щосили, але на те, щоб розстебнути блискавку, йде хвилина. Коли я нарешті це роблю, замість того, щоб вийти з сукні, я чомусь натягую сукню на голову, і, звичайно, вона зачіпляється за моє волосся. Я намагаюся звільнити волосся, але сукня важка, і це займає цілу вічність у темряві, а я не можу вийти, щоб знайти дзеркало, тому що Атлас там. Я продовжую намагатися розплутати його.

Після кількох разючих хвилин Атлас нарешті стукає у двері.

— Ти в порядку?

— Ні. Я застрягла.

— Чи можу я відчинити двері?

Я стою в бюстгальтері й трусиках, з сукнею до половини голови, але це те, що я заслуговую. Це карма.

— Добре, але я не зовсім одягнена.

Я чую сміх Атласа, але коли він відчиняє двері і бачить мою ситуацію, він відразу починає клацати вимикачем.

Це, звісно, нічого не дає.

— Лампочка перегоріла.

Він підходить до мене, щоб оглянути.

— Що трапилось?

— Моє волосся застрягло.

Атлас дістає свій телефон і використовує ліхтарик, щоб побачити, як я заплуталася. Він смикає моє волосся і сукню в різні боки, і ось, як за помахом чарівної палички, моя сукня виявляється на підлозі.

Я пригладжую волосся.

— Дякую. — Я обхоплюю себе руками. — Це ніяково.

Світло від телефону Атласа все ще горить, тож він бачить, що я стою в бюстгальтері та трусиках. Він вимикає ліхтарик, двері шафи відчинені, а в спальні горить лампа, тому я все ще добре видна йому.

На мить ми обоє забарилися. Він не може зрозуміти, чи варто йому піти і дати мені закінчити одягатися, а я не можу зрозуміти, чи я цього хочу.

І раптом ми цілуємось.

Це просто сталося, начебто ми одночасно рухалися назустріч одне одному. Одна його рука ковзає по моїй потилиці, а інша опускається прямо до попереку, так низько, що його пальці ковзають моїми трусиками.

Я обіймаю його за шию обома руками й притягую до себе так сильно, що ми натикаємось на низку одягу. Атлас знову усуває нас, але я відчуваю його посмішку у поцілунку.

Він відривається від мого рота досить далеко, щоб сказати:

— Що це з тобою та шафами?

Потім знову цілує мене. Ми цілуємось у шафі протягом кількох хвилин, і це все, що я пам'ятаю про ті моменти, коли ми потай цілувалися, коли були підлітками. Бажання, збудження, новизна того, що ти ніколи не робив, або в даному випадку не робив дуже давно.

Це нагадує мені про те, як я любила лежати з ним в одному ліжку. Незалежно від того, чи цілувалися ми, розмовляли, чи займалися іншими речами, спогади, пов'язані з ним у моїй спальні, є одними з моїх найулюбленіших спогадів.

Він цілує мене в шию, коли я шепочу:

— Віднеси мене в ліжко.

Він не вагається. Він ковзає руками по моїй дупі й хапає за стегна, піднімаючи мене. Він виносить мене з шафи, несе через всю спальню, а потім садить на матрац, де забирається зверху. Відчуття його притисненого тіла до мене лише посилює моє бажання, але він ставиться до цього так само як раніше ставився до наших сеансів поцілунків. З терпінням та вдячністю, ніби поцілунків достатньо, і що це честь для нього — просто цілувати мене. Я не знаю, де він знаходить стільки терпіння, тому що мені хочеться, щоб він роздягся і звертався зі мною так, ніби це його єдиний шанс отримати мене.

Можливо, він би так і зробив, якби я цього хотіла, але ми знаємо, що це тільки початок. Він не поспішає, бо я просила його про це. Я впевнена, що якби я попросила його йти швидше, він би так і зробив.

Ввічливий Атлас.

Зрештою, ми приходимо до моменту, коли нам потрібно ухвалити рішення. У мене в шухляді є презерватив, і в нього, мабуть, є трохи часу, перш ніж йому потрібно буде піти, але коли ми перестаємо цілуватися досить довго, щоб подивитися один на одного, він хитає головою. Ми обидва важко дихаємо і трохи виснажені від довгої напруги, тому він скочується з мене і лягає на спину.

Він усе ще одягнений. Я все ще в бюстгальтері й трусиках. Далі цього ми не зайшли.

— Як би мені цього не хотілося, — зітхає він, — я не хочу, щоб мені довелося йти відразу після цього.

Він перевертається на бік і кладе мені руку на живіт. Він дивиться на мене зверху вниз невдоволеним поглядом, ніби хоче сказати:

— Не бери в голову, — і "згвалтувати" мене.

Я зітхаю і заплющую очі.

— Іноді я ненавиджу цю відповідальність.

Атлас сміється, а потім я відчуваю, як він присувається ближче. Він цілує куточок мого рота і каже:

— Я нікуди не йду.

Коли він це говорить, його вказівний палець ковзає під край моїх трусиків, прямо під пупком. Він починає водити їм туди-сюди, чекаючи реакції.

Я піднімаю стегна, сподіваючись, що розмови достатньо.

Кожна частина мого тіла немов горить, коли він прослизає ще двома пальцями в мою білизну. Вся його рука виявляється там, і я завмираю. Я здригаюсь тремтячим зітханням й хапаюся за простирадло по краях, вигинаючи спину та стегна вгору і рухаюся назустріч його руці.

Він наближається до мого рота, але не цілує. Залишається поруч із моїми губами, користуючись рухом моїх стегон та звуками моїх стогонів, щоб наблизити мене до фінішу.

Він надзвичайно інтуїтивно розумний. Мені не знадобилося багато часу, щоб стиснутись навколо його руки, притягнути його шию вниз і поцілувати.

Коли все закінчується, він виймає руку з моїх трусиків, а потім накриває мене там, поки я приходжу до тями. Мої груди здіймаються, коли я намагаюся перевести подих.

Атлас теж важко дихає, але мені потрібна хвилинка, щоб прийти до тями, перш ніж я зможу щось зробити.

— Лілі. — Атлас ніжно цілує мене в щоку. — Я думаю, що ти...

Він робить паузу, тож я розплющую очі та дивлюся на нього. Він переводить погляд на мої груди, а потім знову на моє обличчя. Потім він тягне за свою білу сорочку, дивиться на неї, і я бачу, що на ній якась пляма.

Дідько.

Я дивлюсь униз на свій ліфчик, а він весь мокрий. *Боже мій.* Грудне молоко. Всюди. Я така ідіотка. Атлас, здається, анітрохи не стурбований цим.

Він скочується з ліжка і каже:

— Я залишу тебе наодинці.

Мені трохи неприємно, що мій ліфчик залитий грудним молоком, тому я хапаю простирadlo і накриваю нею груди, перш ніж зустрітися з Атласом біля підніжжя мого ліжка. Це трохи зіпсувало настрій.

— Ти йдеш?

— Звичайно, ні.

Він цілує мене, а потім виходить з кімнати, наче це цілком нормально для чоловіка — цілуватися з жінкою, яка годує грудьми дитину, яка навіть не є його. Йому повинно бути принаймні трохи незручно, але він добре це приховує.

Наступні кілька хвилин я проводжу у ванній кімнаті, набираючи воду, а потім швидко приймаю душ. Я одягаю футболку великого розміру та піжамні шорти, після чого повертаюся до вітальні. Атлас сидить на моєму дивані, терпляче чекаючи з телефоном у руці. Коли він чує, як я входжу до вітальні, піднімає на мене очі й оглядає мене з ніг до голови. Я все ще трохи збентежена, тому, коли я сідаю поруч з ним, не просто поруч з ним.

Я сідаю приблизно за два фути від нього, а потім бурмочу:

— Вибач за це.

— Лілі. — Він відчуває моє збентеження, тому тягнеться до мене. —
Ходи сюди.

Він влаштовується на дивані та тягне мою ногу на свою так, що я опиняюся на ньому. Він ковзає руками вгору моїми стегнами, до талії, дозволяючи своїй голові ліниво відкинутися на диван.

— Усе цієї ночі було ідеально. Не смій вибачатися.

Я закрочую очі.

— Ти поводишся добре. На тобі моє грудне молоко.

Атлас обіймає рукою мою шию й притягує до себе.

— Так. Повір мені, я ні краплі не заперечую.

Після цього він цілує мене, що може бути помилкою, бо ми знову це починаємо. Такими темпами йому не вдасться піти.

Напевно, мені слід було одягнути бюстгальтер, але я, чесно кажучи, думала, що піду до вітальні, щоб попрощатися з ним. Я не знала, що ми повернемося до того, на чому зупинилися, але я зовсім не проти цього.

Ми розташовані так ідеально, що нам навіть не потрібно підлаштовуватись, щоб отримати максимум задоволення від цієї пози.

Він стогне під час нашого поцілунку, і це ще більше заводить. Одна з рук Атласа ковзає по спині моєї сорочки, і я відчуваю, як він вагається, коли його рука не відчуває бюстгальтер. Він перериває наш поцілунок і дивиться мені просто у вічі.

Я все ще рухаюся назустріч йому, його погляд пронизує мене до глибини душі. Він рухає рукою від спини до грудей. І коли він охоплює її своєю долонею, у ньому ніби спрацьовує перемикач.

В нас обох.

Наш поцілунок стає шаленим, коли я починаю розстібати гудзик на його сорочці. Більше ми нічого не кажемо. Ми знімаємо весь свій одяг, і навіть не намагаємося перейти до спальні.

Ми ледве зупиняємо поцілунки, коли він дістає гаманець, витягує презерватив і надягає його. А потім, ніби це найприродніша річ у світі, Атлас цілує й проникає в мене, я почувуюся такою ж коханою, як і в перший раз.

У цей момент виникає стільки почуттів, що я не впевнена, що коли-небудь відчувала щось таке хаотично прекрасне, коли ми нарешті возз'єдналися.

Він зітхає, притискаючись до моєї шиї, наче ті ж почуття пронизують його тіло. Він починає повільно входити та виходити, ніжно цілуючи мене. Але через кілька хвилин поцілунки стають шаленими, ми обидва спітніли, і я повністю й повністю занурена в цей процес, що для мене не має значення нічого, крім того, що ми знову разом, і це правильно.

Все правильно.

Я на своєму місці, мене любить Атлас Корріган.

Розділ 23

Атлас

Я напевно повинен йти додому, але мені так важко виповзти з цього ліжка після останніх кількох годин з нею. Потім був диван, потім душ. Тепер ми обидва надто втомилися, щоб робити щось, окрім розмов.

Вона лежить на спині, склавши руки під головою. Вона пильно дивиться на мене, уважно слухаючи, як я розповідаю їй про свою вчорашню зустріч з адвокатом.

— Він каже, що я вчинив правильно, відвізши його до лікарні. За законом вони мали повідомити службу захисту дітей. Але я не впевнений, як я до цього належу. Це дає владу державі, а що, якщо вони вважатимуть, що я не найкраще місце для нього?

— Чому ти так думаєш?

— Я багато працюю. Я не одружений, тому Джош залишатиметься один іноді. І я не маю досвіду у вихованні дітей. Вони можуть подумати, що Тім підходить більше, адже він є біологічним батьком. Вони можуть навіть повернути його моїй матері. Я навіть не впевнений, що те, що вона зробила, достатньо, щоб позбавити її опіки над дитиною.

Лілі нахиляється до мене і притискається поцілунком до мого передпліччя.

— Я збираюся сказати тобі те, що ти сказав мені вперше, коли зайшов у FaceTim. Ти сказав: — Ти переживаєш через те, що ще не сталося.

Я на мить складаю губи разом.

— Я так сказав?

— Так, — каже вона.

Вона притискається до мене, охоплюючи ногою моє стегно.

— Все вийде, Атласе. Ти найкращий, і всі, хто в цьому зацікавлений, побачать це. Я обіцяю.

Я обіймаю її, притискаючи її голову до свого підборіддя. Неймовірно, як сильно ми обидва змінилися фізично з того часу, як були підлітками, але якимось чином ми, як і раніше, так само ідеально підходимо один одному, як і тоді.

— Я хотіла тебе дещо запитати, — каже вона, відсторонюючись досить далеко, щоб подивитися на мене.

— Пам'ятаєш наш перший раз? Що сталося після тієї ночі? Після того, як мій батько завдав тобі болю.

Я не здивований, що вона думає про це, бо я теж думав про це сьогодні ввечері. Це вперше, коли ми були близькі після тієї ночі, яка закінчилася так жахливо, тож важко не згадувати. Саме про це був її останній запис у щоденнику. Було боляче читати, бачачи, як сильно вона страждала. Я найбільше у світі хотів би, щоб усе закінчилося краще.

— Я мало що пам'ятаю з тієї ночі, — зізнаюся я. — Я прокинувся в лікарні наступного дня, абсолютно розгублений. Я знав, що твій батько був тим, хто завдав мені болю, я пам'ятав це, але я гадки не мав, чи зробив він з тобою те, що зробив зі мною. Я кілька разів натискав на кнопку виклику, і коли ніхто не прийшов до мене в палату, я якось шкутильгав у коридор зі зламаною щиколоткою. Я в сказі питав, чи все з тобою гаразд, але бідна медсестра гадки не мала, про що я говорю.

Лілі міцніше стискає мене, поки я говорю.

— Нарешті вона заспокоїла мене настільки, щоб отримати від мене твою інформацію, а потім повернулася, щоб повідомити, що я був

єдиним, кого привезли з травмами. Вона запитала мене, чи був твій батько Ендрю Блум. Я відповів їй, що так, і сказав, що хочу висунути звинувачення. Коли я запитав її, чи може вона запросити офіцера до палати, вона співчутливо подивилася на мене. Я точно пам'ятаю її слова. Вона сказала: — *Закон на його боці, любий. Ніхто його не здасть. Навіть його дружина.*

Лілі видихає, притискаючись до моїх грудей, тому я роблю паузу й притискаюся поцілунком до її маківки.

— Що далі? — шепоче вона.

— Я все одно це зробив, — говорю я. — Я знав, що якщо я не повідомлю про нього, то твоя мама ніколи не вибереться. Я змусив медсестру зв'язатися з офіцером, і коли той нарешті прибув у другій половині дня, він прийшов не для того, щоб вислухати мою заяву. Він хотів дати зрозуміти, що якщо когось і заарештують, то не твого батька. Він сказав, що твій батько може заарештувати мене за те, що я вдерся до його дому і примушував його дочку. То були точні слова офіцера, ніби наші з тобою стосунки були чимось злочинним. Я відчував себе винним через це протягом багатьох років.

Лілі піднімає на мене очі й кладе мені руку на щоку.

— Що? Атласе, між нами всього два з половиною роки різниці. Ти не зробив нічого поганого.

Я ціную те, що вона так каже, але це не змінює того факту, що я відчував себе винним за те, що спричинив стрес у її житті. Але я також відчував провину, що залишив її після того, як зробив це.

— Я не знаю, чи був би правильний будь-який вибір, який я зробив тоді. Я не хотів залишатися і наражати тебе на ще більшу небезпеку, знову з'являючись у твоєму будинку. І я не хотів бути заарештованим, бо тоді я не міг би піти в армію. Я подумав, що найкраще буде залишити між нами простір, а потім колись я зв'яжуся з тобою і дізнаюся, чи думаєш ти про мене, так само як я про тебе.

— Щодня, — шепоче вона. — Я думала про тебе щодня.

Якийсь час я проводжу рукою по її спині, а потім гладжу пальцями її волосся, дивуючись, як вона може змусити мене почуватися таким цілісним, коли я й гадки не мав, що без неї я був лише половиною себе.

Звичайно, я сумував за нею всі ці роки, і якби я міг клацнути пальцями та повернути її у своє життя, я б зробив це миттєво. Але ми будували життя одне без одного, вона з Райлом, а я зі своєю кар'єрою, і я вважав, що такою є наша доля. Я звик не жити з нею. Але тепер, коли вона повернулася, я не знаю, чи зможу знову відчувати себе цілим без неї. Особливо після сьогоднішнього.

— Лілі, — шепочу я.

Вона не відповідає. Я трохи відсторонююся і бачу, що її очі заплющені, а її рука обм'якла навколо мене. Я боюся, що коли поворухаюся, то розбуджу її. Але я сказав Джошу, що буду тільки на пару годин пізніше за той час, який дав йому спочатку, а зараз у мене вже три години. Я навіть не певен, що маю право залишати дванадцятирічних дітей самих.

Бред був не проти, коли я запитав, чи добре їм одним, і якщо він навіть не дозволяє Тео мати телефон, я сумніваюся, що він дозволить мені залишити їх одних, поки я йду на побачення, якщо тільки Бред не залишав Тео одного раніше.

Може, мені варто погуглити, яка вікова межа в Бостоні, при якому дитина може залишатися сама. Я надто багато про це думаю. Звісно, з ними все гаразд. Жоден з них не дзвонив і не писав смс про якусь надзвичайну ситуацію, а дванадцятирічні діти навіть іноді сидять з іншими дітьми.

Думаю, я в порядку, але мені все одно треба потрапити додому. Я ще не настільки добре знаю Джоша, щоб бути впевненим, що він не влаштує зараз буяння в моєму домі.

Я повільно забираю руку з-під голови Лілі й встаю з її ліжка. Я одягаюсь так тихо, як тільки можу, а потім йду шукати ручку та папір. Я не хочу будити її, але й не хочу йти, нічого не сказавши. Особливо після нашої ночі.

Я знаходжу блокнот і ручку в шухляді її кухонного столу і сідаю за стіл, щоб написати їй листа. Коли я закінчую, відношу його до спальні та кладу записку на подушку поруч із нею. Потім цілую її на ніч.

Розділ 24

Лілі

У моїй голові стукіт.

І за межами моєї голови.

Я піднімаю голову з подушки та відчуваю слину на підборідді. Я витираю її куточком наволочки. Підводжусь і бачу, що Атлас залишив записку. Я хапаюся за неї, але тут знову лунає стукіт, тому я кладу записку під подушку і змушую себе звільнити місце у своїй затуманеній голові, щоб звільнити місце для того, що зараз відбувається.

Еммі у моєї матері.

У мене щойно була найкраща ніч сну за останні два роки.

Хтось стукає у мої двері.

Я дістаю свій телефон на тумбочці й намагаюся зосередитися на екрані. Я маю кілька пропущених дзвінків від Райла, що змушує мене турбуватися, що щось не так. Але єдине, що у мене є від мами, — це фотографія Еммі, яка снідає пів години тому.

Фух. Еммі в порядку. Я відразу ж розслабляюся, але знання того, що Райлі, ймовірно, той, хто стукає в мої двері, не дозволяє розслабитися.

— Зараз! — кричу я.

Я швиденько одягаю футболку та джинси й відчиняю двері, щоб впустити його. Він проходить повз мене, до квартири, без запрошення.

— Все в порядку?

Він виглядає стурбованим, але так само з полегшенням бачить, що я жива.

— Я спала.

— Все в порядку. — Він бачить, що я роздратована.

Він оглядає кімнату у пошуках Еммі.

— Вона провела ніч у моєї матері.

— О. — Він розчарований. — Я намагався зателефонувати, бо хотів забрати її на кілька годин. Ти не брала трубку, а ти завжди до цього часу прокидаєшся.

Голос Райла переривається, коли він бачить диван. Мені не потрібно дивитись на диван, щоб зрозуміти, на що він дивиться. Я впевнена, що футболка і трусики все ще хаотично лежать на спинці.

— Дозволь мені подзвонити мамі й повідомити її, що ти приїдеш.

Я беру телефон зі своєї кімнати, сподіваючись, що Райлі не збирається допитувати мене. Він псує гарний настрій, у якому Атлас залишив мене минулої ночі.

Коли я повертаюся до вітальні, я роблю паузу, поки шукаю контакт моєї матері в своєму телефоні. Райлі тримає у руці винний келих, оглядаючи його. Це той келих, з якого пив Атлас. Мій стоїть на стійці поряд — це чітка ознака того, що хтось був тут зі мною та пив вино минулої ночі.

Перш ніж з мене зняли трусики й залишили їх на дивані. Я бачу, як вирають ревності Райла, коли він ставить келих з вином і дивиться прямо на мене.

— Хтось залишився на ніч?

Я не збираюся заперечувати це. Я доросла. Доросла та вільна. Ну, можливо, вже не така вільна, але це вже інше питання.

— Ми в розлученні, Райле. Ти не можеш ставити мені такі запитання.

Можливо, це було неправильно казати, тому що Райлі відразу відреагував, зробивши два швидкі кроки в мій бік.

— Я не можу питати тебе, чи провів хтось ніч у будинку, де живе моя донька?

Я роблю крок назад.

— Я не це мала на увазі. І я б нікого не приводила до неї без твого схвалення. Ось чому вона у моєї матері.

Очі Райла звужилися, звинувачуючи. Я йому огидна.

— Ти не залишаєш її зі мною на ніч, але підкидаєш кудись, коли хочеш потрахатись? — Він сміється. — Відмінне виховання, Лілі.

Тепер я починаю злитися.

— Це лише вдруте, коли я залишаю її на ніч з того часу, як вона народилася майже рік тому. І не смій вичитувати мене за те, що я залишаю її на ніч. А коли я залишаюся вночі одна і що я роблю в цей час — не твоя справа!

У Райла такий погляд в очах — порожнеча, яка завжди з'являється перед тим, як він заходить надто далеко.

Мій гнів миттєво змінюється страхом, і коли Райлі бачить, що я відступаю від нього, він видає звук люті. Гортанний, гнівний звук розчарування, що лунко віддається в кімнаті.

Він виходить із квартири, захлопуючи за собою вхідні двері.

Я чую, як він вигукує слово "блять" у коридорі. Я не знаю, з якого боку на мене обрушується його гнів. Він сердиться, що я рухаюся далі?

Він сердиться, що Еммі у моєї матері? Чи річ у тому, що я дозволяю мамі ночувати з нею, але мені все ще ніяково від того, що

Райлу доводиться ночувати з нею? Можливо, він злиться на всі три речі одразу.

Я видихаю, радіючи, що він пішов, але перш ніж я встигаю подумати, що робити далі, Райлі знову відчиняє мої двері.

Він дивиться на мене з коридору з дуже рівним виразом обличчя, коли каже:

— Це він?

Я відчуваю, як моє серце завмирає у горлі, коли він питає про це. Він не називає імені Атласа, але кого ще він міг мати на увазі?

Я не одразу заперечую це, що є достатнім підтвердженням для нього. Райлі недовго дивиться в стелю, а потім хитає головою.

— Отже, я мав право турбуватися про нього весь цей час?

Всі останні кілька хвилин були американськими гірками емоцій, але ніщо не було таким бурхливим, як питання, яке щойно прозвучало з його вуст. Я роблю кілька кроків, поки не опиняюся у дверях, готова закрити перед ним двері, як тільки скажу своє слово.

— Якщо ти справді віриш, що я була б тобі невірна, то давай, вір у це. У мене немає сил переконувати тебе у протилежному. Я вже пояснювала тобі це раніше, тому не повторюватимуся. Я ніколи б не покинула тебе заради Атласа. Я не залишила тебе заради Атласа. Я пішла від тебе, тому що заслуговую на краще ставлення, ніж те, як зі мною ставилися.

Я збираюся зачинити двері, але перш ніж я встигаю зробити крок назад, Райлі рухається вперед і штовхає мене, поки моя спина не впирається у відчинені двері вітальні. Його очі наповнені люттю, коли він ковзає лівою рукою до основи мого горла, чинячи тиск, ніби хоче утримати мене на місці.

Він ляскає правою долонею по дверях біля моєї голови, і це так лякає мене, що я одразу заплющую очі, не бажаючи бачити, що буде далі. Величезна хвиля тривоги та страху накочує на мене з такою силою, що я боюся знепритомніти.

Я відчуваю, як дихання Райла б'ється об мою щоку, як воно проходить крізь його стиснуті зуби, тому що його обличчя так близько до мого. Моє серце б'ється так сильно, що він ніяк не може відчутти, як страх б'ється об його долоню, адже його рука притиснута до мене.

Мені хочеться закричати, але я боюся, що якщо я здійму шум, це ще більше розлютить його.

Минає кілька секунд між моментом, коли Райлі притис мене до дверей, і моментом, коли він починає усвідомлювати, що він зробив. І що ще він, мабуть, збирався зробити.

Мої очі все ще заплющені, але я відчуваю каяття в тому, як він нахилиється вперед і притискається чолом до дверей, поряд з моєю головою.

Він все ще тримає мене в клітці, але він послабив тиск у руці, яка охоплювала мою шию, і з нього долинає звук боротьби, ніби він намагається не заплакати.

Це повертає мене тієї останньої ночі, коли він завдав мені болю. Вибачення, які він шепотів, поки я дрейфувала у свідомості.

Мені шкода, шкода, мені шкода.

Моє серце розбите, тому що Райлі зовсім не змінився. Як би я не сподівалася, що він змінився, і як би я не знала, що він хотів цього, він все той самий чоловік, яким був завжди. Я якимось чином зберігала слабку надію, що він став сильнішим заради Еммі, але це абсолютне підтвердження того, що я роблю правильний вибір для неї.

Райлі чіпляється за мене, ніби я можу все виправити, і в якийсь момент я думала, що можу. Він зламаний чоловік, але зломлений не через мене. Він був зламаний до того, як зустрів мене.

Іноді люди думають, що якщо вони люблять таку людину досить сильно, то вони можуть стати тим, що нарешті виправить її, але проблема в тому, що інша людина теж виявляється зламаною.

Я більше не можу дозволити нікому зламати мене. У мене є дочка, заради якої я маю бути цілісною. Я ніжно притискаю руки до його грудей і підштовхую його назад у коридор.

Коли я нарешті опиняюся в положенні, коли між нами достатньо місця, щоб зачинити двері, я закриваю їх і замикаю, а потім одразу ж дзвоню мамі та кажу, щоб вона посадила Еммі в машину і зустріла мене в парку. Я не хочу, щоб вони були в неї вдома, якщо Райлі все ще планує з'явитися там.

Після завершення розмови я цілеспрямовано рухаюся своєю квартирою.

Якщо я зупинюся і дозволю собі загубитися в тому, що сталося, я можу заплакати. Зараз я не маю часу плакати. Я одягаюся, щоб піти до парку, тому що мені потрібно бути поряд зі своєю донькою всіма можливими способами.

Перш ніж вийти за двері, я беру записку, яку написав мені Атлас, і кладу її в сумочку. У мене таке почуття, що його слова будуть єдиною світлою плямою цього дня.

Моє передчуття справджується. Як тільки я в'їжджаю на паркування парку, лунає гучний гуркіт грому. На сході вибухнула гроза, і вона прямує в цей бік. *Примірка.*

Проте дощу ще немає, тож я оглядаю дитячий майданчик, доки не помічаю маму. Вона тримає Еммі на руках, і вони разом спускаються з гірки. Вона ще не помітила мене, тому я користуюся моментом, щоб

дістати листа Атласа з сумочки. Я все ще не відійшла від спілкування з Райлом.

Я хотіла б прочитати щось, що, сподіваюся, покращить мій настрій, перш ніж я привітаю свою дочку.

Дорога Лілі,

Мені шкода, що довелося піти, не попросившись, але ти так швидко засинаєш. Я не проти цього — мені подобається дивитися, як ти спиш. Навіть коли це відбувається в машині в розпал побачення.

Коли ми були підлітками, я іноді спостерігав, як ти спиш. Мені подобалося, як ти спокійно виглядала, бо, коли ти не спала, у тобі завжди жив тихий страх. Але коли ти спала, страх зникав, і це завжди заспокоювало мене.

Я не можу висловити, що важив для мене цей вечір. Я не думаю, що мені треба висловлювати це словами, бо ти була там. І також це відчувала.

Я знаю, що згадував раніше про те, що я звинувачую себе за те, що сталося між нами, але я не хочу, щоб ти думала, що я шкодую, що любив тебе тоді. Якщо я про щось і шкодую, то це про те, що не боровся за тебе сильніше. Я думаю, що саме в цьому криється більша частина моєї провини — у тому, що якби я не залишив тебе, ти б ніколи не зустріла чоловіка, який у результаті завдав би тобі біль, так само як твій батько спричиняв біль твоєї матері.

Але хоч би як ми потрапили сюди, ми тут. Мені довелося дійти до того моменту, коли я зрозумів, що завжди був гідний того, щоб ти любила мене. Я ненавиджу те, що ми не прийшли сюди раніше, тому що у твоєму житті є так багато речей, через які я хотів би, щоб тобі не довелося пройти, або які я міг би запобігти. Але будь-який інший шлях не дав би тобі Емерсон, тому я вдячний, що ми опинилися тут.

Мені подобається дивитися, як ти розповідаєш про неї. Мені не терпиться дізнатися її ближче. Але це прийде згодом, як і решта, чого я з нетерпінням чекаю. Ми продовжуватимемо в тому темпі, який тобі зручний. Чи я розмовлятиму з тобою щодня або бачитиму тебе раз на місяць — все краще, ніж ті роки, коли я нічого про тебе не знав.

Я такий щасливий, що ти щаслива. Це все, що я колись хотів для тебе.

Але я скажу, що немає нічого кращого, ніж знати, що я той, з ким ти будеш зараз щаслива.

— З любов'ю, Атлас.

Я здригаюся так сильно, що мало не розриваю листа на дві частини, коли хтось стукає у моє вікно. Я задихаюсь і піднімаю очі, щоб побачити маму, що стоїть поряд із моєю машиною.

Еммі сяє, коли бачить мене через вікно, і ця усмішка — все, що потрібно, щоб усміхнутися у відповідь.

Ну, її посмішка та лист у моїй руці.

Я складаю його і кладу назад у сумочку. Мама відчиняє мої двері.

— Все в порядку?

— Так, все в порядку.

Я забираю в неї Еммі, але очі моєї матері примружуються з підозрою.

— Ти мала зляканий голос, коли ти попросила мене зустрітися з тобою в парку.

— Все гаразд, — кажу я, бажаючи відкинути це. — Я просто не хотіла, щоб Райлі забрав її сьогодні. У нього не дуже гарний настрій, і він знав, що вона з тобою, тому...

Я видихнула і підійшла до порожньої гойдалки на майданчику. Я сідаю на одну з гойдалок й кладу Еммі на коліна, обличчям назовні.

Я б'ю ногою по землі та злегка підштовхую гойдалку, спостерігаючи, як моя мама сідає на гойдалку поряд з нами.

— Лілі. — Моя мама дивиться на мене з занепокоєнням. — Просто розкажи, що сталося.

Я знаю, що Емерсон лише один рік і вона ще не може мене зрозуміти, але мені все одно неприємно говорити про батька в її присутності. Я переконана, що діти та малюки відчують настрій, навіть якщо вони не розуміють, що ви кажете.

Я намагаюся пояснити свою ситуацію, не називаючи імен.

— Я начебто зустрічаюся з кимось?

Це визнання прозвучало як питання, тому що ми не зробили це офіційно, але я не думаю, що нам з Атласом потрібно навішувати на це ярлик, щоб зрозуміти, до чого йдеться.

— Правда? Хто?

Я хитаю головою.

Я не збираюся говорити їй, що це Атлас, хоча вона, швидше за все, не зрозуміє, про кого я говорю. Вона бачила його двічі, коли я була підлітком, і ми ніколи не говорили про нього. А якщо вона й пам'ятає його, то впевнена, не хоче говорити, враховуючи, що її чоловік відправив його до лікарні.

Може настане день, коли я офіційно познайомлю Атласа зі своєю матір'ю, і я не хочу, щоб вона знала його з мого минулого, інакше вона може відчути себе приниженою.

— Просто декого зустріла. Це рано. Але... — Я зітхаю і знову б'ю ногою землю, щоб дати нам ще один невеликий поштовх. — Райлі дізнався, і він не в захваті.

Моя мама здригається, ніби надто добре знає, що саме я маю на увазі під невдоволенням.

— Він приходив сьогодні вранці, і його реакція була страшною. Я запанікувала, подумавши, що він збирається заявитися до тебе за нею, тож не хотіла, щоб ти була вдома.

— Що він зробив?

Я хитаю головою.

— Нічого. Просто я давно не бачила його з такого боку, тому трохи вражена, але я в порядку.

Я цілую Еммі в маківку. Я з подивом відчуваю, що по моїй щоці скотилася сльоза, тому я швидко витираю її.

— Я просто не знаю, що робити з його візитами. Я майже хочу, щоб щось трапилось, щоб я могла повідомити про нього цього разу. Але потім я почуваюся жахливою матір'ю за те, що так думаю про її батька.

Мама тягнеться і стискає мою руку. Це змушує мою гойдалку зупинитися, і я повертаюсь обличчям до неї.

— Незалежно від того, що ти вирішила робити, ти не жахлива мати. Зовсім навпаки.

Вона відпускає мою руку і береться за ланцюги, пильно дивлячись на Еммі.

— Я захоплююсь тим вибором, який ти зробила для неї. Іноді мені стає сумно, що я не змогла бути такою ж сильною для тебе.

Я одразу хитаю головою.

— Ти не можеш порівнювати наші ситуації, мамо. Я мала багато підтримки, яка дозволила мені зробити той вибір, який я зробила. У тебе нікого не було.

Вона обдаровує мене сумною, вдячною усмішкою. Потім вона відкидається назад і б'є ногою по землі, щоб трохи підштовхнути себе.

— Хто б він не був, він щасливчик. — Вона дивиться на мене. — Хто він?

Я сміюся.

— Ні, це так не працює. Я не говоритиму про нього з тобою, поки все не буде серйозно.

— Це уже точно є, — каже вона. — Я бачу це за твоєю посмішкою.

Ми обидві одночасно дивимося нагору, коли починає накрапувати дощ. Я ховаю Еммі під підборіддя, і ми починаємо повертатися до паркування. Мама цілує Еммі, перш ніж я саджу її в автокрісло.

— Я люблю тебе. Гамма любить тебе, Еммі.

— Гамма? — питаю я. — Минулого тижня це була Нанні.

— Я все ще не зупинилася на одному.

Мама цілує мене в щоку, а потім поспішає до своєї машини. Я забираюся до машини саме в той момент, коли з неба починає лити дощ.

Величезні краплі дощу б'ють по лобовому склі, тротуарі, капоті моєї машини. Вони такі великі, що звучать як жолуді, що ударяються об мою машину.

Я сиджу з хвилину, намагаючись зрозуміти, куди їхати, перш ніж завести машину. Я поки що не хочу їхати додому, тому що Райлі може з'явитися знову.

Я напевно не хочу їхати до Аліси, бо обов'язково зіткнуся з ним у будинку, де він живе. Зараз я сильно захищаю Еммі, тому що на папері Райл має повне право з'явитися і забрати її у мене на цілий день, але я не дозволю своїй дочці перебувати поруч із ним того дня, коли я знаю, що його запобіжника немає.

Я дивлюсь у дзеркало заднього виду, а Еммі просто мирно сидить, дивлячись у вікно на дощ. Вона навіть не уявляє, який хаос оточує її існування, тому що для неї я — це її існування.

Кожна унція її довіри — це я. Вона залежить від мене в усьому, а вона просто сидить тут, щаслива і задоволена, ніби я маю все під контролем.

Я не відчуваю, що тримаю все під контролем, але той факт, що вона вважає це так, мене цілком влаштовує.

— Куди ми підемо сьогодні, Еммі?

Розділ 25

Атлас

— О котрій годині ти повернувся додому вчора ввечері? — Запитує Джош.

Він човгає на кухню у двох різних шкарпетках: одна з них — нова, яку я йому купив, а друга — моя. Тео і Джош уже спали, коли я прийшов додому, але я все одно прокинувся за три години до них.

Бред пішов за Тео хвилин двадцять тому.

— Це не твоя справа.

Я вказую на стіл, де лежить незакінчене домашнє завдання Джоша. Він обіцяв зробити його вчора, якщо я дозволю Тео залишитися на ніч, але в мене таке почуття, що відеоігри, манга та аніме завадили йому.

— Ти не доробив домашнє завдання?

Джош дивиться на стос паперів, а потім знову на мене.

— Ні.

— Ну так, приступай до справи.

Я говорю це з упевненістю, але я поняття не маю, як це зробити. Мені ніколи раніше не доводилося говорити дитині, щоб вона робила домашнє завдання. Я навіть не знаю, як покарати його, якщо він його не зробить. Мені здається, що дію як самозванець. Так і є. Я самозванець.

— Я не уникаю його, — каже Джош. — Я просто не можу його зробити.

— Це занадто складно? Що це, математика?

— Ні, я порахував. Математика легка. Це таке дурне лайно, яке я маю зробити для комп'ютерного класу.

— Дурне лайно, — кажу я, поправляючи його.

Я думаю. Може, "тупе лайно" — це теж погано. Я сідаю поряд із Джошем, щоб подивитися, з чим у нього проблеми.

Він кладе переді мною завдання, і я переглядаю його. Це завдання з дослідження родоводу. Є п'ять завдань на цей семестр, і одне з них — сімейне дерево, яке треба було здати у п'ятницю. Інше — за поколіннями з використанням сайту про предків, яке має бути виконане наступної п'ятниці.

— Передбачається, що ми повинні знайти своїх родичів за допомогою якогось сайту. Я не знаю жодного з їхніх імен й навіть не знаю, з чого почати, — каже він. — Чи ти?

Я хитаю головою.

— Не зовсім. Я одного разу зустрічав батька Саттон, але він помер, коли я був ще дитиною. Я навіть не пам'ятаю його імені.

— А як щодо батьків мого батька? — Запитує Джош.

— Я теж нічого не знаю про його родину.

Джош забирає в мене папери.

— Вони справді мають припинити змушувати дітей робити такі речі. Ні в кого немає нормальних сімей.

— Взагалі-то, ти маєш рацію. — Я чую повідомлення на своєму телефоні на кухні, тому встаю, щоб перевірити його.

— Чи намагався ти колись знайти для мене мого батька? — Запитує Джош.

Я намагався, але Тім так і не відповів на голосове повідомлення, яке йому залишив. Я просто не хочу говорити про це Джошу, тому що

знаю, що це його розчарує. Я беру телефон, але повертаюся до Джоша, перш ніж переглянути свої повідомлення.

— У мене ще не було можливості по-справжньому розібратися в цьому. Ти впевнений, що хочеш, щоб я це зробив?

Джош киває.

— Можливо, він захоче мене почути. Я впевнений, що Саттон зробила все можливе, щоб розлучити нас.

Я відчуваю занепокоєння в центрі грудей. Я сподівався, що Джошу буде досить комфортно, щоб він не захотів шукати батька, але це була дурна надія. Він дванадцятирічний хлопчик. Звісно, він хоче знайти свого батька.

— Я допоможу тобі спробувати його знайти. — Я вказую на папери.
— Але поки що роби з цим усе, що можеш. Поки ти намагаєшся, вони не зможуть поставити тобі погану оцінку за те, що ти не знаєш своїх бабусів та дідусів.

Джош схиляється над своєю роботою, і я нарешті дивлюся на текст.

Це від Лілі.

Чи можу я тобі подзвонити?

Вона повинна знати, що може подзвонити мені будь-якої секунди дня, і я відповім. Я беру телефон у свою кімнату й дзвоню їй, не надсилаючи повідомлення у відповідь. Вона бере трубку у середині першого дзвінка.

— Привіт, — каже вона.

— Привіт.

— Що ти робиш?

— Допмагаю Джошу з домашнім завданням. Намагаюся вдати, що не думаю про тебе. — Вона замовкає після моїх слів, і я одразу відчуваю, що щось не так. — Ти в порядку?

— Так, я просто. Я не хочу йти додому. Я хотіла запитати, чи можу прийти до тебе?

— Звісно. Еммі все ще з твоєю мамою?

Вона зітхає.

— В тому то й справа. Вона зі мною. Я знаю, це дивно, але я поясню, коли приїду.

Якщо вона приводить Емерсон в мій будинок, то точно, щось не так. Вона була категорична в тому, що не хотіла приводити її до мене, перш ніж Райлі не дізнався про нас.

— Я надішлю тобі свою адресу.

— Дякую. Я буду там незабаром. — Вона завершує розмову, і я падаю назад на ліжко, задаючись питанням, що, чорт забирай, сталося за час між тим, як я вислизнув з її ліжка минулої ночі, і цим телефонним дзвінком.

Чи отримала вона мого листа? Я сказав щось не те? Вона має намір порвати зі мною стосунки?

Усі ці побоювання вирують у моєму нутрі, поки я чекаю на неї, але найбільше мене турбує те, про що я не хочу навіть думати.

Райлі завдав їй болю?

Я стежу за ними, коли вона під'їжджає до мого під'їзду, тому зустрічаю її на вулиці. Я відразу розумію, що щось не так, коли вона виходить із машини. Але я не думаю, що це пов'язано зі мною, тому що вона, здається, радіє мені.

Я притискаю її до себе, щоб обійняти, бо вона, схоже, потребує цього.

— Що трапилось?

Вона кладе руки мені на груди й відступає, щоб подивитись на мене. Здається, вона не наважується щось сказати. Вона дивиться у заднє вікно, щоб перевірити свою доньку, яка спить в автокріслі.

Тоді Лілі просто починає плакати. Вона притискається обличчям до моїх грудей і ридає в мою сорочку, і це найнебезпечніше видовище. Я притискаюся губами до її волосся і даю їй час.

Їй не потрібно багато часу. Вона досить швидко приходить до тями, витираючи очі.

— Мені шкода, — каже вона. — Я тримаю це в собі весь ранок, відколи пішов Райлі.

Від згадки його імені, мій хребет стискається. Я знав, що це пов'язано з ним.

— Він знає про нас, — каже вона.

— Що трапилось? — Я стою на місці і не біжу його шукати. Мої кістки немов тріщать від гніву. — Ти поранена?

— Ні. Але він дуже засмучений, і я не хочу зараз залишатися вдома сама. Я знаю, що поки не повинна приводити Еммі до тебе, але я відчуваю себе в більшій безпеці, коли вона тут, ніж ,коли Райлі спробував прийти та забрати її сьогодні. Вибач, я просто не хочу бути там, де він може знайти мене.

Я піднімаю її підборіддя вгору, доки вона не дивиться на мене.

— Я щасливий, що ти тут. Ви обидві. Залишайтеся на весь день, якщо хочете.

Вона видихає і притискається своїми губами до моїх.

— Дякую. — Вона йде до задніх дверей, щоб схопити доньку з автокрісла. Емерсон навіть не прокидається. Вона обм'якла в руках Лілі.

— Вона була в парку протягом години і втомилася.

Я здивовано дивлюся на Емерсон, все ще дивуючись, як сильно вона схожа на Лілі. Вона точнісінько як її мати, і мене нітрохи не засмучує, що вона зовсім не схожа на свого батька.

— Тобі треба, щоб я щось захопив?

— Її сумка з підгузками на пасажирському сидінні.

Я беру її, і ми йдемо в будинок. Джош озирається через плече, коли чує, як я заходжу всередину. Лілі махає йому рукою, і він киває головою, але потім, помітивши Емерсон, повністю розвертається в кріслі.

— Це дитина, — каже він.

— Так і є, — відповідає Лілі. — Її звать Емерсон.

Джош дивиться на мене.

— Вона твоя? — Він використовує точило у своїй руці, щоб вказати на Емерсон. — Це моя племінниця?

Лілі ніяково сміється.

Напевно, мені слід було попередити Джоша до їхньої появи.

— Ні, я не тато, а ти не дядько.

Джош дивиться на нас хвилину, потім знизує плечима й каже:

— Добре. — Він відвертається та повертає свою увагу до домашнього завдання.

— Вибач за це, — тихо кажу я, ставлячи сумку з підгузками поряд з диваном. — Хочеш, я принесу для неї ковдру?

Лілі киває, і я беру товсту ковдру з шафи в передпокої та кладу її на підлогу поряд з диваном. Я складаю його вдвічі, щоб було більше подушок, і вона кладе на нього Емерсон, вона все ще спить.

— Не дай їй обдурити себе — вона дуже міцно спить. — Лілі знімає туфлі та сідає на диван, підтягуючи ноги під себе.

Я сідаю поруч із нею, сподіваючись, що вона захоче поговорити про те, що трапилося, бо мені потрібно знати, через що вона налякана.

Джош не може бачити нас зі їдальні, тому я швидко цілую Лілі. Я маю сумнів, що він чує нас звідти, але я все одно шепочу.

— Що трапилося?

Вона зітхає всім тілом і тулиться до дивана, обличчям до мене.

— Він прийшов за Еммі, а я на нього не чекала. Він побачив наші келихи для вина. Мій одяг. Він склав два і два, і мав саме ту реакцію, якої я боялася.

— Що то була за реакція?

— Він розлютився. Але він пішов до того, як усе стало надто погано.

Занадто погано? Що це взагалі означає?

— Чи він знає, що там був я?

Лілі киває.

— Це практично перше, що він спитав. Він розлютився, і я попросила його піти. І він пішов... але... — Вона замовкає, і я вперше помічаю, що її рука тремтить. *Боже, як я його ненавиджу.*

Я притягаю її до себе так, що її щока притискається до моїх грудей і обіймаю її.

— Що він зробив, що налякало тебе, Лілі?

Її долоня притиснута прямо до мого серця. Вона шепоче:

— Він штовхнув мене до дверей, наблизився до мого обличчя, і я подумала, що він збирається вдарити мене чи... я не знаю. Але він не

вдарив. — Мабуть, вона відчуває, як моє серце б'ється в грудях у два рази швидше, бо вона піднімає голову і дивиться на мене. — Я в порядку, Атласе. Я обіцяю. Після цього нічого не сталося, просто я давно не бачила його таким сердитим.

— Він штовхнув тебе до дверей. Це не дрібниця.

Вона відводить очі та знову кладе мені голову на груди.

— Я знаю, знаю. Я просто не знаю, що з цим робити. Я не знаю, що робити з Еммі. Я була близька до того, щоб дозволити йому залишатися з нею на ніч, а тепер я навіть не хочу, щоб він приходив до неї без нагляду.

— Він не заслуговує на побачення без нагляду. Ти маєш звернутися до суду.

Лілі зітхає, і я можу сказати, що це, мабуть, та частина її життя, яка викликає у неї найбільший стрес. Я не можу уявити, як це для неї — дивитися, як він їде з її маленькою дівчинкою в машині, знаючи, на що він здатний.

Я радий, що вона прийшла сьогодні сюди. Я знаю, що для неї це важливо, щоб вона дочекалася, щоб привести Еммі до мене, але вона ухвалила правильне рішення. Райлі може повернутися, щоб вибачитись і забрати Еммі, і він знайде її в усіх її звичайних місцях.

Він не знайде її тут. Крім того, ми з Лілі знаємо, що те, що відбувається між нами є абсолютно довгостроковою ситуацією. Їй не потрібно турбуватися про те, що я прив'яжусь до Еммі, а потім зникну.

Поки Лілі хоче, щоб я був поруч, я нікуди не подінусь.

Вона піднімає обличчя, щоб знову подивитися на мене, і біля її скроні залишається пляма туші. Я витираю її.

— Цей конфлікт із ним, — каже вона. — Це те, про що я намагалася попередити тебе. Це може бути постійним, особливо тепер, коли він знає, що ти повернувся до мого життя.

Вона каже це так, ніби дає мені можливість відмовитися від цієї витівки з нею. Я не можу повірити, що вона припускає, що це може спасти мені на думку.

— У тебе може бути п'ятдесят колишніх чоловіків, які намагатимуться перетворити наше життя на пекло, але поки в мене є ти, на мене не впливатиме нічия думка. Це обіцянка.

Це змушує її посміхнутися вперше, відколи вона тут з'явилася.

Я не хочу робити чи говорити нічого, що могло б вкрасти цю посмішку, тому я змінюю тему розмови, відводячи розмову від її недоумкуватого колишнього чоловіка.

— Ти хочеш пити?

Вона відштовхується від моїх грудей і посміхається ще більше.

— Так. Я хочу пити і я голодна. Інакше навіщо мені з'являтися до дому шеф-кухаря?

Лілі та Емерсон перебувають тут уже близько чотирьох годин. Коли Джош зробив усі домашні завдання, які тільки міг, він почав грати з Емерсон. Лілі сказала, що вона робить кроки вже кілька тижнів, і Джошу здається кумедним те, що вона всюди слідує за ним.

Він пересувався протягом години, поки вона спотикалася за ним, але тепер вона знову спить. Вона заснула на підлозі поряд зі мною, поклавши голову мені на ногу. Лілі запропонувала перенести її, але я не дозволив.

Я б збрехав, якби сказав, що це не було трохи сюрреалістично. У глибині душі я знаю, що в нас із Лілі все вийде. Вона — моя людина, а я — її, і це те, що я знаю з першого тижня нашої зустрічі. Але,

дивлячись на Емерсон, і знаючи, що ця дитина, швидше за все, стане величезною частиною мого життя, я не можу з цим змиритися.

Колись я можу стати її вітчимом. Ймовірно, я матиму більше впливу на її життя, ніж її біологічний батько, тому що ми з Лілі згодом житимемо разом. Можливо, колись ми одружимося.

Я б ніколи не зізнався в цьому вголос, тому що такі люди, як Тео, сказали б, що я забігаю вперед, але правда в тому, що я на роки відстав від того, де хотів би бути з Лілі. Там, де я міг би бути з нею.

Це надзвичайно важливий день, навіть якщо я не побачу Емерсон знову протягом декількох місяців. Це може бути перший день, який я проведу з дівчинкою, яка одного разу може стати моєю донькою.

Я прибираю тонкі пасма полуничного волосся за вухо Емерсон і намагаюся зрозуміти, звідки береться гнів Райла. Він не може не розуміти те, що переїзд Лілі означатиме для його відносин з Емерсон.

Лілі проводить з Емерсон більшу частину часу, тому, кого б Лілі не вирішила залучити до свого життя, він також буде перебувати поряд з Емерсон стільки ж часу.

Я в жодному разі не виправдовую поведінку Райла. Якби моя воля, він отримав би пропозицію про роботу в Судані, і нам довелося б мати з ним справу лише раз на рік.

Але реальність така. Райлі живе у тому місті, що і його дочка, а його колишня дружина живе з іншим. Нікому не може бути легко. Хоча я можу зрозуміти, як йому, мабуть, важко, але я ніколи не зрозумію його нездатність усвідомити, що в цьому немає нічиєї провини, крім його власної.

Якби він був зрілішою, раціональнішою людиною, Лілі ніколи б його не покинула. У нього були б дружина та дочка, а ми з Лілі навіть не спілкувалися б.

Я хвилююся за Лілі. Я турбуюся, що Райлі трохи схожий на мою матір, і що він мститиме, борючись заради битви та без жодної іншої причини.

— Ти колись подавала заяву на Райла? — питаю я, дивлячись на Лілі.

Вона сидить на підлозі поряд зі мною і дивиться, як Емерсон спить на моїй нозі.

— Ні. — У відповіді Лілі є крапля сорому.

— Чи є у вас двох угода про опіку?

Вона киває.

— У мене повна опіка, але це пов'язано із певними умовами. Через його графік, я повинна бути гнучкою, але технічно він отримує її два дні на тиждень.

— Він сплачує аліменти?

Вона киває.

— Так. Він ніколи їх не затримував.

Я радий, що він хоча б дає їй гроші, але знання відповідей на ці питання робить становище Лілі ще більш хитким.

— Чому? — Запитує вона.

Я хитаю головою.

— Це не моя справа.

Справді? Навіть не знаю. Я намагаюся не квапити події й дати Лілі свободу, але ця частина мене воює з тією частиною, яка хоче захистити її.

Лілі піднімає руку і привертає мою увагу до своєї.

— Це твоя справа, Атласе. Ми тепер разом.

Її відповідь змушує моє серце завмирати. *Невже вона щойно зробила наші стосунки офіційними?*

— Ми? Разом? — Я посміхаюся і притягаю її ближче до себе, мій пульс прискорюється. — У нас з тобою є щось, Лілі Блум?

Її губи посміхаються. Вона киває, коли цілує мене.

Гадаю, ми обоє знали, що це офіційно задовго до вчорашнього вечора, але якби її донька не спала зараз на моїй нозі, я, мабуть, підняв би Лілі та покружляв її. Я такий щасливий.

Мій швидкий сплеск адреналіну знову починає сповільнюватись, повертаючи мене до думок до того, як Лілі оголосила нас офіційною парою. Райлі. Опіка. Незрілість. Голова Лілі лежить на моєму плечі, а рука — на моїх грудях, тож вона відчуває, коли я видихаю все повітря зі своїх легенів.

Вона піднімає голову і з тривогою дивиться на мене.

— Просто скажи це.

— Що сказати? — питаю її.

— Твої думки про мою ситуацію. Твої брови насуплені, наче ти про щось турбуєшся. — Вона піднімає руку й великим пальцем згладжує мій серйозний вираз обличчя.

— Чи не надто пізно повідомити суд, що в минулому він становив для вас небезпеку? Можливо, це допоможе запобігти його ночівлі з нею.

— Як тільки дві особи домовилися про опіку, ви не можете використати минулі докази для зміни домовленості. На жаль, я ніколи не повідомляла про нього, тому зараз я не можу використовувати насильство як захист.

Це прикро. Але я можу зрозуміти її спробу зберегти з ним ввічливі стосунки на той час. Я просто турбуюся, що це може негативно позначитися на ній.

— Він надто зайнятий, щоб бути з нею і половину часу, і навіть ночувати, насправді. Я сумніваюся, що він колись спробує отримати спільну опіку над нею.

Я стискаю губи й киваю, сподіваючись, що вона має рацію. Я не знаю його так, як вона, але через те, що знаю про нього, він, схоже, тримає образу. А люди, які тримають образу, зазвичай потребують відплати. Батьки роблять це постійно. Їм не подобається, що робить інший батько, або з ким він зустрічається, тому вони використовують свою дитину як зброю.

І це мене непокоїть. Я точно можу уявити, що Райлі ухвалить рішення подати на неї до суду, просто щоб помститися їй за те, що вона була зі мною. І він, швидше за все, досягне свого. Він ніколи не ображав Емерсон, на нього ніколи не писали заяву за те, що він образив Лілі, він ніколи не затримував аліменти. І має успішну кар'єру. Все це на його користь.

Коли я дивлюся на Лілі, здається, що вона ось-ось опуститься на підлогу. Я не хотів засмучувати її ще більше, порушуючи цю тему.

— Мені шкода. Я не намагаюся бути песимістом. Ми можемо змінити тему.

— Ти не песиміст, Атласе. Ти реаліст, і мені це потрібно.

Вона підіймає голову з мого плеча і дивиться на Еммі, яка все ще спить. Потім Лілі знову притискається до мене, тихо зітхаючи.

— Знаєш, навіть якби я заявила на Райла і боролася за одноосібну опіку, мої шанси були невеликі. Він не має кримінального минулого, і має гроші на найкращих адвокатів. Майже кожен адвокат, з яким я розмовляла, радив мені вирішити з ним питання цивільним шляхом,

тому що вони бачили випадки, подібні до нашої, і та угода, на яку на той час погодився Райлі, була для мене найкращим варіантом.

Я беру її за руку і переплітаю наші пальці. Вона витирає сльозу, що ковзає по її щоці. Мені неприємно, що я взагалі про це заговорив, але ці страхи вже всередині неї. Я просто радий, що вона думає про це, тому що їй треба бути на крок попереду.

— Що б не трапилося, ти більше не самотня.

Лілі вдячно посміхається.

Емерсон починає прокидатися. Вона розплющує очі й дивиться на мене, а потім одразу ж шукає свою маму. Вона прямує до неї прямо через мої коліна. Коли вона опиняється на руках у Лілі, я піднімаю ногу та розминаю її. Я не міг поворухнути нею вже більше пів години, і вона затекла.

— Ми повинні йти, — каже вона. — Я почуваюся винною за те, що я взагалі була тут із нею. Я розлютилася б, якби Райлі водив її по подружках без мого відома.

— Я думаю, що ваші ситуації дещо відрізняються. Райлу не доводиться шукати безпечно місце, щоб сховати вашу дочку цілий день, тому що він боїться твого гніву. Не будь така строга до себе.

Лілі кидає на мене вдячний погляд.

Я допомагаю їй зібрати їхні речі та проводжу до машини. Як тільки Емерсон сідає у своє автокрісло, Лілі присувається ближче, щоб попрощатися.

Я зариваюсь пальцями в її стегна і притягаю її ближче. Я нахиляю голову, торкаючись її носа, а потім ловлю її губи своїми. Я цілую її глибоко, бажаючи, щоб вона все ще відчувала цей поцілунок дорогою додому.

Я засовую руки в задні кишені її джинсів і стискаю її дупу. Це змушує її сміятися. Потім вона сумно зітхає.

— Я вже сумую за тобою.

Я киваю на знак згоди.

— З мого боку було багато такого, — визнаю я. — Я ніби одержимий тобою, Лілі Блум. — Я цілую її в щоку, а потім змушую себе відпустити.

Це єдиний негативний аспект того, щоб нарешті бути з людиною, з якою повинен бути. Ти роками прагнеш бути з ним, і коли він нарешті стає значною частиною твого життя, це чомусь завдає ще більшого болю.

Розділ 26

Лілі

— Ти розчаровуєш мене, Лілі.

Я шоковано дивлюся на свій телефон.

Це жарт?

— Ти ставишся до мене, як до чудовиська, я її клятий батько.

Зараз п'ята ранку. Я прокинулася, щоб скористатись туалетом, і, природно, поглянула на свій телефон, перш ніж спробувати поспати в останню годину перед тим, як спрацює мій будильник.

Усі повідомлення від Райла. Я нічого не чула про нього з того часу, як він з'явився в моєму домі в неділю. Минуло чотири дні, а він навіть не спромігся зв'язатися зі мною й вибачитися за те, що вийшов із себе. Він мовчав чотири дні, а потім ось це?

— Я був щасливішим до зустрічі з тобою.

Я читаю шквал текстових повідомлень, чудово знаючи, що він був п'яний, коли надсилав їх минулої ночі.

Перше повідомлення було відправлено опівночі, а останнє, від другої години ночі, звучить: — *Повеселилися, трахаючи бездомного.*

Я кидаю телефон на ліжку, мої руки тремтять. Я не можу повірити, що він надіслав це. Я сподівалася, що чотири дні мовчання — це прояв каяття з його боку, але очевидно, що він затаїв злобу.

Все набагато гірше, ніж я уявляла.

Я намагаюся знову заснути, але не можу. Я встаю і роблю собі чашку кави, але мій шлунок надто засмучений, щоб пити її. Наступні

пів години я проводжу, стоячи на кухні, дивлячись у нікуди, прокручуючи в голові ці повідомлення, знову і знову.

Коли Емерсон нарешті прокидається, я відчуваю полегшення. Я більш ніж вітаю, щоб відволіктися від нашої хаотичної ранкової рутини.

Коли я відвожу її до мами та дістаюся до роботи, вже рівно восьма. Я перша у квітковому магазині, тож відволікаюся, чим можу, доки не з'являться Серена та Люсі. Люсі може помітити, що зі мною щось не так, вона навіть запитує, чи все зі мною гаразд, але я запевняю її, що все добре.

Я вдаю, що все в порядку, але при кожній нагоді стежу за вхідними дверима, очікуючи, що Райлі сердито увірветься крізь них. Я чекаю на чергове злісне повідомлення від нього. Я чекаю, коли задзвонить телефон.

Минає кілька годин, а нічого немає. Навіть вибачень немає.

Я нічого не кажу Атласові та Алісі, я нікому не розповідаю про те, що він зробив. Це ніяково. Це образливо для Атласа, це образливо для мене. Я гадки не маю, що з цим робити, але я знаю, що це те, чого я не терпітиму. Я відмовляюся, щоб наступні сімнадцять років життя моєї доньки зазнавали будь-якого насильства, навіть через текстові повідомлення.

Серена пішла на весь день, і ми з Люсі залишилися вдвох, коли неминуче нарешті сталося. Вже після п'ятої, і ми якраз готуємося закрити магазин, щоб я могла забрати Емерсон від мами, коли через парадні двері входить Райлі. Занепокоєння пронизує мене, як вибух лави.

Люсі ніколи не була великою шанувальницею Райла, тому вона простогнала під ніс, коли побачила його, і сказала:

— Я буду в підсобці, якщо знадоблюсь.

— Люсі, почекай, — шепочу я.

Я дивлюсь на свій телефон, ніби чимось зайнята, щоб Райлі не бачив, як ворушаться мої губи.

— Залишся. — Я дивлюся на неї, щоб вона побачила занепокоєння в моїх очах. Вона просто киває і знаходить чим зайнятися.

Моє серце б'ється, коли підходить Райлі. Я навіть не намагаюся сховатись за фальшивим виразом обличчя, коли дивлюся йому в очі.

Він витримує мій погляд кілька секунд, а потім кидає бічний погляд на Люсі. Він нахиляє голову у бік мого кабінету.

— Ми можемо поговорити?

— Я вже йду. — Мої слова пролунали швидко та твердо. — Мені треба забрати нашу доньку.

Я бачу, як ліва рука Райла схопилася за край стійки. Він стискає її, і м'язи його руки напружуються.

— Будь ласка. Це не займе багато часу.

Я дивлюсь на Люсі.

— Зачекаєш, поки я закриюсь? — Вона підбадьорливо киває, і я повертаюся на підборах, йдучи до свого кабінету. Я чую його за спиною.

Я складаю руки на грудях і вдихаю перед тим, як зустрітись з ним поглядом. Мені так набридли його докори совісті. Я хочу стерти цей безглуздий похмурий погляд з його обличчя, я така зла.

— Мені шкода. — Він проводить рукою по волоссю і здригається, підходячи ближче. — Я надто багато випив на заході минулої ночі та...

Я нічого не кажу.

— Я навіть не пам'ятаю, як надсилав ці повідомлення, Лілі.

Я, як і раніше, нічого не кажу.

Він починає смикатися, відчуваючи себе незатишно під моїм мовчазним гнівом. Він засовує руки до кишень і дивиться собі під ноги.

— Ти розповіла Алісі?

Я не відповідаю на це запитання.

У всякому разі, це ще більше мене злить. Він більше турбується про те, що подумає про нього його сестра, ніж про те, яку шкоду він мені завдає?

— Ні, але я сказала адвокату. — Я брешу, але це буде правдою, як тільки він покине цю будівлю.

З цього моменту я буду документувати все, що він робить зі мною. Атлас правий. На папері Райлі виглядає ідеально, і якщо він збирається продовжувати застосовувати жорстоку тактику, мені потрібно захистити себе та Емерсон.

Очі Райла повільно переходять на мої.

— Ти що?

— Я відправила їх до свого адвоката.

— Навіщо ти це робиш?

— Серйозно? Ти притис мене до дверей у неділю, а потім надіслав мені загрозливі повідомлення посеред ночі. Я нічим цього не заслужила, Райле!

Він витягує руки з кишень і стискає потилицю, повертаючись обличчям в інший бік. Він витягує спину, вдихаючи повітря.

Здається, він затримує подих, поки мовчки рахує, намагаючись приборкати гнів, що зростає в ньому.

Ми обидва знаємо, як ці методи працювали в минулому. Коли він повертається, каяття зникає.

— Ти не бачиш закономірність? Ти справді настільки сліпий?

О, я безперечно бачу закономірність, але гадаю, що ми дивимося на речі по-різному.

— У нас все було добре цілий рік, Лілі. У нас не було жодної проблеми, поки він не з'явився знову. А тепер ми постійно сваримося, і ти залучаєш адвокатів? — Він виглядає так, наче хоче вдарити кулаком у повітря.

— Припини звинувачувати у своїй поведінці інших людей, Райле!

— Припини ігнорувати спільний знаменник усіх наших проблем, Лілі!

Люсі з'являється у дверях мого кабінету. Вона переводить погляд то на мене, то на Райла, а потім знову на мене.

— Ти в порядку?

Райлі видав уривчастий смішок.

— Так, вона в порядку, — каже він роздратовано.

Райлі йде до дверей, і Люсі доводиться притиснутись до дверної рами, щоб не зіткнутися з ним.

— Чортів адвокат, — чую я його бурмотіння. — Дозволь мені вгадати, чия то була ідея. — Райлі йде до дверей, наче на місії.

Ми з Люсі обидві виходимо з мого кабінету, швидше за все, з однієї причини. Щоб замкнутись, як тільки він вийде з магазину.

Коли Райлі доходить до вхідних дверей будівлі, він обертається й кидає в мене різкий погляд.

— Я нейрохірург. Ти працюєш із квітами, Лілі. Запам'ятай це, перш ніж твій адвокат зробить будь-яку дурницю, щоб загрожувати моїй

кар'єрі. Я плачу за цю чортіву квартиру, в якій ти живеш. — Його загроза супроводжується тим, що він грюкає дверима.

Люсі зачиняє двері після того, як він нарешті йде, тому що я застигла від наслідків останньої образи. Вона повертається до мене й співчутливо обіймає мене. У цей момент я розумію, що найважче в припиненні жорстоких відносин — це те, що ви не обов'язково припиняєте погані моменти.

Такі моменти час від часу виникають. Коли ви припиняєте образливі стосунки, ви забуваєте хороші моменти. У нашому шлюбі кілька жахливих інцидентів були вкриті безліччю добрих, але тепер, коли наш шлюб розпався, ковдра піднялася, і все, що в мене залишилося, це найгірші його частини.

Якщо раніше наш шлюб був сповнений серця й плоті, які пом'якшували скелет, то тепер залишився лише скелет.

Гострі, кістляві краї, які прорізають мене наскрізь.

— Ти в порядку? — Запитує Люсі, пригладжуючи руками моє волосся.

Я киваю.

— Так, але... чи було схоже, що він пішов звідси з певною метою? Начеб-то він збирався кудись ще?

Очі Люсі знову сканують двері.

— Так, він виїхав із паркування досить швидко. Може, тобі варто попередити Атласа?

Я одразу хапаю телефон і телефоную йому.

Розділ 27

Атлас

Минуло лише пів години, як я перевіряв свій телефон, тому я стривожився, коли побачив кілька пропущених дзвінків і три повідомлення від Лілі.

Атлас: "Будь-ласка, зателефонуй мені."

Лілі: "Я в порядку, але Райлі сердиться."

Лілі: "Він не з'являвся? Атласе, будь ласка, зателефонуй мені."

Дідько.

— Деріне, ти можеш взяти на себе управління?

Дерін йде, щоб завершити обшивку для мене, а я одразу йду до свого кабінету й телефоную їй. Телефон одразу переходить на голосову пошту. Я намагаюся додзвонитись до неї знову. Нічого.

Я готуюся повертатися до машини, коли нарешті дзвонить мій телефон. Я відразу ж відповідаю:

— Ти в порядку?

— Так, все добре, — каже вона.

Я зупиняюся, кидаюся до дверей і впираюсь плечем у стіну. Я вдихаю, і моє серцебиття повертається до норми.

Схоже, що вона за кермом.

— Я збираюся заїхати за Еммі. Я просто хотіла попередити тебе, що він гнівається. Я хвилювалася, що він може з'явитись у тебе.

— Дякую за попередження. Ти впевнена, що з тобою все гаразд?

— Так. Подзвони мені, коли повернешся додому. Мені байдуже, як пізно це буде.

Райлі вривається крізь кухонні двері у середині її фрази. Він здійснює такий шум, що всі помічають і призупиняють свої справи.

Дерін, мій старший офіціант, стоїть за Райлом.

— Я сказав, що приведу його, — каже Дерін Райлу.

Дерін дивиться на мене й розводить руками, даючи зрозуміти, що він намагався запобігти вторгненню.

— Я подзвоню тобі дорогою додому, — кажу я.

Я не згадую, що Райлі щойно з'явився. Я не хочу, щоб вона хвилювалася. Я закінчую дзвінок якраз у той момент, коли зустрічаю погляд Райла. Я не думаю, що він тут, щоб привітати мене.

— Хто це? — Запитує Дерін.

— Мій найбільший шанувальник. — Я киваю головою у бік задніх дверей, тож Райлі починає йти в цьому напрямку.

Кухня знову починає гудіти, усі ігнорують вторгнення Райла. Усі, крім Деріна.

— Тобі потрібно, щоб я щось зробив?

Я хитаю головою.

— Я буду в порядку.

Райлі штовхає задні двері з такою силою, що вони ляскають об зовнішню стіну. Оце робота. Я прямую в той бік, але щойно я відчиняю задні двері та виходжу на задні сходи, Райлі налітає на мене зліва, збиваючи мене з ніг, а потім, коли я намагаюся встати, він б'є мене кулаком.

Це теж хороший удар. Я відповім йому.

Дідько.

Я витираю рота і встаю, вдячний за те, що він принаймні дає мені простір для цього. Це не зовсім чесна перевага, коли одна людина лежить на землі, коли починаються удари. Але Райлі, здається, не з тих, хто грає чесно.

Він збирається вдарити мене знову, але я відступаю назад, і він спотикається. Він відштовхується від землі, а коли встає на ноги, дивиться на мене, насупившись.

Здається, зараз він не налаштований на атаку.

— Ти закінчив? — питаю його.

Він не відповідає, але я не думаю, що він знову накинетесь на мене.

Райлі поправляє сорочку й посміхається.

— Мені більше сподобалося, коли ти чинив опір минулого разу.

Я щосили намагаюся не закотити очі.

— У мене немає бажання битися з тобою.

Він висуває шию й починає крокувати. У ньому стільки ж гніву, що я не можу уявити, як було Лілі, коли їй доводилося бути свідком цього. Він важко дихає, його руки на стегнах, його погляд пронизує мене, як ніж. Я бачу не тільки гнів у його виразі, а й страшений біль.

Іноді я намагаюся поставити себе на місце Райла, але хоч би як я намагався стати на нього, не виходить. І не вийде, тому що в історії не було жодної людини з настільки нещасним минулим, щоб виправдати побиття людини, яку ти маєш захищати.

— Просто скажи те, що ти прийшов сюди сказати.

Райлі витирає кров із кісточок пальців своєю сорочкою, і я помічаю, що його рука опухла. Схоже, він бив щось перед тим, як з'явився і вдарив мене.

Я радий, що знаю, що з Лілі все гаразд, інакше він би не пішов у такому стані, в якому з'явився.

— Ти думаєш, я не знаю, що адвокат був твоєю ідеєю? — каже він.

Я намагаюся приховати своє здивування, але гадки не маю, про що він говорить. *Вона розмовляла з адвокатом про свою ситуацію?*

Мені хочеться посміхнутися, але я впевнений, що посмішка викличе роздратування Райла, а я й так досить дратую його, просто існуючи.

Моя відсутність реакції діє на нерви.

Обличчя Райла спотворюється від гніву.

— Може, зараз вона й обдурена, але в тебе буде з нею перша сварка. І друга. Вона зрозуміє, що шлюб — це не довбана веселка весь час.

— У мене може бути мільйон суперечок із нею, але я можу обіцяти, що вони ніколи не закінчатся тим, що вона опиниться у лікарні.

Райлі сміється.

Він намагається викрутитися так, ніби це я безглуздий. Не я той, хто вдерся на кухню, бо не міг контролювати свої емоції.

— Ти не уявляєш, через що ми з Лілі пройшли, — каже він. — Ти не уявляєш, через що мені довелося пройти.

Таке відчуття, що він прийшов із бажанням побитися, але я йому цього не даю, тому він використовує це як сеанс психотерапії.

Може, мені варто надати йому номер Тео? Я серйозно розгублений.

Я не хочу повертатися до цього моменту завтра і сприймати його як втрачену можливість. Моя єдина мета — зробити життя Лілі з цим чоловіком більш спокійним. Останнє, що я хочу зробити, це ускладнити наші відносини між нами всіма, але поки він не зрозуміє, що він єдиний, хто контролює свою реакцію, я так самозбентежений, як Лілі, щодо того, як з ним поводитися.

— Ти маєш рацію, Райле. — Я повільно киваю. — Ти правий. Я гадки не маю, через що ти пройшов.

Я сідаю на сходах, щоб дати йому зрозуміти, що у нього немає причин відчувати загрозу з мого боку. І якщо він знову спробує напасти на мене, поки я сиджу, цього разу я не відповідатиму йому так спокійно.

Я стискаю руки в кулаки та щосили намагаюся говорити так, щоб до нього дійшло.

— Що б не сталося у твоєму минулому, це допомогло тобі стати великим нейрохірургом, і світ потребує твоєї сторони. Але твоє минуле також з будь-якої причини зробило тебе лайновим чоловіком. Світу не потрібна твоя сторона. Просто тому, що ми отримуємо можливість стати кимось, ще не гарантує того, що ми будемо в цьому хороші.

Райлі закриває очі.

— Як це драматично.

— Я бачив, як вони її зашивали, Райле. Прокинься, бляха, мужик. Ти був жахливим чоловіком.

Він якийсь час пильно дивиться на мене, потім каже:

— Чому ти впевнений, що будеш кращим?

— Поводитися з Лілі так, як вона того заслуговує, — найлегша частина мого життя. Я думаю, ти маєш відчутти полегшення, що вона з таким, як я.

Він сміється.

— Полегшення? Я маю відчутти полегшення? — Він робить кілька кроків до мене, його гнів знову наростає. — Це через тебе ми не разом!

Мені потрібна вся влада, щоб залишатися на цих сходах, і кожну унцію терпіння, щоб не відповісти на його крики своїми.

— Ти причина того, що ви не разом. Це твій гнів та твої кулаки привели тебе сюди. Я був ледве знайомим у житті Лілі, коли вона була з тобою, тож зроби зрілу річ і перестань звинувачувати мене, Лілі та всіх інших у своїх вчинках.

Я встаю, але не для того, щоб ударити його. Мені просто потрібно звільнити місце у грудях, щоб видихнути, бо якщо я цього не зроблю, то не впевнений, як довго ще зможу говорити, не підвищуючи голосу.

Важко дивитися на нього та зберігати спокій, знаючи, що він зробив із Лілі.

— Дідько, — бурмочу я. — Це смішно.

Ми з Райлом на мить мовчимо. Можливо, він може сказати, що я на межі своїх можливостей, тому що я більше не тримаю своє розчарування під контролем. Я обертаюся обличчям й благально дивлюсь на нього.

— Тепер це наше життя. Твоє, моє, Лілі та твоєї доньки. Ми повинні впоратися з цим. Назавжди. Свята, дні народження, випускні, весілля Емерсон. Усі ці речі будуть важкими для тебе, але ти єдиний, хто може переконатися, щоб це не буде складно для всіх. Тому що ніхто з нас не завдячує тобі своїм щастям. Особливо Лілі.

Райлі хитає головою.

Він крокує так, ніби намагається стерти асфальт і відкрити землю.

— Чого ти очікуєш від мене, підбадьорити вас двох? Бажати вам добра? Заохочувати тебе бути добрим вітчимом для моєї чортової дочки? — Він сміється над абсурдністю, яку він бачить у цій ідеї, але я зберігаю обличчя.

— Так. Саме так.

Думаю, моя відповідь збиває його з пантелику.

Він робить паузу і проводить руками по потилиці. Я роблю крок ближче до нього, але не погрозливо. Я не хочу кричати. Я хочу, щоб Райлі почув абсолютну щирість у моєму голосі.

— Як би я не був щасливий, я знаю, що можу зробити Лілі, вона ніколи не буде цілком щасливою, доки не отримає твого визнання та схвалення. А ти все ускладнюєш, хоча й знаєш, що вона заслуговує на хороше життя. Вони обидві заслуговують. Якщо ти хочеш, щоб твоя донька росла з найкращою версією Лілі, тоді, будь ласка, співпрацюй із нею. Це можливо для кожного з нас.

Райлі витяг шию.

— Ми що, тепер якась команда?

Я ненавиджу, що він намагається змусити все це звучати за межею можливого.

— Команда — це єдине, чим повинні бути люди, коли задіяні діти.

Це вражає його. Я бачу це по тому, як він здригається, а потім ледь помітно ковтає. Він відвертається від мене, роблячи кілька кроків, обмірковуючи все, що я сказав.

Коли він знову дивиться на мене, люті трохи менше.

— Коли у вас двох щось не вийде, Лілі потрібно буде кудись втекти, я не підбиратиму осколки цього разу. — З цими словами Райлі йде.

На цей раз він не йде через ресторан. Він прямує алеєю, у бік вулиці.

Я нічого не можу зробити, тільки з жалем дивлюся йому услід, поки він іде. Він насправді зовсім не знає Лілі.

Зовсім.

Лілі не біжить до людей. Вона не побігла за мною, коли я покидав Мен. Вона не бігла до мене, коли залишила Райла. Вона зосередилася на тому, щоб бути матір'ю. Але це те, що він очікує від неї, якщо між нами нічого не вийде? Бігти до нього, наче він її батьківщина?

Батьківщина Лілі — Емерсон, і якщо він все ще не бачить цього, він нічого не розуміє.

Якби Лілі залишилася з ним, він провів би залишок їхнього життя, вигадуючи проблеми, щоб виправдати свій надмірний гнів. Тому що я ніколи не був проблемою в їхньому шлюбі, і ніколи не буду.

Я думав, що раніше шкодував його, але він бореться за жінку, яку ледве знає, а це означає, що він бореться лише заради боротьби. Він дуже схожий на мою матір, і іноді це неможливо виправити. Потрібно просто навчитися жити відповідно до цього.

Можливо, це те, що нам із Лілі доведеться зробити. Вчитися жити якнайкраще, час від часу стикаючись з безглуздим гнівом Райла.

Це нормально. Я проходжу через це лайно щодня, якби це означало, що я є тим, хто щовечора засинає поруч з нею.

Я підводжуся сходами, повертаючись у метушню кухні й знову беруся до роботи, ніби його тут і не було. Не знаю, чи покращила моя сьогоднішня відповідь ситуацію, але я точно не думаю, що погіршила її.

Дерін простягає мені мокру ганчірку.

— У тебе йде кров. — Він вказує на лівий бік мого рота, і я тримаю ганчірку там. — То був її колишній?

— Так.

— Тепер все у порядку?

Я знизую плечима.

— Я не знаю. Він може розлютитися і повернутися. До біса, це може тривати роками.

Я дивлюсь на Деріна та посміхаюся.

— Але ж вона того варта.

Через три години я тихенько постукав у двері квартири Лілі. Я надіслав їй повідомлення, щоб вона знала, що я прийду. Я подумав, що їй, можливо, знадобиться ще один проїзд.

Коли вона відчиняє двері, стає зрозуміло, що це саме те, що їй потрібно. І те, що мені потрібно. Щойно ми опиняємось у її вітальні, вона охоплює мене руками за талію, а я притискаюся до неї. Ми залишаємося в обіймах кілька хвилин.

Коли вона піднімає обличчя, її брови розсуваються, коли вона бачить маленький поріз на моїй губі.

— Він такий засранець. Ти приклав лід?

— Зі мною все гаразд. Вона навіть не набрякла.

Лілі піднімається на носочки та цілує мій поріз.

— Розкажи мені, що сталося.

Ми сидимо на дивані, і я намагаюся пригадати все, що було сказано, але впевнений, що дещо змарнував. Коли я закінчую говорити, вона зосереджується, спираючись на спинку дивана, закинувши ногу на мою.

Вона водить пальцями по моему волоссю. Довго мовчить.

Потім просто дивиться на мене з насолодою, від якої я тану.

— Я переконана, що ти єдиний чоловік на планеті, який може зазнати удару і потім дати агресору пораду.

Перш ніж я встигаю відповісти, вона ковзає до мене на коліна, наближаючи своє обличчя до мого.

— Не хвилюйся, я знаходжу це набагато привабливішим, ніж якби ти дав йому відсіч.

Я ковзаю руками по її спині, дивуючись, що вона в такому гарному настрої. Не знаю, чому я вирішив, що ця розмова буде їй у тягар. Але, думаю, це найкращий із можливих наслідків.

Райлі знає, що між нами щось є, я мав шанс висловитися, і ми всі вийшли з цього відносно неушкодженими.

— Я не можу залишитися надовго, але я, мабуть, зможу розтягнути ці обійми ще на п'ятнадцять хвилин, перш ніж Джош помітить, що я запізнівся.

Вона піднімає брову.

— Коли ти кажеш "обійми", ти маєш на увазі...

— Я маю на увазі, роздягтися — у нас залишилося чотирнадцять хвилин.

Я штовхаю її на спину і цілую, і ми не зупиняємось усі чотирнадцять хвилин. Потім сімнадцять. Потім двадцять. Минає пів години, перш ніж я нарешті виходжу з її квартири.

Розділ 28

Лілі

У Аліси є чудова ідея просто поставити їх на шар мішків для сміття, щоб прибрати їх було легко. Еммі та її кузина Райлія тепер обидві вкриті тортом.

Еммі гадки не має, що відбувається, але вона насолоджується собою. Зрештою ми влаштували для неї невелику вечірку тут, в Аліси. Тут моя мама, батьки Райла, Маршалл та Аліса.

Райлі теж тут, але він збирається йти. Він робить кілька фотографій на свій телефон, перш ніж поцілувати обох дівчат на прощання.

Я чула, як він сказав Маршаллу, що мав напружений робочий день, але він встиг на вечірку. Я була щаслива, що він встиг до подарунків, і він залишився, поки торт не був майже знищений. Я знаю, що одного разу це буде мати значення для Еммі, коли вона побачить фотографії.

Ми не розмовляли весь час, доки він був тут. Ми кружляли навкруги один одного, вдаючи, що все гаразд на очах у всіх, але Райлу все байдуже. Я відчуваю напругу, що походить від нього, навіть стоячи в іншому кінці кімнати. Однак краще, що він ігнорує, ніж звинувачує. Я будь-коли віддаю перевагу мовчазному лікуванню, замість альтернативи.

На жаль, я не отримую мовчазного лікування надовго.

Сьогодні Райлі вперше подивився мені у вічі. Я припустила помилку, стоячи на самоті, тому він сприймає це як можливість підійти та стати поруч зі мною. Я напружуюсь, не бажаючи робити це прямо зараз.

Ми не розмовляли з тих пір, як він образив мене, виходячи з моєї квіткової крамниці минулого тижня. Я знаю, що нам потрібно

поговорити, але вечірка на честь дня народження нашої доньки — не найкращий час та місце. Райлі засовує руки в кишені.

Він притискає підборіддя до грудей і дивиться на підлогу.

— Що сказав твій адвокат?

Гнів піднімається в моїх грудях. Я дивлюсь на нього боком й хитаю головою.

— Ми зараз не обговорюватимемо цього.

— Тоді коли?

Питання не в тому, коли, а в тому з ким. Тому що я більше не збираюся обговорювати щось, поки ми наодинці. Він довів мені, що я не в безпеці, коли залишаюся з ним наодинці, тому цей привілей закінчився.

— Я напишу тобі повідомленням, — говорю я і йду, залишаючи Райла стояти одного.

Моя мама тримає Еммі, витираючи торт з її обличчя та рук, тож я прямую у їхній бік, але Аліса відводить мене убік, перш ніж я доходжу до них.

— Давай побалакаємо, — каже вона.

Я йду за нею до спальні, де вона сідає на ліжко.

Вона веде мене до своєї кімнати лише тоді, коли хоче зі мною про щось попліткувати, і це завжди бездоганно інтуїтивно.

Я закочую очі, щойно входжу до її кімнати, а потім сідаю на її ліжко.

— Що ти хочеш знати?

Минуло вже кілька тижнів, відколи ми зустрічалися наодинці. Їй багато може бути цікаво про моє життя. Останнім часом вона була досить насичена подіями.

Аліса падає на ліжку.

— Сьогодні між тобою та Райлом усе якось не так.

— Це помітно?

— Я все помічаю. Чи все у вас гаразд?

Я довго розмірковую над цим питанням. Чи все у нас гаразд? Раніше я ховалась від цього питання, бо я не була в порядку. Навіть через кілька місяців після народження Емерсон, коли хтось питає мене про це, я посміхалася, тоді як усередині мене все клекотіло.

Вперше я не брешу, коли говорю:

— Так. Я в порядку.

Аліса мовчки дивиться на мене.

У її виразі обличчя відчувається впевненість, наче цього разу вона навіть може мені повірити. Вона хапає мене за руку і тягне за собою, доки я не лягаю на ліжку поруч. Вона стискає наші руки в ліктях, і ми просто дивимося в стелю, насолоджуючись хвилиною тиші в будинку, повному людей.

Я рада, що в мене залишилася Аліса. Це була б найнесамовитіша втрата з усіх, які мені довелося б пережити при розлученні. Я вдячна, що вона така сповнена прощення і позитиву. Я б хотіла сказати те саме про її брата. Іноді мені здається, що всередині Райла живе чудовисько, яке постійно шукає кого б образити. Його темна сторона живиться драмою, і якщо ніхто не дає йому її, він її вигадає. Але я більше не можу бути гравцем у його грі.

Я знаю, що мої наміри були чисті, коли я була одружена з Райлом, незалежно від того, як сильно Райлі хотів, щоб його ілюзії були правдою, щоб вони могли виправдати його поведінку.

— Як справи з Адонісом?

Я сміюся.

— Ти маєш на увазі Атласа?

— Я сказала те, що сказала. Адоніс, прекрасний грецький бог, у якого ти закохана.

Я знову сміюся.

— Хіба Адоніс не був продуктом інцесту?

Аліса штовхає мене.

— Досить ухилятися. Як ідуть справи?

Я перекочуюся на живіт і підводжуся на лікті.

— Добре, якби ми мали час провести разом. Його ресторан не відкривається, доки не закриється мій квітковий магазин. Ми ще навіть не провели цілої ночі одне з одним.

— Що зараз робить Атлас? Чи працює?

Я киваю.

— Ти маєш дізнатися, чи зможе він піти раніше, а я залишу Емерсон на ніч. Ми не маємо планів на завтра, ти можеш приїхати за нею в будь-який час.

Мої очі розширились від її пропозиції.

— Справді?

Аліса злазить із ліжка.

— Райлі подобається, коли вона тут. Йди, проведи ніч зі своїм Адонісом.

Я не написала Атласу, щоб повідомити, що їду в Corrigan's. Він сказав мені, що працюватиме там сьогодні ввечері, і я подумала, що буде смішно зробити йому сюрприз, але коли я проходжу крізь двері, що ведуть на кухню, вражаюся тому, як багато народу.

Ніхто навіть не почув, як я увійшла, тому я озирваюся на всі боки, поки не помічаю його.

Атлас оглядає кожну тарілку, коли йому передають її на таці, а потім офіціанти швидко зникають із їжею через подвійні двері. Це місце вище, ніж Bib's, а я думала, що Bib's був високим місцем. Всі офіціанти одягнені в офіційне вбрання. Атлас одягнений у білому халаті шеф-кухаря, який пасує до інших працівників на кухні.

У них такий настрій, що я сумніваюся, чи варто було мені з'явитися. Мені здається, що я заважатиму, якщо підійду до нього, але мені раптом стало дуже ніяково від того, що я просто з'явилася, не попередивши його.

Я впізнаю Деріна, як тільки він мене помічає. Він посміхається і киває головою, а потім привертає увагу Атласа. Він махає в мій бік, і коли Атлас повертається і бачить мене на своїй кухні, очі його спалахують. Але лише на мить.

Той факт, що я тут, миттєво змінює його занепокоєння. Він прямує до мене, обминаючи офіціанта, який повертається на кухню з порожньою тацею.

— Привіт. Все в порядку?

— Все в порядку. Аліса вирішила залишити Еммі на ніч, тож я подумала заїхати.

Атлас з надією посміхається.

— Вона залишить її на всю ніч? — В його очах спалахує вогник пристрасті.

Я киваю.

— Гаряче ззаду! — кричить хтось позаду мене.

Гаряче ззаду?

Мої очі розширюються саме тоді, коли Атлас відриває нас зі шляху офіціанта, який несе тацю з їжею.

— Кухонний сленг, — каже він. — Це означає, що ти на шляху до гарячої їжі.

— Ооо.

Атлас сміється, а потім дивиться через плече на всі тарілки, від яких він відстає.

— Мені потрібно хвилин двадцять, щоб усе закінчити.

— Звісно. Я прийшла сюди не для того, щоб просити тебе піти раніше. Я подумала, що можу деякий час спостерігати за твоєю роботою. Це навіть кумедно.

Атлас вказує на металеву стійку.

— Сідай туди. Звідти найкращий вигляд, і на тебе нічого не перекинуть. Тут чимало народу. Скоро закінчимо.

Він піднімає моє підборіддя й нахиляється, щоб поцілувати мене, потім відходить і повертається до того, чим займався, як я увійшла.

Я сідаю на прилавок і підтягую ноги, схрещуючи їх так, щоби не заважати. Я помічаю, як кілька співробітників крадькома поглядають на мене, від чого мені стає дещо ніяково.

З усіх людей, що знаходяться тут зараз, я знайома тільки з Деріном, так що я гадки не маю, хто вони такі. Мені справді цікаво, що вони думають про випадкову дівчину, яку щойно поцілував Атлас, і яка тепер спостерігає за їхньою роботою.

Я не знаю, чи Атлас зазвичай зустрічає жінок, але у мене таке відчуття, що ні. Всі дивляться на мене так, наче це аномалія.

Дерін підходить привітати мене, щойно у нього з'являється можливість.

Він швидко обіймає мене і каже:

— Радий знову тебе бачити, Лілі. Ти все ще обманюєш невибагливих гравців у покер?

Я сміюся.

— Вже давно ні. Ви, хлопці, все ще проводите свої вечори покеру?

Він хитає головою.

— Ні, ми надто зайняті тепер, коли в Атласа два ресторани. Важко було викроїти вечір, коли ми могли б всі зустрітися.

— Дуже шкода. Ти зараз тут працюєш?

— Не офіційно. Атлас хотів подивитися, як я працюватиму з тутешнім меню. Він думає підвищити мене до головного шеф-кухаря.

— Він нахилиється та посміхається. — Він сказав, що хоче більше відпочинку. Здається, тепер я знаю чому.

Дерін перекидає ганчірку через плече.

— Радий був побачитися з тобою. Схоже, ти приходитимеш частіше. — Він підморгує, перш ніж піти.

Знаючи, що Атлас докладає зусиль, щоб проводити менше часу на роботі, мій шлунок бурчить від щастя. Наступні п'ятнадцять хвилин я мовчки спостерігаю за роботою Атласа. Час від часу він кидає на мене погляд і тепло посміхається, але решту часу він зосереджений на своїй роботі. Його інтенсивність та впевненість зачаровують.

Ніхто не виглядає заляканим, але всі, схоже, хочуть знати його думку. Атласу постійно задають питання, і він терпляче відповідає на кожне з них.

Між цими моментами навчання лунає багато криків. Не ті крики, які я очікувала побачити на кухні, а люди, які вигукують замовлення їжі, і кухарі, що вигукують свою подяку. Тут галасливо і багатолюдно, але атмосфера така, що хочеться бути в темпі.

Чесно кажучи, це зовсім не те, що я очікувала. Я думала, що побачу зовсім нову сторону Атласа — ту, де він гнівно віддаватиме накази та поводитиметься, як усі шеф-кухарі, яких я бачила по телебаченню. Але, на щастя, це зовсім не те, що відбувається на кухні.

Минає пів години, і Атлас нарешті відходить від своєї станції. Він мие руки, перш ніж підійти до мене. Коли він нахиляється вперед і притискається своїм ротом до мого, у мене в животі зав'язується вузол від хвилювання, ніби йому байдуже, що всі його співробітники можуть нас бачити.

— Вибач, що так довго, — каже він.

— Мені сподобалось. Це було не так, як я очікувала.

— А як?

— Я думала, що всі шеф-кухарі — засранці, і вони кричать на своїх співробітників.

Він сміється.

— На цій кухні немає засранців. Шкода розчаровувати. — Він розсовує мої ноги, щоб стати між ними. — Вгадай що?

— Що?

— Джош сьогодні ночує у Тео.

Я не можу стримати усмішки.

— Який чудовий збіг.

Очі Атласа пробігають по мені, а потім він нахиляє свою голову до моєї, злегка притискаючись губами до вуха.

— До тебе чи до мене?

— До тебе. Я хочу лежати в ліжку, яке пахне тобою.

Він кусає мене за вухо, викликаючи мурашки по шиї. Потім він бере мене за руки й допомагає спуститися з прилавка. Він звертає свою увагу на людину, що проходить повз.

— Агов, ти не міг би зайняти прохідну?

Хлопець відповідає:

— Ще б пак.

Атлас озирається на мене й каже:

— Зустрінемося у мене вдома.

Перед тим як вирушити до його ресторану, я заїхала до своєї квартири, щоб зібрати сумку про всяк випадок, тож я приїду до нього раніше, ніж він.

Поки я чекаю на Атласа, я використовую час, проведений в машині, щоб зв'язатися з Алісою.

Лілі: "Вона добре заснула?"

Аліса: "Просто чудово. Як проходить твоя ніч?"

Лілі: "Просто відмінно. ;)"

Аліса: "Розважайтеся. Я чекаю повного звіту."

Фари Атласа освітлюють мою машину, коли він в'їжджає на свою під'їзну доріжку. Я все ще збираю свої речі, коли він відчиняє двері моєї машини.

Щойно я вилажу з машини, Атлас нетерпляче занурює свою руку в моє волосся й цілує. Це той поцілунок, який кричить, що я сумував за тобою.

Коли він усувається, то вивчає моє обличчя з ніжною посмішкою.

— Мені сподобалося, що ти спостерігала за мною на кухні сьогодні ввечері.

По мені проходить тремтіння.

— Мені подобається спостерігати за тобою. — Я не можу сказати це без усмішки.

Я хапаю свою сумку з пасажирського сидіння, а Атлас забирає її в мене й перекидає на плече. Я йду за ним через гараж. Уздовж стіни в нього все ще стояли коробки для переїзду. На підлозі, поруч із не розпакованими коробками, лежить розламана на частини лава для ваг.

Перед пральною машиною та сушаркою стоять два повні кошики білизни. Бачити невеликий безлад у його гаражі втішає.

Я вже почала думати, що він занадто хороший, щоб бути правдою, але Атлас Корріган відстає від життя й не встигає прати, як і всі ми.

Він відчиняє свій будинок і притримує двері для мене.

Цей менший, ніж його попередній, але в ньому більше самого Атласа. І це не цегляна будівля, збудована "нашвидкуруч" у кварталі схожих один на одного будинків.

Будинки в цьому районі мають характер. Кожен із них сильно відрізняється один від одного, від рожевого двоповерхового будинку на розі до сучасного скляного квадратного будинку на іншому кінці вулиці.

Будинок Атласа — це будинок у стилі бунгало, розташований між двома великими будинками. Коли я була тут минулого разу, я зазначила, що в нього чомусь найбільше задне подвір'я з усіх трьох. Колись буде багато місця для саду...

Атлас вводить код безпеки на клавіатурі.

— Дев'ять п'ять дев'ять п'ять, — каже він. — Якщо тобі колись знадобиться увійти.

— Дев'ять п'ять дев'ять п'ять, — повторюю я, зауважуючи, що це та сама комбінація цифр, що й на його телефоні.

Він віддана людина. Мені це подобається. Його код безпеки не є ключем від його будинку, але він здається майже таким же важливим. Він кладе мою сумку на диван, а потім вмикає світло у вітальні.

Я стою спиною до стіни, і осторонь спостерігаю за ним. Добре, що він повідомив мені, що йому подобається, коли я спостерігаю за ним на роботі, тому що спостерігати за Атласом — моє улюблене заняття.

Я могла б прожити все життя, як муха на його стіні й бути щасливою.

— Які твої звичайні дії, коли ти повертаєшся додому ввечері?

Атлас нахиляє голову.

— Що ти маєш на увазі?

Я показую жестом на кімнату.

— Що ти робиш, коли повертаєшся додому вночі? Вдай, ніби мене тут немає.

Він мовчки дивиться на мене. Потім він йде до мене, зупиняючись прямо переді мною. Він притискає руку до стіни поруч із моєю головою й нахиляється.

— Добре, — шепоче він. — Спершу я знімаю взуття.

Я чую, як знімається один його тufель, потім інший. Він раптом стає на дюйм нижче і ще ближче до мого рота. Він легенько проводить своїми губами по моїх губах, викликаючи феєрверки під моєю шкірою.

— Тоді... — Він цілує куточок мого рота. — Я приймаю душ.

Він відштовхується від стіни та відступає назад, його очі сміливо дивляться у мої. А потім він зникає у своїй спальні.

Я тихо видихаю, коли чую, як працює його душ. Знімаю свої туфлі й залишаю їх поряд із його взуттям, а тоді йду слідом. Обережно відчиняю напівзачинені двері та вперше бачу його спальню. Я бачила її у наших відеодзвінках, проте я не заходила сюди, коли була тут уперше. Я впізнаю його чорне узголів'я та джинсово-блакитну акцентну стіну, але решта його спальні для мене в новинку. Я проходжу повз у пошуках дверей у ванну.

Він залишив її відчиненою. Його сорочка лежить на підлозі біля дверного отвору.

Я не знаю, чому моє серце б'ється так, наче я вперше побачу Атласа без одягу. Не те, щоб це була новинкою, і навіть те, щоб приймати з ним душ. Але щоразу, коли я з ним, моє серце, немов впадає в амнезію.

Я добираюся до дверей його ванної кімнати й з розчаруванням бачу, що його душ прихований за кам'яною стіною. Я чую шум та плескіт в струмені душу, і відчуваю напруження в кожному вигині свого тіла

Я не залишаю свій одяг разом із ним. Я залишаюся одягнена і повільно прямую до душевої кабіни. Я притискаюся спиною до довгої стіни його ванної кімнати й наближаюся до отвору душу, нахиляючи голову настільки, щоб глянути на нього.

Атлас стоїть під струменем води, його очі заплющені, вода стікає прямо йому на обличчя, коли він проводить пальцями по волоссю. Я залишаюся тихою і нерухомою, продовжую тулитися до стіни, спостерігаючи за ним.

Він знає, що я тут, але ігнорує мою присутність і дозволяє мені насолоджуватися цим виглядом. Мені хочеться провести руками по

м'язах його плечах, що здіймаються та опадають, і поцілувати ямочки на його попереку. Він страшенно ідеальний.

Коли він змиває все мило з волосся та обличчя, він дивиться на мене. Його погляд ловить мій, і очі звужуються. Темніють. Потім він повертається до мене обличчям, мій погляд падає, падає.

— Лілі.

Я знову повертаю погляд до його обличчя, і він посміхається. Потім, так швидко, він крокує по мокрій плитці й відтягує мене від стіни, поки я не опиняюся в його обіймах.

Він тягне мене з собою в душ, і я задихаюся від почуттів. Він ловить моє зітхання ротом, охоплюючи мої стегна, притягуючи мої мокрі ноги до блакитних джинсів. Моя спина впирається в стіну душа, знімаючи частину моєї ваги з Атласа, щоб він міг звільнити руку. Вільною рукою він розстібає гудзик на моїй сорочці. Я обома руками допомагаю йому.

Ми цілуємось досить довго, щоб він опустив мене на ноги, щоб він міг стягнути з мене сорочку. Вона човгає на підлогу в душовій з невеликим сплеском, саме коли пальці Атласа торкаються гудзика на моїх джинсах.

Він знову жадібно цілує мене, поки ковзає руками між моїми стегнами та трусиками, стягуючи мій одяг на один важкий дюйм за раз. Він хапається за пояс з боків моїх джинсів і опускається вниз по тілу, намагаючись стягнути їх з мене.

Коли вони охоплюють мої щиколотки, я допомагаю йому, відштовхуючи їх ногою, потім він кладе руки на задню частину моїх литок й повільно повертається до мене. Коли він повністю підводиться, його пальці збираються за моєю спиною біля застібки бюстгальера. Мій живіт стискається, коли він починає розстібати його.

Його рот знову знаходить мій, але цей поцілунок ніжний і повільний, ніби зняття останнього шматка одягу заслуговує на те, щоб їм насолодитися.

Я відчуваю, як його руки ковзають до моїх плечей, а потім він відтягує бретельки та спускає їх по моїх руках. Бюстгальтер починає спадати з мене, і Атлас усувається від мого рота, щоб помилуватися мною.

Його рука прогинається над моїм стегном, а потім і по моїй дупі, стискаючи її.

Я обхоплюю його шию руками та торкаюсь губами його щелепи, притуливши рот до його вуха.

— І що далі?

Я спостерігаю, як по його руках пробігають мурашки. Він стогне, а потім піднімає мене вище по стіні, поки ми не опиняємось на одному рівні. Я йду йому назустріч, бажаючи відчути, як він упирається в мене, і відповідає на мій рух швидким поштовхом, змушуючи мене задихатися.

Очевидно, що ми обоє хочемо цього, але він все ще дивиться на мене в пошуках дозволу, перш ніж взяти мене прямо тут, у душі.

У нас були належні розмови про те, що я приймаю протизаплідні засоби, і ми обидва пройшли тестування, тож я просто киваю та шепочу відчайдушне «Так».

Я міцніше хапаю його плечі, намагаючись зняти вагу з його рук, щоб він міг увійти в мене. Він використовує ліву руку, щоб утримати мене, а праву — щоб обхопити себе, а потім обертає стегнами вперед і вгору, доки я не відчуваю його тиск у собі. Він зітхає мені в шию водночас, коли я випускаю весь подих у своїх грудях. Це виходить як стогін, і цей звук спонукає Атласа знову стогнати.

Мої ноги міцно обіймають його талію, але він притискається до мене всією вагою, щоб я могла розчепити щиколотки. Я починаю сповзати по ньому вниз, але він піднімає мене назад і змінює положення, поки я знову не наповнююся ним.

Я видаю ще один стогін, і він поринає в мене вдруте, і втретє, і, можливо, це не так витончено біля стіни в душі, просоченої водою, як у ліжку, але я не можу натішитися цією його непокірною стороною.

Він віддає мені цю непокірну частину себе протягом декількох хвилин, перш ніж ми обоє слабшаємо і задихаємося, щоб продовжувати у ліжку. Він нічого не каже після того, як виходить з мене й опускає на ноги. Він просто вимикає воду, а потім бере рушник.

Починає з мого волосся, обома руками вичавлюючи з них воду, а потім повільно проводить рушником вниз по моєму тілу, поки я не стаю досить сухою. Він швидко витирає себе рушником, перш ніж взяти мене за руку й вивести із ванної.

Я не знаю, як така проста річ, як те, що він тримає мене за руку по дорозі до спальні, може змусити моє серце розтанути. Атлас піднімає ковдру і пропонує мені забратися до його ліжка.

Вона така зручна, що здається, ніби я вместилася на хмарі.

Він влаштовується поряд зі мною, зупиняючись тільки тоді, коли не може наблизитись до мене ні на сантиметр. Він лежить на боці, але перевертає мене так, що я опиняюся на спині, притулившись до нього.

Мені подобається ця поза. Мені подобається, як він тримається на лікті, нависаючи наді мною. Мені подобається легка посмішка в його очах, наче я — винагорода, яку він заслужив.

Атлас опускається, і ми більше не розслаблюємось у цих поцілунках. Це миттєвий глибокий і голодний поцілунок, який починається з занурення його язика й закінчується тим, що він

ефектно дістає презерватив та надягає його, не перериваючи сили свого поцілунку. Атлас охоплює внутрішній бік мого стегна й відсуває мою ногу убік, щоб звільнити собі місце.

Потім він наді мною, прощтовхується в мене, і рухається на зустріч, поки я не опиняюся в центрі прекрасного. Атлас лежить на спині на ліжку, а я згорнулася калачиком, поклавши ногу на його стегно.

Це ті моменти, які я з нетерпінням чекаю найбільше.

Тихі хвилини, які ми можемо вирвати з хаосу нашого життя, де ми лише удвох, ситі, задоволені. Моя голова спочиває на його грудях, коли його пальці крокують туди-сюди по моїй руці.

Він цілує мене в маківку і питає:

— Скільки часу минуло відколи ми зіткнулися на вулиці?

— Сорок днів, — кажу я. — Я рахувала.

Він видає звук "хі-хі", наче це його дивує.

— Чому? Здається, це довше?

— Ні, я просто хотів дізнатися, чи ти рахувала, так само.

Я сміюся й притискаюся губами до його шкіри, прямо над його серцем.

— Як пройшла сьогоднішня вечірка? — Запитує він.

Я знаю, про що він запитує. Він хоче знати, як Райлі звертався зі мною.

— Вечірка була гарною. Я розмовляла з Райлом, мабуть, п'ять секунд.

— Він був не в настрої?

— Ні. Ми просто трималися якомога далі один від одного.

Атлас проводить пальцями по моєму волоссю, тягнучи їх крізь пасма й дозволяючи їм впасти мені на спину.

Він бере ще одну жменю і повторює рух.

— Це прогрес. Сподіваюся, далі буде лише легше.

— Сподіваюся.

Я сподіваюся, що наші з Райлом стосунки стануть легшими, але я більше не дозволю його реакції керувати моїм щастям. Я повністю з тобою Атласе, і я хочу, щоб ти був присутній в моєму житті. Якщо Райла це засмучує чи змушує почуватися некомфортно, то Райлу доведеться нести тягар цих почуттів.

— Я можу попросити Алісу провести розмову зі мною та Райлом цього тижня. Я хочу обговорити те, що сталося, і що робити далі, але я не хочу обговорювати це з ним наодинці.

— Це розумно.

Можливо, ми з Райлом ніколи не дійдемо до точки, де ми зможемо бути більш ніж просто ввічливими. Але я не проти ввічливості. Що мене не влаштовує, то це образи, загрозливі повідомлення, спалахи гніву. У нього багато роботи, і я нарешті хочу поставити його перед фактом.

Можливо, мені слід бути більш твердою, але я намагалася зробити все якнайменш драматично. Але мені набридло ламати своє життя заради Райла.

Я віддана людям, які приносять позитив у моє життя. Я віддана людям, які хочуть йти під руку зі мною та бачити мене щасливою. Це ті люди, заради яких я прийматиму рішення про своє життя.

Я продовжуватиму робити все, що в моїх силах, і це все, що я можу зробити. Можливо, я не приймала всі правильні рішення в потрібні

терміни, але той факт, що я знайшла в собі мужність взагалі прийняти ці рішення, це те, на чому я збираюся зосередитися.

Атлас проводить пальцем під моїм підборіддям, відкидаючи мою голову, щоб я дивилася на нього. У нього такий вираз обличчя, немов він знаходиться саме там, де хоче бути.

— Я не можу передати тобі, наскільки мені це подобається, — каже він.

Він притягує мене ближче, ковзаючи по грудях так, що я опиняюся з ним віч-на-віч. Він ніжно торкається моєї щоки, проводячи хвилясті лінії.

— Я хотів би, щоб ти була в моєму ліжку ось так щоночі. Я хочу приймати з тобою душ, готувати з тобою, дивитися з тобою телевизор, ходити за продуктами. Я хочу все з тобою. Я ненавиджу, що нам доводиться вдавати, ніби ми ще не знаємо, що проведемо решту життя разом.

Неймовірно, як швидко може подвоїтись пульс.

Я ковзаю пальцями по його губах.

— Ми не вдаємо. Ми збираємося провести решту нашого життя разом.

— Як довго чекати, поки ми почнемо?

— Зважаючи на все, ми вже почали, — кажу я.

— Як довго мені чекати, перш ніж я попрошу тебе переїхати до мене?

У моєму животі здіймається жар.

— Щонайменше, шість місяців.

Він киває, ніби робить уявні нотатки.

— І коли я зможу зробити пропозицію?

У моєму горлі утворюється товстий шар, який важко проковтнути.

— Рік. Півтора року.

— Через рік після того, як ми з'їдемося чи через рік...?

— З цього моменту.

Він посміхається, притягуючи мене до себе.

— Приємно чути.

Я не можу втриматись, щоб не розсміятися йому в шию.

— Це була дивовижна розмова.

— Так, мій психотерапевт уб'є мене, коли я розповім йому про це.

Я посміхаюся, коли скочуюсь з нього й лягаю на бік. Я притискаюся до його руки та проводжу пальцями по грудях Атласа, а потім по животу.

Його м'язи стискаються і здригаються під моїми нігтями.

— Ти займаєшся спортом?

— Коли можу.

— Це видно.

Атлас легковажно сміється.

— Ти намагаєшся фліртувати зі мною, Лілі?

— Так.

— Мені не потрібні компліменти. Ти гола і в моєму ліжку. Тобі більше нічого не треба робити. Ти завоювала мене багато років тому.

Я підводжу голову і посміхаюся, наче це виклик.

— Ти так не думаєш?

Він хитає головою, ліниво посміхаючись. Він проводить великим пальцем по моїй губі.

— Майже впевнений, що я заповнений вщент. Думаю, сьогодні я навіть досяг просвітління.

Я не зводжу з нього очей, але пересуваюсь, а потім починаю повільно ковзати вниз його тілом.

— Думаю, я все ще можу справити на тебе враження, — шепочу я.

Він глибоко видихає, коли я тулюся поцілунком до його живота. Мій погляд все ще на його обличчі, і мені подобається, що його обличчя починає напружуватись, поки він спостерігає за мною.

Він ковтає, коли я починаю зрушувати простирadlo убік, поки він не виявляється прикритим нижче пояса.

Його очі темніють.

— Чорт, Лілі.

Він дозволяє своїй голові впасти назад на подушку, як тільки мій язик ковзає його довжиною.

Він стогне, коли я беру його в рот, а потім я доводжу, як він дуже помилявся.

Розділ 29

Атлас

Я не можу натішитися нею, але думаю, що це нормально, бо вона, здається, не може насолодитися мною. Сьогодні вранці Лілі розбудила мене, навалившись на мене згори й цілуючи мою шию.

Через кілька секунд вона опинилася на спині, а мій рот поміж її стегон.

Можливо, ми так хочемо одне одного, тому що знаємо, що такі дні бувають рідко. Або, може, це тому, що ми сумували один за одним стільки років. А може, просто так буває, коли ти закоханий. У мене були інші жінки, крім Лілі, але я переконаний, що вона єдина, кого я любив по-справжньому.

Мої почуття до Лілі посилюються, на відміну від усього, що я коли-небудь відчував. Вони навіть сильніші за ті почуття, які я мав до неї, коли ми були підлітками. Зараз все по-іншому — сильніше, глибше, захоплююче.

Ні за що на світі я не пішов би від неї зараз, як тоді.

Я знаю, що у вісімнадцять років у мене було зовсім інше мислення, і це багато в чому вплинуло на те, що я не відчував, що маю залишатися поряд з нею. Але зараз я розумію. Мені зовсім не подобається ідея не поспішати. Я розумію, чому ми маємо це робити, але мені не повинно це подобатися. Я хочу, щоб вона була поряд зі мною щодня, тому що я почуваюся абсолютно неповноцінним в ті дні, коли її не бачу.

Тепер, коли ми залишилися на ніч разом, у мене таке почуття, що біль стане ще сильнішим. Я стану дратівливим, коли мені доведеться надто довго не бачити її. Вона стоїть поряд зі мною, поки ми чистимо зуби, але я вже боюся, що вона ось-ось піде.

Можливо, якщо я запропоную приготувати їй сніданок, то зможу застати її хоча б на годину.

— Навіщо тобі запасна зубна щітка? — Запитує мене Лілі.

Вона випльовує зубну пасту в раковину й підморгує мені.

— У тебе часто бувають гості з ночівлею?

Я посміхаюся їй і полощу рота, але не відповідаю на це запитання.

У мене є ця зубна щітка для неї, але я не хочу цього визнавати. За ці роки я зробив багато дрібних кроків, які виправдовувалися тим, що це для Лілі про всяк випадок...

Після того, як вона пішла від мене кілька років тому, коли ховалася від Райла, я пішов і купив багато речей на випадок, якщо їй доведеться повернутися. Зайву зубну щітку, зручніші подушки для моєї гостьової кімнати, зміну одягу на випадок її екстреної появи.

У мене був аварійний набір для Лілі, так би мовити. Думаю, тепер це скоріше набір для Лілі з ночівлею. І так, я перевіз все це з собою до нового будинку, коли переїжджав. У мене завжди була маленька надія, що колись ми будемо разом.

До біса, якщо бути чесним із самим собою, у мене була велика надія. Я ґрунтував багато своїх рішень на можливості того, що Лілі може повернутися в моє життя. Я навіть вибрав цей будинок замість іншого, який я розглядав просто через заднє подвір'я. Він виглядав як двір, у який Лілі закохалася б.

Я витер рота рушником для рук й простягаю його їй.

— Чи можу я приготувати тобі сніданок, перш ніж ти підеш?

— Так, але спочатку поцілуй мене. Я смачніша, ніж уранці. — Вона встає навшпиньки, а я обіймаю її руками й піднімаю до свого рота.

Я цілую її, поки виходжу з ванної кімнати, а потім опускаю на свій матрац.

Я нависаю над нею.

— Ти хочеш млинці? Кріпи? Омлет? Печиво з підливою?

Перш ніж вона встигає мені відповісти, лунає дзвінок у двері.

— Джош удома. — Я швидко цмокнув її. — Він любить млинці. Це підійде?

— Я люблю млинці.

— Млинці підійдуть. — Я йду у вітальню й відчиняю двері для Джоша.

Я відкриваю її та відразу завмираю побачивши мати. Я зітхаю, засмучений тим, що не скористався вічком.

Вона дивиться на мене рівним поглядом, склавши руки на грудях.

— Вчора мене відвідав фахівець із роботи з дітьми. — Її погляд звинувачуючий, але принаймні вона не кричить.

Я не збираюся це робити, коли Лілі тут. Я виходжу на вулицю і намагаюся зачинити двері, але мама відчиняє їх з стуком.

— Джоше, забирайся звідси! — кричить вона в хату.

— Його тут немає. — Я говорю низьким голосом.

— Де він?

— У будинку друга. — Я дістаю телефон із кишені та перевіряю час. Бред сказав, що Джош буде тут до десятої, а зараз десять п'ятнадцять.

Атлас: *Будь ласка, не дозволяй йому з'явитися, поки Саттон тут.*

— Зателефонуй йому, — вимагає вона.

Двері широко відчинені, коли Саттон штовхнула їх, тому я бачу краєм ока, як Лілі з'являється в коридорі. Не так я хотів, щоб закінчився мій ранок з Лілі. Я відчуваю, як жаль ковзає по мені. Я кидаю на неї вибачливий погляд, а потім повертаю свою увагу на Саттон.

— Що сказав соціальний працівник? — питаю я її.

Її рот міцно стиснувся, а потім вона дивиться ліворуч.

— Вони ще не розпочали розслідування. Якщо ти не повернеш його мені сьогодні, я висуну звинувачення.

Я знаю, які кроки має вжити служба захисту дітей під час розслідування, а вони ще навіть не зв'язалися з Джошем для розмови.

— Ти брешеш. Я хотів би, щоб ти пішла.

— Я піду, тільки з сином.

Я видихнув.

— Він не хоче жити з тобою прямо зараз. Або коли-небудь, але я збережу це жало.

— Він не хоче жити зі мною, — повторює вона зі сміхом. — Яка дитина у такому віці хоче жити з батьками? І скільки батьків не били дитину в такому віці? Вони не припиняють опікунство через це. Господи Ісусе.

Вона знову складає руки на грудях.

— Єдина причина, через яку ти це робиш, — це бажання помститися мені.

Якби вона знала мене, то знала б, що я не мстивий, як вона. Але, звичайно, висновок, який вона робить, відповідає лише її особистості.

— Ти сумуєш за ним? — Запитую я її, мій голос спокійний. — Чесно. Ти сумуєш за ним? Тому що, якщо ти робиш це, щоб когось щось довести, просто залиш це. Будь ласка.

Машина Бреда повертає надвір, і мені хочеться якось попросити його продовжувати їхати. Але він під'їжджає до узбіччя ще до того, як я встигаю дотягтися до телефону. Саттон стежить за моєю лінією погляду й бачить, як Джош відчиняє задні двері машини Бреда.

Вона негайно йде до машини, але Джош зупиняється, коли бачить її. Швидше завмирає. Він не знає, що робити.

Саттон клацає пальцями й вказує на свою машину.

— Поїхали. Ми від'їжджаємо.

Джош відразу дивиться на мене.

Я хитаю головою і жестом запрошую його зайти всередину. Бред відчуває, що щось не так, тому ставить машину на стоянку й відчиняє свої двері.

Джош нахилив голову і йде прямо через двір, повз Саттон, і кидається до мене. Саттон йде слідом, тому я намагаюся завести Джоша всередину досить швидко, щоб зачинити за нею двері, але вона надто швидка. Я не збираюся травмувати її дверима, тому просто впускаю її усередину.

Гадаю, тепер ми це робимо.

Я махаю Бреду рукою, щоб він знав, що може йти, а потім дивлюся на Лілі, яка стоїть біля стіни та спостерігає за тим, що відбувається зі здивованим виразом обличчя.

Лише своїм поглядом на неї даю зрозуміти, що мені дуже шкода.

Джош кидає рюкзак на підлогу й сідає на диван, рішуче склавши руки.

— Я не піду з тобою, — каже він Саттон.

— Це залежить не від тебе.

Джош дивиться прямо на мене, благаючи.

— Ти сказав, що я можу тут залишитися.

— Можеш.

Саттон стріляє в мене кинджалами, ніби я переходжу межу. Може і так. Можливо, це не моя справа — вставати на шляху матері та її дитини, але вона мала двічі подумати про це, перш ніж зробити мене братом цієї дитини. Я не можу повернутися в інший бік і сподіватися, що з ним все буде добре.

— Якщо ти не підеш зі мною, я заарештую твого брата.

Джош ляскає долонями по дивану й піднімається.

— Чому це не може бути моїм вибором? — кричить він. — Чому я маю жити з кимось із вас? Я сказав вам обом, що хочу жити з батьком, але ніхто не допомагає мені знайти його!

Голос Джоша ламається, і він крокує коридором. Грюк його дверей змушує мене здригнутися... або, можливо, це було те, що він сказав, перш ніж втекти до своєї кімнати.

У будь-якому випадку, я почуваюся проколеним. Саттон бачить жало, тому що вона витріщається на мене, оцінюючи мою реакцію на це.

Потім вона починає сміятися.

— О, Атласе. Ти думав, що тут робиш? Формуєш із ним зв'язок?

Вона хитає головою і скидає руку на знак поразки.

— Відведи його до його татка. Ти знову прибіжиш до мене наступного тижня, як і минулого разу, коли тобі потрібна була моя допомога.

Вона підходить до дверей і йде, а я надто приголомшений усім, що тільки-но сталося, щоб підійти та замкнути їх.

Лілі робить це за мене.

Вона починає йти до мене з обличчям, сповненим співчуття, але як тільки вона притягує мене до себе, щоб обійняти, я хитаю головою і відсторонююсь від неї.

— Мені потрібна хвилинка.

Розділ 30

Лілі

Атлас зачиняє за собою двері своєї спальні, і я опиняюся сама в його вітальні.

Я почуваюся жахливо за них обох. Я не можу повірити, що то була його мати. А може, й можу. Наслухавшись розповідей про неї, я уявляла її настільки неосудною, але, напевно, я очікувала, що вона виглядатиме інакше. І Атлас, і його брат настільки схожі на неї, що важко уявити, що подібна поведінка походить від когось, з ким Атлас пов'язаний. Вони — полярні протилежності.

Я сідаю на край дивана, вражена тим, що тільки-но стала свідком усього цього. Я ніколи не бачила Атласа у такому стані. Мені хочеться його обійняти, але я чудово розумію, що йому потрібно побути на самоті.

Джошу теж. Бідна дитина.

Я не хочу йти, не попрощавшись з Атласом, але й не хочу турбувати його, поки він не прийде до тями. Я йду на кухню та відкриваю холодильник. Я шукаю інгредієнти, щоб приготувати для них сніданок.

Зробила все просто, бо це все, що я вмю робити. Я зробила яєчню з беконом і поставила в духовку сковороду з печивом. Коли бісквіти були майже готові, я постукала у двері Джоша. Принаймні я можу запропонувати йому щось поїсти, поки чекаю, коли Атлас вийде зі своєї кімнати.

Джош прочиняє двері на два дюйми й дивиться на мене.

— Хочеш поснідати? — питаю його.

— Саттон пішла?

Я киваю, і він відчиняє двері і йде за мною коридором. Джош бере собі випити, доки я дістаю печиво і готую нам обом по тарілці сніданку. Я сідаю навпроти нього за стіл, і він дивиться на мене, доки їсть. У мене таке почуття, що мене оцінюють.

— Де Емерсон? — Запитує він.

— Вона зі своєю тіткою.

Джош киває та відкушує від своєї їжі. Потім він питає:

— Як давно ви з моїм братом разом?

Я знизую плечима.

— Це залежить від обставин. Я знаю його з п'ятнадцяти років, але зустрічатися ми почали приблизно півтора місяця тому.

На обличчі Джоша з'являється подив.

— Справді? Ви тоді були друзями чи щось на зразок того?

— Або щось на зразок того. — Я роблю ковток своєї кави й обережно ставлю її на місце. — Твоєму братові не було де жити, коли я його зустріла, тому я допомагала йому якийсь час.

Джош відкидається на спинку крісла.

— Справді? Я думав, він жив з нашою мамою.

— Коли вона і твій батько дозволяли, — говорю я. — Але він витратив багато часу, намагаючись вижити без їхньої допомоги.

Сподіваюся, я не говорю надто багато, але мені здається, що Джошу потрібно краще розуміти Атласа.

— Легше з братом, гаразд? Він дуже дбає про тебе.

Джош дивиться на мене якийсь час, потім киває. Він знову нахилиється над своєю тарілкою, відкушуючи шматочок бекону. Він кладе бекон назад на тарілку й витирає рота серветкою.

— Зазвичай він готує краще, ніж це.

Я сміюся.

— Це тому, що я готувала.

— О, дідько, — каже Джош. — Вибач.

Я анітрохи не ображаюся, бо впевнена, що він звикає до куховарства Атласа.

— Як ти думаєш, ти хочеш стати таким же кухарем, як він? Він сказав мені, що тобі подобається допомагати у ресторанах.

Джош знизує плечима.

— Я не знаю. Це весело. Може бути. Але мені здається, що я втомлюся від цього. Він багато працює ночами. Я відчуваю, що втомлюся від будь-якої кар'єри через кілька років, тому я не знаю, що робитиму.

— Іноді мені здається, що я й досі не знаю, ким хочу стати, коли виросту.

— Я думав, у тебе квітковий магазин або щось таке. Так сказав Атлас.

— Так. До цього я працювала у маркетинговій фірмі.

Я відсовую свою тарілку вбік і складаю руки на столі.

— Але я все ще почуваюся так само, як і ти. Турбуюся про нудьгу. Чому від нас очікують, що ми виберемо щось одне, щоб спробувати досягти успіху? Що, якщо я захочу займатися чимось іншим кожні п'ять років?

Джош киває, ніби цілком погоджується.

— Вчителі у школі кажуть, що ми повинні вибрати щось одне, що нам подобається, і дотримуватися цього, але я хочу займатися сотнею речей.

Мені подобається, який він зараз жвавий. Він так нагадує мені молодого Атласа.

— Наприклад?

— Я хочу стати професійним рибалкою. Я не вмію ловити рибу, але це звучить кумедно. І я хочу стати шеф-кухарем. А іноді я думаю, що було б чудово знімати кіно.

— Іноді я мрію продати свій квітковий магазин та відкрити butik одягу.

— Я хочу робити кераміку та продавати її на ярмарках.

— Колись я хотіла б написати книгу.

— Я хочу бути капітаном корабля, — каже він.

— Я думаю, було б чудово стати учителем малювання.

— Я думаю, було б весело бути вишибалою у стриптиз-клубі.

Я пирскаю зі сміху, але сміюся не лише я.

Ми з Джошем дивимся на Атласа, який стоїть у дверях і сміється з нашої розмови. Я з полегшенням бачу його в кращому настрої, ніж у тому, у якому його залишила мати.

Атлас тепло посміхається мені.

— Лілі приготувала нам сніданок, — каже йому Джош.

— Я бачу.

Атлас підходить і цілує мене в щоку, потім бере шматок бекону та відкушує.

— Начебто відстій, — застерезливо бурмотить Джош.

— Не ображай мою дівчину, інакше я перестану готувати для тебе.

Атлас краде останній шматочок бекону з тарілки Джоша.

— Ця яечня чудова, Лілі, — каже Джош із фальшивим ентузіазмом.

Я сміюся, поки Атлас сідає поряд зі мною. Хоч би як мені хотілося провести з ним весь день, я й так затрималася довше, ніж збиралася.

Крім того, мені здається, що їм із Джошем сьогодні є над чим працювати.

— Мені час йти, — з жалем говорю я.

Атлас киває, і я відступаю від столу.

— Піду візьму свої речі.

Я йду до спальні, але не зачиняю двері, тож чую їхню розмову, пакуючи сумку. Атлас каже:

— Ти хочеш сьогодні вирушити у подорож?

— Куди? — Запитує Джош.

— Я знайшов адресу твого батька.

Я припиняю збирання речей і підходжу ближче до дверей, щоб почути відповідь Джоша.

— Знайшов? — У голосі Джоша чується нове хвилювання. — Він знає, що ми приїдемо?

— Ні, я отримав лише його адресу. Я не знаю, як із ним зв'язатися. Але ти мав рацію. Він у Вермонті.

Я чую жах, який Атлас намагається приховати у своєму голосі, аж зі спальні. Господи, як я ненавиджу бачити його таким.

Я чую, як Джош біжить до своєї кімнати.

— Він буде такий вражений!

Я закінчую збирати речі з більш важким серцем. Коли я повертаюся на кухню, Атлас стоїть перед мушлею і дивиться у вікно на заднє подвір'я.

Він не чує мене, тож я кладу руку йому на плече. Він негайно притягує мене до себе й цілує в верхівку.

— Я проведу тебе до машини.

Він несе мою сумку до машини та кладе її на заднє сидіння. Я відчиняю свої двері, але ми знову обіймаємося, перш ніж я забираюся всередину.

Атлас обійняв мене саме так, коли з'явився в моїй квартирі, потребуючи обіймів тієї ночі. Воно довге та сумне, і я не хочу його відпускати.

— Як ти думаєш, що станеться, коли приїдеш туди? — питаю я.

Атлас нарешті відпускає мене, але тримає руку на моєму стегні, притулившись до моєї машини.

Він зітхає, просуваючи палець у петлю ременя на моїх джинсах.

— Я не знаю. Чому я так переймаюся за нього?

— Тому що ти любиш його.

Очі Атласа ковзають по моєму обличчі.

— Ось чому я завжди турбуюсь за тебе? Тому що я кохаю тебе?

У мене перехоплює подих від його питання.

— Я не знаю. А ти?

Атлас впирається пальцями в мою талію і притягує мене до себе. Він піднімає руку й проводить пальцем по моїй шиї, доки не зустрічає татуювання.

— Я кохав тебе багато років, багато та багато років, Лілі. Ти знаєш це.

— Він ворушить пальцем і цілує мене в це місце, і цей рух у поєднанні з його словами забирає у мене всі сили, щоб зберегти самовладання.

— Я кохала тебе так само довго.

Атлас киває.

— Я знаю, що кохаєш. Ніхто на цій землі не кохає мене, так як ти.

Він обіймає мою голову обома руками, нахилиє моє обличчя до свого й цілує мене.

Коли він усувається, він дивиться на мене з тугою, наче я вже пішла, і він уже сумує за це. Або, можливо, я просто уявляю, що він відчуває, адже я відчуваю те саме.

— Я зателефоную тобі ввечері. Я кохаю тебе.

— Я теж тебе кохаю. Щастя тобі сьогодні.

Я їду додому з такими суперечливими почуттями.

Кожна мить, проведена з ним протягом останнього дня, була більшою, ніж я могла сподіватися, але знаючи, з чим він збирається зіткнутися, змушує моє серце почуватися так, ніби частина його відколослася і залишилася з ним.

Я думатиму про нього весь день.

Я сподіваюся, що вони не знайдуть Тіма, але якщо знайдуть, я сподіваюся, що Джош ухвалить правильне рішення.

Розділ 31

Атлас

Їхати туди три години. Джош майже нічого не сказав. Він читав, хоча, якщо він так само нервується, як і я, я не впевнений, що він справді засвоює те, що читає. Він уже п'ять хвилин не відходить від однієї сторінки. На ній намальовано те, що схоже на сцену битви, але здебільшого я бачу лише декольте.

— Чи підходить ця манга для дванадцятирічної дитини? — питаю я його.

Він ледве-ледве зрушується, так що я бачу тільки обкладинку книги.

— Так.

Його голос упав на цілу октаву на цій брехні. Принаймні він жахливий брехун. Якщо він залишиться зі мною, визначити, коли він каже чи не каже мені правду, буде легко.

Якщо він залишиться зі мною, можливо, мені варто купити йому кілька книг для рівноваги. Я наповню його книжкові полиці будь-якими графічними романами, які він захоче, а потім потай підсуну кілька своїх, щоб заповнити нестачу навичок опікуна. *Untamed*, *Man Enough*, *The Subtle Art Not Giving a F*ck*. Чорт забирай, можливо, навіть якийсь священний текст з усіх основних світових релігій. Я прийму будь-яку допомогу, яку зможу отримати.

Особливо після сьогоднішнього. Як би Джош не думав, що ця подорож в один кінець, я знаю, що в глибині душі він повернеться до Бостона разом зі мною. Я тільки сподіваюся, що він не повернеться зі стусанами та криками.

Коли GPS повідомляє, що ми повертаємо на потрібну вулицю, Джош міцно стискає свою мангу. Але він не зводить очей, хоча все ще

не перегорнув сторінку. Коли я бачу адресу Тіма на узбіччі перед старим каркасним будинком, я зупиняю машину. Будинок знаходиться на протилежному боці вулиці з боку водія, але Джош вдає, що занурений у свою історію.

— Ми на місці.

Джош опускає книгу й нарешті піднімає очі. Я вказую на будинок, і Джош дивиться на нього десять секунд. Потім він кладе книгу до свого рюкзака.

Більшість своїх речей він привіз із собою. Одяг, який я купив йому, деякі книги. Вони всі так щільно запхалися у рюкзак, що ледве застібається, і він тримає його на колінах з надією, що у нього є принаймні один батько, який візьме його.

— Ми можемо трохи зачекати? — Запитує він.

— Звичайно.

Поки він думає, він порається з усім. Вентиляційні отвори, його ремінь безпеки, музика на його Bluetooth. Минає майже десять хвилин, поки я терпляче чекаю, даючи йому час набратися мужності, яка допоможе йому відчинити двері.

Я дивлюся на будинок, ненадовго відволікаючись від Джоша. На під'їзній доріжці стоїть старий білий "Форд", можливо, саме тому Джош ще не набрався сміливості, щоби перейти вулицю й постукати у двері. Це ознака того, що хтось, мабуть, вдома.

Я не намагався відмовити його від цього, бо знаю, як це — хотіти дізнатися про свого батька. Він житиме у цій фантазії, поки не зможе зіткнутися зі своєю реальністю. У дитинстві я теж покладав найбільші надії на сім'ю, але після багатьох років розчарувань я зрозумів те, що якщо ти народився у групі людей, це не робить їх твоєю родиною.

— Може, мені просто піти та постукати? — Запитує Джош.

Він наляканий, і, якщо чесно, я зараз теж почуваюся не найсміливішим. Я через багато пройшов з Тімом. Мені не хочеться знову його бачити, і я з жахом уявляю собі можливий результат цієї зустрічі.

Я не думаю, що це найкраще місце для Джоша, і я не в змозі сказати йому, що він не може возз'єднатися зі своїм батьком. Але найбільше боюся, що він вирішить залишитися тут. Що Тім буде схожий на мою матір і прийме Джоша з розкритими обіймами, просто тому, що він знає, що це єдине, чого я не хочу.

— Я можу піти з тобою, якщо хочеш, — кажу я, хоча це останнє, чого я хочу.

Мені доведеться стояти перед цією людиною і вдавати, що я не хочу вдарити його заради мого молодшого брата.

Джош якийсь час не рухається. Я дивлюся на свій телефон, намагаючись здаватися терплячим, поки він набирається сміливості, але я хочу кинути машину і відвезти його звідси.

Зрештою я відчуваю, як палець Джоша швидко торкається старого шраму на моїй руці, тож дивлюся на нього. Він пильно дивиться на мою руку, розглядаючи збляклі шрами, що залишилися від того лайна, яке я пережив, живучи з Саттон і Тімом. Проте Джош ніколи не питав мене про шрами.

— Тім зробив це з тобою?

Я стискаю руку й киваю.

— Так, але це було дуже давно. Те, як він ставиться до сина, може відрізнитися від того, як він ставиться до пасинка.

— Це не повинно мати значення, чи не так? Якщо він так поведився з тобою, навіщо йому мати ще один шанс зі мною?

Вперше Джош наблизився до визнання того, що батько не герой.

Я не хочу бути тією людиною, яку він звинувачуватиме в майбутньому за те, що у нього не склалися стосунки з батьком, але я хочу сказати йому, що він має рацію. Його батько не повинен мати іншого шансу. Він пішов і ніколи не озирнувся назад. Немає достатньо вагомих виправдань, щоб піти від свого сина.

Існує така токсична віра в те, що сім'я має триматися разом просто тому, що вона є родиною. Але найкраще, що я зробив для себе, — це пішов від них. Мені страшно подумати, де я міг би бути, якби не зробив цього. Мені страшно подумати про те, куди може потрапити Джош, якщо він не зробить цього.

Джош дивиться повз мене, у бік будинку. Його очі трохи розширюються, спонукаючи мене обернутися й подивитися.

Тім стоїть на вулиці, пробираючись від вхідних дверей до своєї вантажівки. Ми з Джошем спостерігаємо за ним у взаємно приголомшеному мовчанні.

Він виглядає крихким, дедалі менше. А може це тому, що я вже не дитина.

Він сьорбає з останньої банки пива, коли відкриває передні двері своєї вантажівки. Він кидає порожню банку на сидіння, а потім нахилиється всередину кабіни в пошуках чогось.

— Я не знаю, що робити, — шепоче Джош.

Він виглядає на всі дванадцять років, які йому зараз. У мене серце розривається, коли бачу його таким нервовим. Очі Джоша благають про правду, коли він озирається на мене, ніби йому потрібно, щоб я скеровував його в цю мить.

Я ніколи не говорив Джошу жодного поганого слова про Тіма, але, знаючи, що я не зовсім чесний з ним про свої почуття, я відчуваю, що надаю йому ведмежу послугу як братові. Можливо, моє мовчання в цьому питанні завдає більшої шкоди, ніж правда.

Я зітхаю і відкладаю телефон на місце, приділяючи цьому моменту всю увагу. Не те, щоб раніше це не привертало моєї уваги, але я намагався дати Джошу простір. Але схоже, що він не хоче цього. Він хоче жорстокої чесності, а на що ще годиться старший брат, якщо не на це?

— Я не знаю свого батька, — зізнаюся я. — Я знаю його ім'я, але це все. Саттон сказала, що він пішов, коли я був маленьким, мабуть, приблизно в тому ж віці, що й ти, коли пішов Тім. Раніше мене непокоїло, що я не знаю свого батька. Я турбувався про нього. Я уявляв, що є щось жахливе, що тримає його вдалині, що він замкнений десь у в'язниці за несправедливим вироком. Я вигадував дикі сценарії, які пояснювали, як він міг знати про моє існування, але не бути в моєму житті. Бо якийсь чоловік може мати сина і не хотіти його знати?

Джош, як і раніше, дивиться через двір на Тіма, але я бачу, що він вбирає кожне моє слово.

— Мій батько ніколи не надсилав ні копійки аліментів. Він взагалі ніколи не докладав зусиль. Мій батько ніколи не турбував себе пошуком у Google, тому що якби він це зробив, він би легко знайшов мене. Дідько, ти зробив це у віці дванадцяти років. Ти знайшов мене і ти дитина. А він доросла людина.

Я сідаю так, щоб Джош повністю був у моєму полі зору.

— Як і Тім. Він здібний, дорослий чоловік, і якби він дбав про щось більше, ніж про себе, він би доклав зусиль. Він знає твоє ім'я, він знає, в якому місті ти живеш, знає, скільки тобі років.

Очі Джоша починають сльозитися.

— Мене вражає, що у цього чоловіка є син — ти, і ти хочеш бути в його житті, але він досі не доклав зусиль. Ти — привілей, Джоше. Повір мені, якби я знав про твоє існування, я перевернув би всі гори, щоб знайти тебе.

Щойно я це говорю, у нього з очей течуть сльози, тож Джош швидко дивиться у пасажирське вікно, геть від дому Тіма, геть від мене.

Я бачу, як він витирає очі, і це розриває мені серце. А ще мене страшенно злить, що вони свідомо приховували його від мене. Моя мати знала, що я був би йому хорошим братом, тому вона вирішила не дозволяти нам бути частиною життя одне одного.

Вона знала, що моя любов до нього переважить те кохання, на яке вона здатна, тому вона егоїстично тримала нас порізно. Але я не хочу, щоб мій гнів на матір, Тіма чи навіть батька позначився на рішенні Джоша.

Він достатньо дорослий, щоб прийняти власне рішення, тому він може позбутися моєї чесності та його надії, і я підтримаю його в усьому, що він вирішить зробити з цими речами.

Коли Джош нарешті озирається на мене, його очі все ще сповнені сліз, питань і нерішучості.

Він дивиться на мене так, ніби я повинен прийняти рішення за нього.

Я просто хитаю головою.

— Вони забрали в нас дванадцять років, Джоше. Я не думаю, що зможу пробачити їх за це, але я не засмучуся, якщо ти захочеш їх пробачити. Я завжди хочу бути чесним тільки з тобою, але ти — особистість, і якщо ти хочеш дати своєму батькові шанс дізнатися про тебе краще, я натягну посмішку й проведжу тебе прямо до його вхідних дверей. Ти тільки дай мені знати, коли бути поруч із тобою, і я буду.

Джош киває та витирає сорочкою чергову сльозу.

Він вдихає, а на видиху каже:

— У нього вантажівка.

Я не знаю, що він має на увазі, але я слідкую за його поглядом до вантажівки Тіма.

— Увесь цей час я уявляв його справді бідним, без можливості повернутися до Бостона, — каже він. — Я навіть думав, що, можливо, він так і не приїхав, бо фізично не міг керувати автомобілем, наприклад, у нього був надто поганий зір чи щось подібне. Я не знаю. Але у нього є вантажівка, і він навіть не намагався.

Я не втручаюся в його мислення. Я просто хочу бути поруч із ним, коли він все вирішить.

— Він не заслуговує на мене, чи не так.

Він каже це як твердження, а не як запитання.

— Жоден з них не заслуговує на тебе.

Цілу хвилину він не рухається, дивлячись повз мене у вікно. Але потім він твердо дивиться на мене, сідаючи трохи вище.

— Ти знаєш, що я не зробив домашнє завдання? Сімейне дерево?

Джош тягнеться до свого ременя безпеки та починає його пристібати.

— Вони ніколи не говорили, якого розміру має бути дерево. Я просто намалюю дитячий саджанець. Вони не мають гілок.

Він поплескує по панелі приладів.

— Поїхали.

Я сміюся з цього.

Я не очікував цього. Те, як ця дитина вплітає гумор у найдепресивніші речі, дає мені віру в нього. Я думаю, що з ним усе буде гаразд.

— Саджанець, так? — Я заводжу машину й натягую ремінь безпеки.
— Це може спрацювати.

— Я можу намалювати саджанець із двома крихітними гілочками. Твоїє та моє. Ми будемо на нашому власному абсолютно новому, крихітному сімейному дереві, яке починається з нас.

Я відчуваю тепло в очах, тому беру свої сонцезахисні окуляри з панелі приладів і одягаю їх.

— Цілковитим нове сімейне дерево, яке починається з нас. Мені це подобається.

Він киває.

— І ми зробимо набагато більше, щоб зберегти його живим, аніж наші лайнові батьки.

— Це не повинно бути надто складно.

Я відчуваю повне полегшення від цього рішення. Джош може передумати в майбутньому, але я маю сильну підозру, що навіть якщо він зв'яжеться зі своїм батьком у майбутньому, він ніколи не вибере його замість мене.

Джош дуже нагадує мені мене самого, а відданість — це риса, якою ми володіємо.

— Атласе? — Джош вимовляє моє ім'я відразу, коли я заводжу машину.

— Так?

— Чи можу я відкинути його?

Я дивлюся на Тіма, його вантажівку та будинок.

Це незріле прохання, але я з радістю відповідаю на нього:

— Із задоволенням.

Джош нахиляється до мого вікна настільки далеко, наскільки дозволяє його ремінь безпеки. Я опускаю вікно й сигналю. Тім дивиться на нас, коли я починаю від'їжджати.

Джош збиває його з ніг й кричить з мого вікна:

— Повна дупа!

Як тільки ми зникаємо з поля зору Тіма, Джош відкидається на спинку сидіння, сміючись.

— Він мудак, Джоше. Одним словом.

— Мудак, — каже він, вимовляючи його правильно.

— Дякую. Тепер перестань це говорити. Тобі дванадцять.

Розділ 32

Лілі

Атлас: "Ти вдома?"

Повідомлення від Атласа, тому я швидко на нього відповідаю:

Лілі: "На хвилинку. А що?"

Я пакую дитяче харчування в сумку Еммі для підгузків, а потім кидаюся по кімнаті, збираючи їй змінний одяг. Я кидаю туди банку з молочною сумішшю, оскільки більше не годую грудьми, а потім беру її на руки.

— Ти готова піти побачитися з Райлі?

Еммі посміхається, коли я вимовляю ім'я Райлі.

Коли я забирала її сьогодні вранці від Аліси, я поговорила із нею та Маршаллом про все, що сталося з Райлом. І вона погодилася, що було б розумно показати моєму адвокату повідомлення, які він мені надіслав. Також вона остаточно визначилася, що настав час серйозно поговорити з Райлом. Я нервую, але те, що вона і Маршалл мене прикривають, надзвичайно заспокоює.

Як тільки ми підходимо до моїх вхідних дверей, лунає стукіт. Я заглядаю в вічко, і з полегшенням бачу, що там стоїть Атлас. Але Джоша з ним немає, тому моє серце одразу ж завмирає. Невже він справді вважав за краще залишитися з батьком, а не з Атласом?

Я відчиняю двері.

— Що трапилося? Де Джош?

Атлас усміхається, і впевненість у його посмішці наповнює мене миттєвим полегшенням.

— Все гаразд. Він у мене вдома.

Я видихнула.

— О. Тоді чому ти тут?

— Я їду до свого ресторану. Я проїжджав повз і подумав, що можу забігти та обійняти тебе.

Я посміхаюся, а він відчиняє для мене двері. Він не може обійняти мене повністю, оскільки Емерсон сидить у мене на стегні, тому він швидко цілує мене в потилицю.

— Брехун. Моя квартира тобі не по дорозі. І сьогодні неділя — твій ресторан закритий.

— Дрібниці, — каже він, відмахуючись від моїх слів. — Куди ти прямуєш?

— До Аліси. Ми вечеряємо з ними сьогодні ввечері.

Я кидаю сумку з підгузками на плече, але він забирає її в мене.

— Я проведу тебе.

Він перекидає сумку з підгузками через плече. Еммі тягнеться до нього, і я думаю, що ми обидва трохи здивовані, коли вона охоче переходить з моїх рук в його. Вона притискає голову до його грудей, і вигляд цього змушує мене на мить зупинитися. Атлас також робить паузу. Але потім він посміхається мені і починає спускатися до машини. Він тримає мене за руку всю дорогу.

Я беру в нього Еммі та пристібаю її в автокріслі. Нарешті ми опиняємось в такому становищі, коли Атлас може по-справжньому обійняти мене, тож він притягує мене до себе. Його обійми здаються

цілою розмовою. Він тримає мене так, що створює відчуття, ніби йому потрібна сила, ніби він хоче забрати частину мене з собою.

— Ти кудись їдеш? — Запитую я, відсторонюючись.

— Я справді їду до свого ресторану, — каже він. — Я попросив Саттон зустрітися зі мною там. Нам потрібно серйозно поговорити про Джоша, і я хотів би зробити це, коли будемо тільки я та вона. Вона живиться увагою, і я відмовляюся давати їй її.

— Ого. Насправді я їду до Аліси, щоб провести ту розмову з Райлом, про яку я тобі говорила. Це що, недільне вирішення проблем?

Атлас тихенько сміється.

— Сподіваюся.

Я цілую його.

— Хай щастить.

Він лагідно посміхається.

— Тобі теж. Будь в безпеці і подзвони мені, як тільки зможеш.

Він притискається своїм ротом до мого востаннє, а потім, відсторонившись, каже:

— Люблю тебе, дитинко.

Він йде до своєї машини, і я не знаю, чому його слова так бентежать мене, але я посміхаюся, сідаючи в машину.

Люблю тебе, дитинко.

Я досі посміхаюся, коли їду. Мій гарний настрій дивує мене, враховуючи те, що я їду робити, і те, що це скоріше спонтанне втручання, ніж заплановане посидіння. Я їду на вечерю до Аліси та Маршала, але Райлі уявлення не має, що я прямую туди з певною метою.

— Лазанья? — запитую я Маршалла, коли він відчиняє вхідні двері.

З коридору доноситься запах часнику та помідорів.

— Улюблена страва Аліси, — каже він, зачиняючи за мною двері. Він тягнеться до Еммі. — Ходи-но до дядька Маршала, — каже він, притягуючи її до себе.

Вона хихикає, як тільки він корчить їй пику.

Маршалл — один із найулюбленіших людей Еммі, але я думаю, що нам було б важко знайти дитину, яка б не любила Маршалла.

— Аліса на кухні?

Маршалл киває.

— Так. Він теж там, — каже він пошепки. — Ми не сказали, що ти прийдеш.

— Добре. — Я кладу сумку з підгузками Еммі на місце й прямую на кухню.

Проходячи повз, я бачу, що мама Райла й Аліси сидить з Райлією у вітальні. Я махаю їй рукою, і вона посміхається, але я не зупиняюся, щоб поговорити. Я вирушаю на пошуки своєї подруги.

Коли я входжу у двері кухні, то бачу Райла, що схилився над барною стійкою й невимушено балакає з Алісою, але щойно він дивиться мені в очі, його спина напружується, і він підводиться прямо.

Я ніяк не реаую. Я не хочу, щоб Райлі думав, що він може контролювати мене. Видно, що Аліса чекала мене. Вона підтверджує мою появу кивком, а потім закриває лазанью у духовці.

— Як раз вчасно. — Вона кидає прихватки на прилавок й вказує на стіл. — У нас є сорок п'ять хвилин до готовності, — каже вона, направляючи Райла і мене до столу.

— Що це? — Запитує Райлі, оглядаючись туди-сюди між нами двома.

— Просто розмова, — каже Аліса, запрошуючи його сісти.

Райлі заковчує очі, але неохоче сідає навпроти мене та сестри.

Він відкидається у кріслі, склавши руки на грудях. Аліса дивиться на мене, даючи мені слово. Я не знаю, чому мені зараз не страшно.

Можливо, розмова Атласа з Райлом розвіяла більшість моїх побоювань. Те, що Аліса та Маршалл знаходяться з нами у квартирі, теж здається захистом. І мати Райла, хоча вона й гадки не має, що зараз трапиться.

Райлі тримає свою поведінку під контролем, коли його мати поруч, тож я вдячна їй за присутність.

Що б не додавало мені зараз сил, я не сумніваюся в цьому. Я користуюсь цим.

— Ти вчора питав, чи говорила я зі своїм адвокатом, — говорю я Райлу. — Так. У неї були деякі пропозиції.

Райлі кілька секунд пожовує нижню губу. Потім він піднімає брову, показуючи, що слухає.

— Я хочу, щоб ти пройшов курс керування гнівом.

Щойно ці слова злітають з моїх вуст, Райлі сміється.

Він підводиться, готовий штовхнути свій стілець й припинити розмову, але як тільки він це робить, Аліса каже:

— Сядь, будь ласка!

Райлі дивиться на неї, потім на мене, а потім знову на неї. Проходить кілька секунд, поки він осмислює те, що відбувається.

Очевидно, що зараз він почувається обманутим, але я тут не для того, щоб висловити йому співчуття, як і його сестра. Райлі любить і

поважає Алісу, тому врешті-решт повертається на своє місце, попри свій гнів.

— Поки ти проходиш курс управління гнівом, я віддала б перевагу, щоб твої зустрічі з Емерсон проходили тут, або де-небудь у присутності Маршалла чи Аліси.

Райлі переводить погляд на Алісу, і від зрадливого погляду, який він кидає на неї, у мене побігли б мурашки по шкірі в якийсь момент нашого минулого, але зараз цей погляд не викликає в мене нічого.

Я продовжую.

— Залежно від твого спілкування зі мною надалі, ми всією сім'єю вирішимо, коли тобі буде зручно відвідувати дівчаток без нагляду.

— Дівчаток? — Недовірливо повторив Райлі, дивлячись на Алісу. — Вона переконала тебе, що я не є безпечним для власної племінниці? — Тепер його голос звучить голосніше.

Двері кухні відчиняються, і входить Маршалл. Він займає місце на чолі столу й переводить погляд то на Райла, то на свою дружину.

— Твоя мама посадила дівчаток у вітальні, — каже він їй. — Що я пропустив?

— Ти у курсі? — Запитує Райлі у Маршалла.

Маршалл дивиться на нього якийсь час, а потім нахилиється вперед.

— Чи знаю я, що ти вийшов із себе з Лілі минулого тижня і притиснув її до дверей? Чи знаю я про повідомлення, які ти надсилав? Чи про твої погрози, коли вона сказала, що розмовляла зі своїм адвокатом?

Райлі тупо дивиться на Маршалла. Його обличчя червоніє, але він не реагує відразу. Він загнаний у куток, і він це знає.

— Чортове втручання, — бурмоче Райлі, хитаючи головою.

Він роздратований, трохи зраджений. Зрозуміло. Але він може або погодитися співпрацювати, або зруйнувати ті кілька відносин, які залишилися в його житті.

Райлі дивиться на мене виснаженим поглядом.

— Що ще? — Запитує він, дещо самовдоволено.

— Я виявила тобі більш ніж достатньо милості, Райле. Ти ж знаєш. Але з цього моменту, будь ласка, май на увазі, що Емерсон — ось що для мене важливе. Якщо ти зробиш щось, що загрожуватиме мені чи нашій доньці, я продам усе, що маю, щоб боротися з тобою в суді.

— І я допоможу їй, — каже Аліса. — Я тебе люблю, але я допоможу їй.

У Райла смикається щелепа.

Інакше його обличчя порожнє. Він дивиться на сестру, потім на Маршалла. Напруга в кімнаті відчутна, але й підтримка також. Я можу заплакати, але я така вдячна їм. Я можу заплакати за всіх жертв, які не мають таких людей, як вони.

Райлі довго розмірковує над цим.

Так тихо, але я висловила все, що хотіла, і дала зрозуміти, що не доречні переговори.

Зрештою, він відсувається від столу й встає. Він упирається руками в стегна і дивиться в підлогу. Потім він робить довгий вдих, перш ніж попрямувати до дверей кухні.

Перед тим як піти, він озирається на нас, але нікому не дивиться в очі.

— Цього четверга у мене вихідний. Я буду тут близько десяти, якщо ти хочеш переконатися, Емерсон має бути тут.

Він йде, і як тільки він це робить, мій щит броні руйнується, і я розбиваюся вщент. Аліса обіймає мене, але я плачу не тому, що засмучена.

Я плачу, тому що відчуваю величезне полегшення. Таке відчуття, що ми досягли чогось значного.

— Я не знаю, що я робила б без вас двох, — кажу я крізь сльози, обіймаючи подругу.

Вона проводить рукою по моєму волоссю і каже:

— Ти була б такою нещасною, Лілі.

Ми обидві починаємо сміятися. Якось так.

Розділ 33

Атлас

Я зателефонував Саттон після того, як висадив Джоша біля свого будинку, і попросив її зустрітися зі мною в Bib's. Я приїхав за годину до зустрічі. Я ніколи не готував для неї, тож сподіваюся, що моє приготування їжі якось на неї вплине. Порадує її, приведе до гарного настрою. Будь-що, щоб вона стала менш агресивною.

Мій телефон дзвонить, тому я відходжу від плити й дивлюся на екран. Я попросив її написати мені, як тільки вона під'їде, щоб я міг її впустити. Вона прийшла на п'ять хвилин раніше.

Я проходжу через темний ресторан і вмикаю світло. Вона стоїть біля входу і палить цигарку. Коли вона бачить, що двері відчинені, кидає сигарету на вулиці, а потім слідує за мною всередину.

— Джош тут? — Запитує вона.

— Ні. Тут лише я і ти. — Я жестом показую на стіл. — Сідай. Вип'єш?

Вона мовчки дивиться на мене якийсь час, потім каже:

— Червоне вино. Якщо воно у вас є.

Вона сідає за столик, а я повертаюся до тарілок з їжею. Я приготував кокосові креветки, бо знаю, що це її улюблена страва. Я бачив, як вона закохалася у цю страву, коли мені було дев'ять.

Це було під час єдиної подорожі, в яку вона взяла мене. Ми поїхали на Кейп-Код, який знаходиться не так далеко від Бостона, але це єдиний раз, який я пам'ятаю, щоб мама займалася зі мною чимось у вихідний день. Зазвичай вона спала або пила протягом своїх вихідних, тому одноденна поїздка на Кейп-Код, де ми вперше спробували кокосові креветки, не залишилася для мене неоціненою.

Я ставлю наші тарілки й напої на тацю і несу його до столика, за яким вона сидить. Ставлю їжу та вино перед нею, потім сідаю навпроти. Я перекладаю столове срібло на її бік столу. Вона якийсь час дивиться на свою тарілку.

— Це ти приготував?

— Я. Це кокосові креветки.

— З якого випадку? — питає вона, розгортаючи серветку. — Це вибачення за те, що я припустила, що ти зможеш виховати таку дитину, як він? — Вона сміється, ніби розповіла анекдот, але відсутність шуму в ресторані змушує її сміятись.

Вона хитає головою і піднімає келих з вином, відпиваючи з нього.

Я знаю, що у неї на дванадцять років більше, ніж у мене з Джошем, але я готовий посперечатися, що вже знаю його краще за неї. Джош, мабуть, знає мене краще, ніж вона, а я ж прожив з нею сімнадцять років.

— Що було моєю улюбленою їжею у дитинстві? — питаю я її.

Вона тупо дивиться на мене.

Напевно, це було важке питання.

— Добре. А як щодо мого улюбленого фільму?

Нічого.

— Колір? Музика?

Я запитую ще кілька запитань, сподіваючись, що вона зможе відповісти хоча б на одне.

Вона мовчить і знизує плечима, відставляючи келих.

— Які книги Джош любить читати?

— Це підступне запитання? — Запитує вона.

Я притуляюсь спиною до стенду, намагаючись приховати своє хвилювання, але воно переповнює мене.

— Ти нічого не знаєш про людей, яких ти привела до цього світу.

— Я була матір'ю-одиначкою для вас обох, Атласе. У мене не було часу турбуватися про те, що ти любиш читати, я була зайнята спробами вижити. — Вона кидає вилку, якою збиралася скористатися.
— Господи Ісусе.

— Я запросив тебе не для того, щоб змусити почуватися некомфортно, — говорю я.

Я роблю ковток води, а потім проводжу пальцем по обідку склянки.

— Мені навіть не потрібні вибачення. Як і тобі.

Я пильно дивлюся на неї, вражений тим, що маю намір сказати. Це зовсім не те, що я збирався сказати їй. Егоїстичні цілі, заради яких я прийшов сюди, не турбують мене.

— Я хочу дати тобі можливість стати для нього найкращою матір'ю.

— Можливо, річ у тому, що він повинен бути найкращим сином.

— Йому дванадцять. Він настільки гарний, як і повинен бути. Крім того, ваші з ним стосунки — не є його відповідальністю.

Вона чуває щоку, а потім махає рукою вгору.

— Що таке? Чому я тут? Ти хочеш, щоб я забрала його назад, бо він надто важка ноша для тебе?

— Навіть близько ні, — кажу я. — Я хочу, щоб ти відмовилася від своїх прав на нього. Якщо ти цього не зробиш, я звернуся до суду, і це буде коштувати нам обом сміховинної суми грошей, яку ніхто з нас не хоче платити. Але я заплачу. Якщо потрібно, я протягну це перед суддею, який погляне на твою історію і змусить тебе пройти річні курси з виховання дітей, які, як ми знаємо, ти не хочеш проходити.

Я нахиляюсь вперед, складаючи руки разом.

— Я хочу отримати законну опіку над ним, але я не прошу тебе зникнути. Я не хочу цього. Останнє, чого я хочу, це щоб цей хлопчик виріс, почувавши себе таким же нелюбимим тобою, як я.

Вона сидить, застигши від моїх слів, тож я беру виделку і відкушую шматочок своєї вечері. Вона дивиться на мене, поки я жую, і все ще дивиться на мене, коли я запиваю їжу ковтком води.

Я впевнений, що її мозок працює зі швидкістю милі на хвилину, шукаючи образу чи загрозу, але в неї нічого немає.

— Щовівторка ввечері ми вечерятимемо тут всією родиною. Ти можеш приходити. Я впевнений, що це йому сподобається. Я не попрошу в тебе жодної копійки. Все, про що я прошу, щоб ти приходила один вечір на тиждень і цікавилася тим, як у нього справи, навіть якщо тобі доведеться вдавати.

Я помічаю, що пальці Саттон тремтять, коли вона тягнеться до свого келиха з вином. Мабуть, вона теж помітила, бо, перш ніж схопити келих, вона стискає руку в кулак і повертає її на коліна.

— Ти, мабуть, не пам'ятаєш Кейп-Код, якщо думаєш, що я була такою жахливою матір'ю для тебе.

— Я пам'ятаю Кейп-Код, — говорю я. — Це єдиний спогад, який я намагаюся зберегти, щоб не розчаруватись до кінця. Але поки ти відчуваєш, що зробила чудову річ, подарувавши мені цей єдиний спогад одного разу, я пропоную дарувати їх Джошу кожен день його життя.

Саттон дивиться на свої коліна, коли я говорю це. Вперше вона виглядає так, ніби може відчувати якісь емоції, окрім гніву чи роздратування. Можливо, і я теж. Коли я вирішив поговорити з нею сьогодні, дорогою додому від Тіма, я планував викреслити її з нашого життя назавжди. Але навіть монстри не можуть вижити без серця, що

б'ється в їхніх грудях. Десь там є серце. Можливо, ніхто в її житті ніколи не давав зрозуміти, що вдячний за те, що воно ще б'ється.

— Дякую, — кажу я.

Її очі трапляються з моїми.

Вона вважає, що я перевіряю її цим коментарем. Я хитаю головою, сумніваючись у тому, що збираюся сказати.

— Ти була матір'ю-одиначкою, і я знаю, що жоден з наших батьків нічим тобі не допомагав. Напевно, тобі було дуже важко. Можливо, ти самотня. Можливо, у тебе депресія. Я не знаю, чому ти не можеш дивитися на материнство, як на дар, але ти тут. Ти прийшла сьогодні, і це зусилля варте подяки.

Вона дивиться вниз під стіл, і це зовсім несподівана реакція, коли її плечі починають тремтіти, але вона з усіх сил бореться зі сльозами. Вона підносить руки до столу й смикає серветку, але їй так і не доводиться нею користуватися, тому що вона не дозволяє впасти жодній сльозинці.

Я не знаю, через що вона пройшла, що зробило її такою твердою. Вона не хоче бути вразливою. Може, колись вона поділиться цим зі мною, але їй потрібно багато довести як мати Джоша, перш ніж ми з нею коли-небудь дійдемо до цього.

Вона відводить плечі назад, сідаючи пряміше.

— О котрій годині буде вечеря у вівторок?

— О сьомій.

Вона киває і виглядає так, ніби збирається вискочити з-за столу.

— Я можу принести тобі коробку, якщо ти захочеш взяти їжу із собою.

Вона швидко киває.

— Я б із задоволенням. Це завжди було моєю улюбленою стравою.

— Я знаю. Я пам'ятаю Кейп-Код.

Я відношу її тарілку на кухню та складаю їжу. Джош спить на дивані, коли я нарешті повертаюся додому. По телевізору йде аніме, тому я натискаю на паузу та кладу пульт на журнальний столик.

Я спостерігаю, як він спить, якийсь час, відчуваючи полегшення після минулого дня. Все могло піти зовсім інакше.

Я стискаю губи, пригнічуючи емоційне виснаження, спостерігаючи, як він спокійно спить. Дивлячись на нього, я розумію, що дивлюся на нього так само, як Лілі дивиться на Емерсон, ніби вона сповнена гордості. Я стягую ковдру зі спинки дивана й накриваю його, потім підхожу до столу, на якому розкладено домашню роботу Джоша.

Все виконано, навіть завдання сімейного дерева. Він намалював крихітний паросток, що проростав із землі, з двома маленькими гілочками. На одній написано "Джош", на іншій — "Атлас".

Розділ 34

Лілі

Я мало не пропустила записку, я так поспішала сьогодні вранці. Вона була засунута під мої вхідні двері й потрапила на килим біля входу.

Еммі була у мене на стегні, гаманець та сумка з підгузками на плечі, а кава у вільній руці. Мені вдалося нахилитися й підняти записку, не проливши жодної краплі. Супер мати.

Мені довелося зачекати, доки на роботі настане тиха година, щоб відкрити її. Коли я розгортаю записку й бачу почерк Атласа, відчуваю тремтіння, полегшення. Не тому, що я думала, що записка може бути від когось іншого, окрім Атласа. Ми разом кілька місяців, і він постійно залишає мені записки. Але це одна з перших записок, яку я не боялася відкривати, боячись, що вона від Райла.

Я подумки наголошую на важливості цього моменту.

Я так часто роблю. Подумки відзначаю на значних речах, які вказують на те, що моє життя нарешті повертається в нормальне русло. Я роблю це не так часто, як раніше, але це добре. Зараз Райлі — така маленька частина мого життя, що іноді я забуваю, якою нескінченно складною вона була раніше.

Він все ще є частиною життя Еммі, але я вимагаю від нього більшої структурованості. Іноді він намагається відштовхувати мене від того, як суворо я ставлюся до його візитів, але я ніколи не заспокоююся, поки вона не зможе розповісти мені словами, якими бувають їхні зустрічі з Райлом. Я сподіваюся, що керування гнівом допомагає, але лише час покаже.

Зв'язок між нами з Райлом є все ще лаконічним, але все, чого я хотіла від нашого розлучення, це свободи від страху, і я дійсно відчуваю, що це в мене виходить.

Я ховаюсь у шафі в моєму кабінеті, сидячи зі схрещеними ногами на підлозі, бо я хотіла читати цей лист без перерви. Минуло кілька місяців, відколи я вперше змусила Атласа ховатися тут, але це місце все ще пахне ним.

Я розгортаю записку й милуюсь маленьким відкритим серцем, яке він намалював у лівому верхньому кутку першої сторінки. І тільки-но я починаю читати, посмішка не сповзає з мого обличчя.

Дорога Лілі,

Не знаю, чи відома тобі ця дата, але офіційно ми зустрічаємося півроку. Хіба люди святкують півріччя? Я б купив тобі квіти, але я не люблю змушувати флориста працювати надто багато.

Натомість я вирішив подарувати тобі цей лист.

Кажуть, що кожна історія має дві сторони, і я прочитав пару твоїх історій, які, хоч і трапилися так, як ти кажеш, проте у мене був зовсім інший досвід.

Ти ніби відмітила цей момент у своїх щоденниках, хоча я знаю, що для тебе це було достатньо, щоб зробити татуювання. Але я не впевнений, що ти розумієш, як багато ця мить важила для мене.

Ти кажеш, що наш перший поцілунок стався на твоєму ліжку, але це не той випадок, який я вважаю нашим першим поцілунком. Наш перший поцілунок стався у понеділок, посеред дня.

Тоді я захворів, і ти дбала про мене. Ти помітила, що я хворий, як тільки я вліз у вікно. Я пам'ятаю, як ти одразу ж почала метушитися біля мене. Ти дала мені ліки, воду, ковдри та змусила спати на твоєму ліжку.

Я не пам'ятаю, щоб за все моє життя було так погано. Клянуся, що ти стала свідком найжахливішого дня у моєму житті. А я пережив їх чимало, і на своєму досвіді знаю, що бувають жахливі дні. Але коли ти постійно перебуваєш у такому стані, здається, що немає нічого гіршого, ніж жахлива шлункова інфекція.

Я мало що пам'ятаю з тієї ночі. Але пам'ятаю твої руки. Твої руки завжди були поряд зі мною, чи то перевіряли температуру, чи то витирали мені обличчя ганчіркою, чи то підтримували мої плечі, коли мені неодноразово доводилося перегинатися через край ліжка протягом ночі.

Ось що пам'ятаю: твої руки. У тебе був світло-рожевий лак, я навіть пам'ятаю назву кольору, бо я був із тобою, коли ти фарбувала нігті. Він називався "Сюрприз Лілі", і ти сказала мені, що обрала його через назву.

Я ледве міг розплющити очі, але кожного разу, коли відкривав, вони були там, твої стрункі руки з нігтями "Сюрприз Лілі", що тримають мою пляшку з водою, що подають мені ліки, що обводять мою щелепу.

Так, Лілі. Я пам'ятаю цей момент, хоч ти не написала про нього.

Після кількох годин хвороби я пам'ятаю, як прийшов до тями або, принаймні, я став краще усвідомлювати, що мене оточує. Моя голова розколювалася, у роті пересохло, а повіки були надто важкими, щоб розплющитися, проте я відчував тебе.

Я відчувув твій подих на своїй щоці. Кінчики твоїх пальців лежали на моїй щелепі, і ти провела ними до самого підборіддя.

Ти думала, що я сплю — що я не відчуваю, як ти торкаєшся мене, спостерігаєш за мною, але я ніколи не відчував більше, ніж у ту мить.

У цей момент я зрозумів, що кохаю тебе.

Мені було неприємно усвідомлювати щось настільки грандіозне посеред такого лайнового дня, але це так сильно вразило мене, що я думав, що заплачу вперше за багато років, і я не знав, що робити з цим почуттям.

Але, Лілі, я все своє життя не знав, що таке кохання. У мене не було кохання, яке повинно бути у матері та сина, у батька та сина, у брата та сестри. І до тебе я ніколи не проводив стільки часу з кимось, хто не був пов'язаним зі мною, особливо з дівчиною. Недостатньо часу, щоб посправжньому пізнати дівчину, або для того, щоб вона пізнала мене, або для того, щоб ми з'єднали та поглибили цей зв'язок, а потім щоб ця дівчина виявилася дбайливою, корисною, доброю, стурбованою і всім тим, чим ти була для мене.

Я навіть не говорю, що це був момент, коли я зрозумів, що кохаю тебе. Просто це був лише перший момент, коли я зрозумів, що кохаю щось, будь-що, будь-кого, будь-коли. Це був перший раз, коли моє серце затремтіло. Принаймні у позитивному сенсі. У минулому люди робили зі мною такі речі, які змушували моє серце стискатися, але ніколи так не розширювалося. Коли твої пальці струменіли по моєму підборідді, як м'які краплі дощу, я думав, що моє серце роздувається так сильно, що може луснути.

У цей момент я вдав, що повільно прокидаюся. Я заплющив очі рукою, і ти швидко відсмикнула руку. Я пам'ятаю, як вивернув шию і подивився на вікно, щоб побачити, чи світло на вулиці. Це було майже так, тож я почав витягувати себе з твого ліжка, прикидаючись, що не знаю, що ти прокинулася. Ти сіла і запитала, чи я йду, і мені довелося проковтнути, перш ніж я зміг змусити свій голос звучати. Це вдалося важко.

Я сказав щось на кшталт:

— Твої батьки скоро встануть.

Ти відповіла мені, що збираєшся прогуляти школу і повернешся до мене за кілька годин. Я мовчки кивнув, бо мене все ще нудило, але мені довелося вибратися з твоєї спальні, перш ніж я щось сказав або зробив, що поставило б мене в незручне становище. Я не довіряв тому почуттю, яке гуло у мене під шкірою. Воно викликало пекучу потребу подивитися на тебе і сказати: "Я кохаю тебе, Лілі!" Кумедно, що як тільки ти вперше відчуваєш кохання, у тебе раптом виникає величезне бажання зізнатися в ньому. Здавалося, що

слова формуються прямо в центрі моїх грудей, і хоча я був слабшим, ніж, мабуть, колись, ніколи раніше я не піднімав вікно й не виповзав з нього так швидко.

Я закрив його і притулився спиною до холодної стіни будинку, й видихнув. Моє дихання перетворилося на туман, я заплющив очі, і після найгірших восьми годин свого життя якимось посміхнувся.

Я думав про кохання аж до ранку. Навіть після того, як ти повернулася за мною, коли твої батьки поїхали, і я провів ще кілька годин у твоєму ліжку, думаючи про кохання. Коли твої нігті кольору «Сюрприз Лілі» миготіли в полі мого зору щоразу, коли ти перевіряла мою температуру, я продовжував думати про кохання. Щоразу, коли ти заходила до своєї кімнати й поправляла ковдру, підтикаючи її мені під підборіддя, я думав про кохання.

А потім, коли я нарешті почувався трохи краще під час обіду, я стояв у душі, слабкий і зневоднений через хворобу, але мені чомусь здавалося, що я стою вище, ніж будь-коли раніше.

Весь ранок і решту дня я знав, що сталося щось важливе. Вперше я відчув проблеск того, чим, як я знав, може бути життя. До цього моменту я ніколи не думав про те, що можу закохатися, чи мати колись сім'ю, чи навіть про те, щоб зробити успішну кар'єру. Життя завжди здавалося мені тягарем, який я мав нести. Щось важке й каламутне, через що було важко прокидатися і страшноувато засинати. Але це тому, що я вісімнадцять років не знав, як це дбати про когось настільки сильно, що хочеш, щоб він був першим, кого ти бачиш, коли розплющуєш очі. Я навіть відчув бажання зробити щось для тебе, бо ти була першою, для кого я хотів стати кимось найкращим.

Того дня ми лежали разом на дивані, і ти сказала мені, що хочеш, щоб я подивився з тобою твоїй улюблений мультфільм. Це був перший раз, коли ти притиснулася до мене, спиною до моїх грудей, коли ми лежали під ковдрою з моєю рукою, що охопила тебе. Було важко зосередитися на телебаченні, тому що слова "Я кохаю тебе" все ще лоскотало моє горло, і я

не хотів говорити їх, не міг сказати, тому що не хотів, щоб ти подумала, що все занадто швидко, або що ці слова не мають для мене жодної ваги. Це була найважча думка, яку я коли-небудь виношував у собі.

Але я так багато думаю про той день, Лілі, і я гадки не маю, чи це те, що відчуває любов для всіх, ніби це літак, який щойно впав з неба і вривався прямо в тебе. Тому що більшість людей відчувають любов, яка проникає всередину та назовні все їхнє життя. Вони народжуються, оповиті нею, і все своє дитинство знаходяться під її захистом, і в їхньому житті є люди, які приймають їхнє кохання у відповідь, тому я не впевнений, що це вражає людей так, як мене — в одну мить, таким колосальним чином.

На тобі була сорочка, яку я любив. Вона була тобі надто велика, і рукав постійно спадав з твого плеча. Мені слід було дивитися мультфільм, але я не міг перестати дивитися на цю ділянку відкритої шкіри між твоєю шиєю та плечем. Дивлячись на неї, я знову відчув, те неймовірне бажання сказати, що кохаю тебе, і слова були тут, прямо на кінчику мого язика, тому я нахилився вперед і притис їх до твоєї шкіри.

Там вони й залишилися, приховані й тихі, доки я не набрався сміливості вимовити їх тобі вголос через шість місяців.

Я й не підозрював, що ти пам'ятаєш цей поцілунок чи всі ті рази, коли я цілував тебе в цьому місці після того дня. Навіть коли я прочитав це у твоєму щоденнику, то пропустив це повз вуха, поспішаючи дістатися до того, що ти вважала нашим справжнім першим поцілунком, тому я не думав, що це взагалі щось для тебе означає, доки не побачив твоє татуювання.

Я не можу сказати тобі, що це означає для мене, знаючи, що твоє серце знаходиться в тому самому місці, де я колись таємно залишив слова "Я кохаю тебе".

Я хочу, щоб ти пообіцяла мені дещо, Лілі. Коли ти дивитимешся на це татуювання, я не хочу, щоб ти думала ні про що, крім слів, які я написав у цьому листі. І кожного разу, коли я цілуватиму тебе туди, я хочу, щоб ти

пам'ятала, чому я поцілував тебе туди вперше. Кохання. Відкривати його, дарувати його, отримувати його, падати до нього, жити в ньому, їхати заради нього.

Я пишу цей лист, сидючи на підлозі у спальні Джоша. Мій сьогоднішній досвід спілкування з Джошем — це те, що послужило поштовхом до спогадів. Він хворий на шлункову інфекцію. Можливо, не так сильно, як я того дня, коли вперше зрозумів, що кохаю тебе, проте, дуже, дуже хворий. Він підхопив її від Тео, який мав це кілька днів тому.

Я ніколи раніше не доглядав хворих людей, тому в мене зовсім немає ліків. Думаю, я збираюся забігти до аптеки. Можливо, дорогою я підсуну цей лист під двері твоєї квартири.

Доглядати хвору людину невесело. Звуки, запах, відсутність сну — все це майже так само погано для того, хто доглядає. Щоразу, коли я перевіряю температуру або змушую його пити воду, я думаю про тебе і про те, як ти дбала про мене з таким ніжним батьківським інстинктом.

Я намагаюся повторити це у своїй турботі до Джоша, але не думаю, що в мене це виходить так само добре, як у тебе.

Ти була такою юною, всього на кілька років старшою, ніж Джош зараз. Але я впевнений, що ти почувала себе набагато старшою, ніж здавалося. Я впевнений, що так було. Ми пройшли через те, що не повинна відчувати жодна дитина. Мені цікаво, чи відчуває Джош себе на свій вік, чи він відчувається старше, ніж повинен, через усе, через що йому довелося пройти.

Я хочу, щоб він почував себе юним якомога довше. Я хочу, щоб він насолоджувався часом, проведеним зі мною. Я хотів, щоб він дізнався, що таке кохання, задовго до мене. І я сподіваюся, щоб це кохання повільно проникало в нього, щоб воно не обрушилося на нього відразу, як на мене. Я хочу, щоб він ріс з ним, оповитий ним, оточений ним.

Я хочу, щоб він був свідком цього. Я хочу бути прикладом для нього. Я хочу, щоб ми були прикладом для нього та для Емерсон. Я і ти, Лілі.

Минуло шість місяців.

Переїдь до мене.

— Твій, Атлас.

Як тільки я закінчую читати листа, я відкладаю його і витираю очі. Якщо я так сильно плачу, коли він просить мене переїхати до нього, то не уявляю, як я переживу пропозицію.

Або весільні клятви, якщо на те пішло.

Я беру телефон і телефоную Атласу по відеочату. Гудки йдуть протягом десяти довгих секунд, і коли Атлас нарешті відповідає, він лежить на дивані у вітальні. Він усміхається, незважаючи на очевидну втому від того, що не спав усю ніч із Джошем.

— Привіт, красуне. — Його голос ледве чути.

— Привіт. — Моя рука стиснута в кулак, і я притискаюся до неї щокую, давлячи свою величезну посмішку. — Як почувається Джош?

— З ним все гаразд, — каже Атлас. — Він спить, але я думаю, що я так довго не спав, що мій мозок надто перевантажений, щоб вимкнутись зараз.

Він прикладає до рота кулак і стримує позіхання.

— Атласе. — Я вимовляю його ім'я зі співчуттям, тому що він справді виглядає абсолютно виснаженим.

— Ти маєш на увазі, чи потрібно мені, щоб ти прийшла до додому й обійняла мене?

Я посміхаюся, коли він це каже.

— Так. Це саме те, що я мала на увазі. Тобі потрібно, щоб я приїхала та обійняла тебе?

Він киває.

— Так, Лілі. Приїдь додому.

Розділ 35

Атлас

— Хіба ти не багатий? — Запитує Бред. — Хіба ти не можеш найняти людей, щоб вони це зробили за тебе?

— Я володію двома ресторанами. Я навіть близько не багатий. І навіщо мені наймати когось, коли у мене є ви, хлопці?

— Принаймні ми спускаємося вниз, — каже Тео.

— Бери приклад зі свого сина, Бред. Більше оптимізму.

В нас залишилося не так багато речей. Лілі не потрібно багато речей, оскільки мій будинок вже обставлений, тому вона пожертвувала більшу їхню частину місцевому притулку для жертв домашнього насильства. Ми повинні повністю звільнити її квартиру до сьогоднішнього дня.

Бред — єдина знайома мені людина з вантажівкою, тому вони з Тео допомагали нам вантажити речі, які не помістилися в наші машини. Ліжечко Емерсон, телевізор у вітальні Лілі, деякі витвори мистецтва, що висять на її стінах.

Джошу пощастило. Він на бейсбольному тренуванні, тому йому не довелося допомагати з переїздом.

Я був здивований, коли він прийшов додому кілька місяців тому і сказав, що записався на пробне тренування. Він потрапив у команду і викладається на повну. Ми з Лілі не пропустили жодної гри.

Я написав нашій матері його розклад, але досі вона не прийшла на жодну гру. Вона з'явилася лише один раз на вечері, яку ми почали влаштовувати щовівторка ввечері. Я сподівався, що вона захоче бути більш залученою, але я не здивований, що вона цього не робить. Я сумніваюся, що Джош здивований. Ми не надто зациклюємося на

тому, що не виходить у нашому житті. Ми зосереджені на тому, що є і нам є за що бути вдячними. Дві головні речі — це те, що я зміг отримати опіку над Джошем, а Лілі та Емерсон переїжджають до нас. Дивно, як кардинально життя може змінитися.

Торішній Атлас не знав би, що подумати про Атласа цього року.

Лілі прямує вгору по сходах саме тоді, коли я досягаю її підніжжя. Вона посміхається і цілує мене мимохідь, а потім біжить вгору східцями.

Тео хитає головою.

— Досі не можу повірити, що ти зайшов із нею так далеко.

Він піднімає свою коробку коліном, а потім притискається спиною до вхідних дверей, щоб штовхнути їх. Він притримує її відкритою для мене і Бреда, але я зупиняюся, коли ми опиняємось на парковці.

За кілька місць від вантажівки Бреда стоїть машина, схожа на машину Райла.

Мене охоплює жахливе почуття. Я не спілкувався з ним жодного разу з того дня, коли він намагався побитися зі мною в моєму ресторані, але це було кілька місяців тому. Я гадки не маю, наскільки його пожирав факт того, що ми з Лілі разом, але, судячи з його погляду, який він кидає в мій бік, не схоже, щоб він сильно засмутився.

З ним ще хтось. Чоловік виходить із пасажирського сидіння, і, судячи з того, що розповіла мені Лілі, схоже, що він може бути шурином Райла. Я знайомий з матір'ю Лілі, знайомий з Алісою та Райлі, але ніколи не зустрічав Маршалла.

Я підходжу до вантажівки Бреда і завантажую коробку, яку несу, але весь цей час спостерігаю за машиною Райла. Тео та Бред повертаються всередину, не підозрюючи про присутність Райла. Маршалл піднімає Емерсон із заднього сидіння і зачиняє двері. Райлі залишається в машині, поки Маршалл веде Емерсона в мій бік.

Він простягає руку.

— Привіт. Атласе, так? Я Маршалл.

Я відповідаю на його рукостискання.

— Так, приємно познайомитись.

Він киває, але коли Емерсон бачить мене, Маршаллу доводиться міцніше обхопити її рукою, тому що вона кидається на мене.

Я роблю крок уперед і забираю її в нього.

— Привіт, Еммі. Тобі сьогодні було весело?

Маршалл якось мить спостерігає за мною разом із нею, потім каже:

— Будь обережний. Сьогодні її двічі знудило на Райла.

— Вона погано почувається?

— Вона в порядку, але Емерсон весь день була з нами. Обидві дівчинки їли цукор на сніданок. І на перекус. І на обід, і на другий перекус, і... — Він зневажливо махнув рукою. — Лілі та Аліса звикли до цього.

Емерсон тягнеться вгору й знімає сонцезахисні окуляри з моєї голови. Вона намагається надіти їх на своє обличчя, але вони криві, тож я допомагаю їй поправити їх, поки вона не надягає їх правильно. Вона посміхається мені, і я посміхаюся їй у відповідь.

Маршалл кидає погляд на машину, де сидить Райлі, а потім знову на мене.

— Вибач, що він не виходить. Для нього це все ще трохи дивно. Вона переїхала до тебе.

Коли Маршалл каже — вона, — не маючи на увазі Лілі. Він дивиться на Емерсон. Я киваю на знак розуміння, бо я справді розумію.

— Все гаразд. Я можу уявити, як це нелегко для нього.

Маршалл розтріпає волосся Еммі, а потім каже:

— Я піду звідси, щоб ви, могли закінчити. Я був радий нарешті познайомитися з тобою.

— Я теж, — говорю я. І я серйозно. Маршалл здається мені людиною, з якою я міг би потоваришувати, якби обставини склалися інакше.

Він повертається, щоб повернутись до машини Райла, але зупиняється і знову зустрічається зі мною поглядом, перш ніж піти далеко.

— Дякую, — каже він. — Лілі багато значить для моєї дружини, тож... так. Дякую, що зробив Лілі щасливою. Вона на це заслуговує.

Щойно Маршалл каже це, він хитає головою та піднімає руки, роблячи крок назад.

— Я піду, поки не стало надто незручно. — Він прямує до машини Райла, але мені хочеться, щоб він не тікав так швидко. Я б теж подякував йому. Я знаю, що його підтримка багато важить для Лілі.

Маршалл зачиняє пасажирські двері, Райлі заводить машину та їде. Я дивлюся на Еммі, яка зараз гризе мої сонячні окуляри.

— Хочеш піти привітатись з мамою? — Я починаю йти у напрямку будівлі, але зупиняюся, коли бачу Лілі, що стоїть у дверях на сходовому майданчику.

Щойно вона бачить мене, повертається і швидко витирає очі. Я не знаю, чому вона плаче, але йду повільніше, щоб вона могла стерти сльози, перш ніж привітати свою доньку. Звичайно, через кілька секунд вона повертається з широкою усмішкою і забирає Еммі в мене.

— Тобі сьогодні було весело з татом? — Запитує вона, перш ніж поцілувати Еммі.

Коли вона дивиться на мене, я кидаю на неї цікавий погляд, дивуючись, чому вона плаче. Вона показує жестом на паркування, де кілька хвилин тому стояла машина Райла.

— Це було дуже важливо, — каже вона. — Я маю на увазі, я знаю, що Маршалл був з ним, але той факт, що він почував себе досить добре, щоб залишити її з тобою... — Вона знову починає плакати, що змушує її зітхнути та закотити очі на власну реакцію. — Мені приємно знати, що чоловіки в її житті можуть хоча б прикидатися, що ладять один з одним заради неї.

Щиро кажучи, мені теж приємно. Я радий, що вона була вгорі, коли вони з'явилися. Я знаю, що Райлі сидів у машині, поки Маршалл передавав її, але це був крок у правильному напрямку. Можливо, ми з Райлом потребували такого обміну так само, як і Лілі.

Ми тільки-но довели, що співпраця можлива, навіть якщо це боляче. Я витираю мокру щоку Лілі, а потім швидко цілую її.

— Я кохаю тебе. — Я кладу руку на поперек Лілі та веду її до сходів.
— Ще одна подорож, перш ніж ти застрягнеш зі мною назавжди.

Лілі сміється.

— Я не можу дочекатися, щоб залишитися з тобою назавжди.

Розділ 36

Лілі

Я згорнулася калачиком на дивані Атласа, змучена переїздом.

На нашому дивані.

Доведеться звикати.

Я попросила Тео і Джоша допомогти мені розпакувати речі, що залишилися, Емерсон і мої, тому що Атлас допізна на роботі. Я прокидаюся рано, він повертається додому пізно, але це чудово, що тепер ми бачитимемо один одного більше, навіть якщо це буде мимохідь. І неділі ми проводимо разом.

Але сьогодні п'ятниця, а завтра субота, найнавантаженіші дні Атласа, тому я розважаю Джоша і Тео, поки мама не повернеться з Емерсон. Ми втрьох дивилися "У пошуках Немо", але він майже закінчився.

Чесно кажучи, я не думала, що вони досидять до кінця, тому що вони у тому віці, коли підлітки зазвичай хочуть відокремитися від мультфільмів Діснея. Але я зрозуміла, що це покоління — це інша порода. Чим більше часу я проводжу з цими двома, тим більше я думаю, що вони не схожі на жодне покоління, яке було до них. Вони менше схильні до тиску з боку однолітків і більше підтримують індивідуальність. Я їм трохи заздрю.

Джош підводиться, коли починаються титри.

— Тобі сподобалося?

Він знизує плечима.

Це було досить смішно, враховуючи те, що все почалося з жорстокої розправи над усією цією ікрою.

Він несе свій порожній пакет з-під попкорну на кухню, але Тео все ще дивиться на телевізор.

Він повільно хитає головою.

Я все ще застрягла на описі Джошем початку фільму.

— Я не розумію, — каже Тео. — Коментарі щодо ікри?

Тео дивиться між мною та телевізором.

— Ні. Я не розумію, чому Атлас сказав тобі, що ти нарешті досягла берега. Це навіть не цитата із фільму. Він казав, що сказав це через "У пошуках Немо". Я чекав, що хтось це скаже протягом усього фільму.

Я впевнена, що мені доведеться звикнути до багатьох речей тепер, коли я живу з Атласом, але знати, що він говорить з цією дитиною про наші стосунки, мабуть, не те, до чого я колись звикну.

Збентеження в очах Тео перемкнулося, як вимикач.

— О. Ооо. Тому що коли їхнє життя підводить, вони продовжують плисти, тож Атлас казав, що життя більше не буде... добре. — Його думки все ще біжать зі швидкістю милі за хвилину за цими очима.

Він починає хитати головою, відштовхуючись від підлоги.

— Я все ще думаю, що це пошловато, — бурмотить він.

Телефон Тео пікає у той момент, коли він встає.

— Мені треба йти — мій батько тут.

Джош повернувся до вітальні.

— Ти не залишишся у нас?

— Я не можу, батьки відвезуть мене вранці де-небудь.

— Я хочу піти з тобою туди, — каже Джош.

Тео натягує черевики, коли він вагається.

— Так, я не певен.

— Куди ти йдеш?

Тео очі ненадовго переходять на мої, а потім знову на Джоша.

— Це парад. — Він каже це тихо, але водночас наче попереджає.

— Парад? — Джош нахилив голову. — Чому ти поводишся дивно? Що то за парад? Парад гордості?

Тео ковтає слину, наче, можливо, в них з Джошем не було цієї розмови, тому я нервуюся за Тео. Але за останні кілька місяців я досить спілкувалася з Джошем, щоб зрозуміти, що він цінує дружбу з Тео.

Джош хапає свої черевики, сідає поряд зі мною на диван і починає їх взувати.

— Чому ти мовчиш? Мені заборонено йти на парад, тому що мені подобаються дівчата?

Тео переступає з ноги на ногу.

— Ти можеш піти. Я просто... я не знав, чи ти знаєш.

Джош закриває очі.

— Ти можеш багато сказати про людину за її смаком до манги, Тео. Я не тупиця.

— Джоше, — говорю я.

— Вибач. — Він бере куртку з шафи. — Чи можу я сьогодні переночувати у Тео?

Невимушене ставлення Джоша до цього монументального моменту між ними двома так сильно нагадує мені Атласа.

Дбайливий Джош.

Але його запитання про те, щоб піти з Тео, мене спантеличило.

Мої очі трохи розширюються.

Я живу тут лише чотири дні. Джош ще жодного разу не питав у мене дозволу, а ми з Атласом ще не встановили основних правил.

— Так, звісно. Але дай своєму братові знати, де ти.

Я дійсно не думаю, що Атлас заперечуватиме. Тепер, коли ми живемо разом, нам доведеться розв'язувати подібні питання, коли справа стосується Джоша та Емерсон. Хто кому батьки, коли, як. Це навіть зворушливо. Мені подобається розумітися на житті з Атласом.

Моя мама все ще не повернулася з Емерсон, тому коли Джош і Тео пішли, в будинку стало тихо і порожньо вперше з того часу, як ми переїхали. Я ніколи раніше не була тут одна. Я проводжу час на самоті, проходячи по кімнатах, заглядаючи в шафи, знайомлячись із моїм новим будинком.

Мій новий будинок. Смішно це вимовляти.

Я виходжу і сідаю в крісло на ганок, дивлячись на заднє подвір'я. Це ідеальне подвір'я для саду. Майже нечувано для місця, що розташоване так далеко від міста. Ніби Атлас спеціально шукав будинок з місцем для саду на випадок, якщо я колись повернуся до його життя. Я знаю, що це зовсім не те, чому він вибрав цей будинок, але кумедно уявити, що він зробив це саме з цієї причини.

У мене дзвонить телефон, заставляючи мене зненацька. Це Атлас відповідає на попередній дзвінок із відеочату.

— Привіт.

— Що ти робиш? — Запитує він.

— Вибираю місце для саду. Джош хотів залишитися з Тео, тож я його відпустила. Сподіваюся, ти не проти.

— Звичайно, добре. Вони тобі хоч чимось допомогли?

— Так, ми майже все зробили.

Атлас виглядає від цього полегшеним.

Він проводить рукою по обличчю, наче знімаючи напругу. Схоже, це був напружений день, але Атлас приховує його під усмішкою.

— Де Емерсон?

— Моя мама ще не повернулася з нею.

Він зітхає, наче йому сумно, що не зміг побачити її.

— Я починаю нудьгувати за нею, — каже він.

Слова виходять м'яко і швидко, начебто він трохи боїться зізнатися, що починає любити мою доньку. Але я вловила його слова і зберігаю їх поряд з іншими приємними речами, які він коли-небудь говорив мені.

— Я буду вдома приблизно за три години. Ти не будеш спати?

— Якщо й буду, то ти знаєш, що робити.

Атлас трохи похитує головою, і його рот тремтить у куточку.

— Я кохаю тебе. Скоро буду вдома.

— Я теж тебе кохаю.

Як тільки ми завершуємо розмову, я чую приємний голос Емерсон, тому відразу ж обертаюся. Моя мати стоїть у дверях і тримає її на руках. Вона посміхається, ніби вловила частину тієї розмови.

Я встаю, щоб забрати в неї Емерсон, і вона притискається до мене. Це буде легка ніч. Коли вона так обіймається, це означає, що вона готова заснути. Я запрошую маму сісти поряд зі мною.

— Тут мило, — каже вона.

Вона тут уперше. Я б показала їй все навколо, але Емерсон вже третєся обличчям об мої груди, намагаючись подолати втому. Я хочу дати їй можливість заснути, перш ніж встану.

— Яке чудове місце для саду, — каже моя мама. — Ти думаєш, він навмисно вибрав це місце, сподіваючись, що ти повернешся до його життя?

Я знизую плечима.

— Загалом я й сама про це думала, але не хотіла припускати. — Я роблю паузу, потім повертаюсь і дивлюся на неї після того, як її питання справді прозвучало. Повернутись у його життя? Я ніколи не казала їй, що Атлас був моїм другом із Мена.

Я припускала, що вона його не пам'ятає. Я вважала, що вона гадки не має, що Атлас — це хтось з мого минулого.

Вона бачить здивування на моєму обличчі, тому каже:

— Це унікальне ім'я, Лілі. Я його пам'ятаю.

Я посміхаюся, але я також спантеличена тим, чому вона ніколи не говорила про це раніше. Я зустрічаюся з ним уже понад шість місяців, а вона була поряд з ним лічену кількість разів. Хоча, напевно, я не маю дивуватися.

Мою маму завжди було важко змусити відкритися. Я не можу її звинувачувати. Вона провела роки з чоловіком, який позбавив її голосу, тому я впевнена, що їй важко було навчитися використовувати його знову.

— Чому ти ніколи нічого не казала? — питаю я її.

Вона знизує плечима.

— Я подумала, що ти заговориш про це, якщо захочеш, щоб я знала.

— Я планувала, але не хотіла, щоб ти почувала себе незручно поряд з ним. Не після того, що тато зробив із ним.

Вона відвертається від мене, її очі оглядають заднє подвір'я. Вона замовкає на мить.

— Я ніколи не говорила тобі про це, але одного разу я розмовляла з Атласом. Типу того. Я прийшла додому з роботи рано, а ви обоє спали на дивані. Ось це був шок, — каже вона, сміючись. — Я думала, що ти така мила і невинна, але ти лежала на дивані в нашій вітальні та спала з випадковим хлопчиком. Я збиралася накричати на тебе, але коли він прокинувся, він виглядав таким зляканим. Насправді він не злякався мене, хоча зараз я думаю про це. Він був наляканий можливістю втратити тебе. У будь-якому разі, він пішов у тихому поспіху, і я пішла за ним на вулицю, тому що збиралася пригрозити йому і сказати, щоб він ніколи не повертався. Але він просто... він зробив найдивнішу річ, Лілі.

— Що він зробив? — Моє серце стукає.

— Він обійняв мене, — каже вона, її голос пофарбований крапелькою сміху.

У мене відвисає щелепа.

— Він обійняв тебе? Ти спіймала його на місці злочину зі своєю дочкою, і він обійняв тебе?

Вона киває.

— Обійняв. І це були обійми. Наче він відчував щирі скорботу про мене, і я відчула це в його обіймах. Наче він підбадьорював мене чи втішав. А потім він просто... пішов. У мене навіть не було можливості накричати на нього за те, що він був у моєму домі з тобою без нагляду. Можливо, це був його план — то могла бути тактика маніпуляції, я не знаю.

Я хитаю головою.

— Це була не маніпуляція.

Дбайливий Атлас.

— Я знала, що ти зустрічаєшся з ним. І я знала, що ти приховуєш його від батька, а не від мене, тому я не приймала це близько до серця. Я ніколи не втручалася, бо мені подобалося, що в тебе є хтось, Лілі. — Вона показує жестом додому позаду нас. — А тепер дивись. Він із тобою назавжди.

Ця історія змушує мене притиснути Емерсон трохи міцніше.

— Мені приємно знати, що у твоєму житті є чоловік, який дарує такі значущі обійми, — каже моя мама.

— Він дарує не тільки прекрасні обійми, — говорю я.

Моя мама насміхається.

— Лілі! — Вона встає, хитаючи головою. — Я вже йду.

Я сміюся про себе, поки вона йде. Потім я використовую вільну руку, щоб написати Атласу.

Я тебе так кохаю, ідіот.

Розділ 37

Атлас

— Ти серйозно збираєшся це зробити? — Запитує Тео.

Я стою перед дзеркалом, поправляючи краватку.

Тео сидить на дивані, намагаючись переконати мене дозволити йому прочитати мої обітниці перед весіллям.

— Я не буду тобі їх читати.

— Ти зганьбишся, — каже він.

— Я не зганьблюсь. Вони хороші.

— Атласе. Ну ж бо. Я намагаюсь допомогти тобі. Наскільки я знаю, ти, можливо, закінчуєш їх чимось на кшталт: — «Я хочу, щоб ти була моєю рибкою.»

Я сміюся.

Я не знаю, як він все ще вигадує ці фрази після двох років.

— Ти репетируєш свої образи, коли лежиш уночі без сну?

— Ні, вони приходять самі собою.

Хтось стукає у двері та прочиняє її.

— П'ять хвилин.

Я кидаю ще один погляд на себе в дзеркало, перш ніж повернутися до Тео.

— Де Джош? Мені треба переконатись, що він готовий.

— Я не маю тобі говорити.

Я нахиляю голову.

— Де він, Тео?

— Останній раз, коли я його бачив, він був у альтанці з язиком у горлі якоїсь дівчини. Він скоро зробить тебе дідусем.

— Я його брат. Я був би дядьком, а не дідусем. — Я дивлюся у вікно, але альтанка порожня. — Знайди його, будь ласка.

Ми з Джошем багато в чому схожі, але він трохи впевненіший з дівчатами, ніж я в тому ж віці. Йому щойно виповнилося п'ятнадцять, і поки це мій нелюбий вік.

Я впевнений, що коли наступного року він стане достатньо дорослим, щоб керувати автомобілем, це зістарить мене на ціле десятиліття.

Мені треба думати про щось інше. Я вже нервуюсь. Можливо, Тео має рацію, і мені варто ще раз переглянути свої обітниці, щоб переконатися, що я нічого не хочу змінити чи додати.

Я дістаю з кишені сторінку та розгортаю її, а потім беру ручку на випадок, якщо захочу внести якісь зміни в останню хвилину.

Дорога Лілі,

Я так звик писати тобі листи, які більше ніхто ніколи не прочитає, можливо, тому мені було нелегко, коли я вперше спробував написати ці обітниці. Думка про те, що їх читатимуть вголос перед іншими людьми, трохи лякала.

Але обітниці не призначені для того, щоб їх вимовляли наодинці. Мета клятви — дати навмисну обіцянку, яка буде засвідчена, чи то Богом, чи друзями та сім'єю.

Однак це змушує замислитися, або, принаймні, це змусило мене замислитися, яка мета стоїть за потребою публічної обітниці. Я не міг

зупинити думки від питань про те, що мало статися в минулому, щоб виникла потреба свідчити про кохання.

Чи означає це, що десь по дорозі було порушено обіцянку? Серце було розбите?

Це розчаровує, якщо ви справді сядете і подумаете про те, навіщо взагалі існують обітниці. Якби ми вірили, що кожен дотримується свого слова, обітниці були б не потрібні. Люди закохувалися б і залишалися закоханими, вірними, назавжди, до кінця.

Але в цьому й проблема, я думаю. Ми люди. А люди іноді можуть розчаровувати.

Це усвідомлення привело мене іншим шляхом у моєму розумовому процесі під час написання цих обітниць. Я почав запитувати себе: якщо люди так часто розчаровуються і так рідко досягають успіху в любові, що ми можемо зробити, щоб наша любов витримала випробування часом? Якщо половина всіх шлюбів закінчується розлученням, це означає, що половина всіх присяг, які колись давалися, у результаті було порушено. Як зробити так, щоб ми не стали однією із тих пар, які потрапляють у статистику?

На жаль, Лілі, ми не можемо. Ми можемо тільки сподіватися, але ми не можемо гарантувати, що слова, які ми вимовляємо тут і обіцяємо одне одному сьогодні, не опиняться в папіці адвоката з розлучення через кілька років.

Я прошу вибачення. Я розумію, що ці обітниці змушують говорити про шлюб, як про вкрай похмурий цикл, який щасливо закінчується лише у половині випадків.

Але для таких, як я, це справді цікаво.

У половині випадків?

П'ятдесят на п'ятдесят?

Один з двох?

Якби хтось сказав мені, коли я був підлітком, що маю п'ятдесят на п'ятдесят шансів прожити все життя з тобою, я б відчув себе найщасливішою людиною на планеті.

Якби хтось сказав мені, що в мене є 50-відсотковий шанс бути коханим тобою, я б поставив питання, якого біса я зробив, що мені так пощастило.

Якби хтось сказав мені, що якось ми одружимося, і я подарую тобі медовий місяць твоєї мрії в Європі, і що наш шлюб матиме 50-відсоткову ймовірність бути успішним, я б відразу запитав, якого розміру твоїй безіменний палець, щоб ми могли розпочати це.

Можливо, ідея про те, що кохання може закінчитися негативно, — це просто питання перспективи. Тому що для мене думка про те, що кохання закінчилося, означає, що в якийсь момент воно існувало. І був час у моєму житті, до тебе, коли я був зовсім не оповитий ним.

Підліткова версія мене не сприймала можливих серцевих страждань як щось погане. Я задрив усім, хто колись любив щось настільки, щоб зазнати втрати. Але до тебе я взагалі не зустрічав кохання. Потім ти з'явилася, і все змінилося. Я не тільки отримав можливість стати першою людиною, яка колись закохувалась у тебе, але й пережив з тобою загальний серцевий біль. А потім, як диво, мені було надано можливість закохатися в тебе знову.

Двічі на одному житті.

Як може одній людині так пощастити?

Зважаючи на всі обставини, той факт, що я дістався сюди, що ми дісталися сюди, до дня нашого весілля, відверто кажучи, більше, ніж я коли-небудь мріяв отримати від життя. Один вдих, один поцілунок, один день, один рік, життя. Я візьму все, що ти мені даси, і клянуся, що дорожитиму кожною секундою, яку мені пощастить провести з тобою з цього

моменту, так само як я дорожив кожною секундою, проведеною з тобою до цього моменту.

Оптимістично кажучи, ми могли б прожити все наше життя разом, щасливо, поки ми не станемо старими та немічні, і в мене піде цілий день на те, щоб просто дістати твої губи та поцілувати тебе на ніч. Якщо це станеться, я присягаюся, що буду безмежно вдячний за любов, яка пронесла нас через все наше спільне життя.

Песимістично кажучи, завтра ми можемо знову розбити одне одному серця — я знаю, що ми цього не зробимо, але навіть якщо це станеться, я присягаюся, що буду безмежно вдячний за кохання, яке призвело до розбитого серця до самої смерті. Якщо моя доля — закінчити життя статистикою, то немає нікого іншого, з ким би я вважав за краще стати статистикою, ніж з тобою.

Але ти одного разу сказала мені, що я реаліст, тому хочу закінчити свої обітниці реалістично. У своєму серці я вірю, що сьогодні ми підемо звідси та разом вирушимо в дорогу, яка буде повна пагорбів, долин, вершин і каньйонів. Іноді тобі знадобиться, щоб я тримав тебе за руку на пагорбах, а іноді мені знадобиться, щоб ти вела мене в гору, але все, починаючи з цього моменту, ми долатимемо разом. Це ти і я, Лілі. У добрі та погані часи, багатшими чи біднішими, у хворобі та у здоров'ї, у минулому та назавжди, ти — моя кохана людина. Завжди була. І завжди будеш. Я кохаю тебе. Усю, яка ти є.

— Атлас.

Я видихаю, сторінка тремтить у моїй руці. Вона саме така, як я хочу, і я починаю складати папір, коли до кімнати заходить Джош. До нього приєднуються Дерін, Бред, Тео та Маршалл.

Маршалл тримає відчинені двері.

— Ти готовий? Час.

Я киваю, більш ніж готовий, але перш ніж засунути обітницю назад у кишеню, я вирішую зробити одну невелику зміну.

Я не чіпаю вже написане, але додаю рядок наприкінці.

P.S. Я хочу, щоб ти була моєю рибкою.

КІНЕЦЬ